

ဝေဝေအောင်

မဂုဏ်စက်ပါနဲ့

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်စားများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်သေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် ဟိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအစွန်းသမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသမ္မတ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဖေ့တီမိန့်ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရှေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ မိတ်ဆွေ၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဓနတိုးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

တမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၈၃၆၀၇၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၁၁၂၀၈၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

တစ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

အနန္တအနန္တငါးပါးအပါအဝင် မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သူ ဖေဖေနှင့်
မေမေအား ရုပ်နဲ့နှစ်တည်မြဲသရွေ့ သန့်ရှင်းစွာ ရွာဖွေရအပ်
သောငွေဖြင့် ထောက်ပံ့ကူညီ ကျေးဇူးပြုစုနိုင်သည့် သမီးကောင်း
ရတနာဖြစ်ရပါလိမ့်။

ဤဝတ္ထု အမည်၊ ဇာတ်လမ်းနှင့် ဝတ္ထုတွင်းပါ ဇာတ်ကောင်များ
သည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုသာ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။
တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

၀၀၀၀၀၀၀၀

“အမေ...”

အိမ်ပေါ်ကိုခုန်ပေါက်ပြီးပြေးတက်လာတဲ့ ‘ဇာနည်’ ကို
ကြည့်ကာ အမေကခပ်တိုးတိုးလှမ်းမာန်လိုက်ပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းသက်သာလာတာမဟုတ်ဘူး ‘ဇာနည်’ ရယ်
နှင့်မမကြီးအိပ်နေတယ်... ကျောင်းကပြန်လာပြီးတည်းကဆင်း
ကိုက်လို့တဲ့... စာတွေသင်ရတာများလို့နဲ့တူပါတယ်ကွယ်... နှိပ်
ပေးရမလားဘာလားမေးကြည့်ပါဦး”

“ဟာ သားလည်းပင်ပန်းလာတာ... အမေ့ကိုပြောစရာရှိ
တယ်... ဒီလပတ်စာမေးပွဲမှာလေ သားအဆင့်နှစ်ရတယ်... အမေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဘာဝယ်ပေးမှာလဲ”

“ဘာဝယ်ပေးရမှာလဲ... တစ်ရအောင်ကြိုးစားလို့ပဲပြောရမှာပေါ့... အဓိကက သားမမကြီးတက္ကသိုလ်မှာမျက်နှာမငယ်ရဖို့ပဲမဟုတ်လား... သားကဘာလို့ချင်လို့လဲ”

“လို့ချင်တာတွေကတော့ ပြောလို့ဘယ်ကုန်နိုင်မှာလဲ”

“လို့အပ်တဲ့အရာဆိုရင်တော့ အမေတို့ဘက်ကဝယ်ပေးပါ့မယ်ကွယ်... မလိုအပ်ဘဲနဲ့တော့သားက မပူဆာနဲ့ပေါ့... ခုချိန်မှာ အမေတို့အိမ်ရဲ့ဦးစားပေးရမယ့်သူက သားရဲ့မမကြီးဆိုတာကိုသားနားလည်ထားရမယ်... မမကြီးဘွဲ့ရရင် အိမ်အတွက်ပြန်ပြီးအထောက်အပံ့ဖြစ်လာမယ်... အဲဒီအချိန်ကျရင် သားလို့ချင်တာမှန်သမျှ အမေ့ဆီမှာတောင်ပူဆာစရာမလိုတော့ဘူး... မမကြီးကိုပူဆာရင် အားလုံးဖြစ်နေပြီ”

‘ဇာနည်’ ခေါင်းကိုသာညိတ်ပြလိုက်သည်။ အမေပြောတာလည်းဟုတ်တာပါပဲ။ သူတို့အိမ်မှာ အရေးကြီးနေတာမမကြီးတစ်ယောက်ပဲရှိပါသည်။

မမကြီးသာဘွဲ့ရသွားရင် အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးချောင်လည်ပြည့်စုံလာနိုင်ပါ တော့မည်။ လစာကောင်းသောအလုပ်ကလည်း အဆင်သင့်ရှိနေသလို၊ မမကြီးအတွက် အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကလည်း ကြုံစောင့်ကာရှိနေပါပြီ။

မမကြီးဟာ တစ်နေ့ကျရင် သူတို့မိသားစုကိုကယ်တင်မည့်လူစွမ်းကောင်းကြီးမဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက် ခုချိန်မှာသူတို့အားလုံး မမကြီးကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်ထားရမည်။

မမကြီးလိုအပ်တာမှန်သမျှ သူတို့အားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရပါမည်။ အမေ့ကိုဖိနပ်တစ်ရံလောက် ဝယ်ခိုင်းမည်လို့ ကျောင်းကနေစဉ်းစားလာတဲ့ အကြံအစည်ကိုလည်း ဖျောက်ပစ်လိုက်ရတော့သည်။

“ ‘မဖြူဖြာ’ ကော...”

“ ‘ဖြူဖြာ’ လမ်းထိပ်ကဆေးခန်းမှာ ဆေးသွားဝယ်တယ် စွပ်ပြုတ်လေးလည်း အမေဝယ်ခိုင်းကားလိုက်တယ်... ထမင်းမစားချင်ရင် သောက်ရအောင်လို့လေ”

“ သားတို့ဖို့ကော”

“ ဪ သားတို့ကလူကောင်းပဲကွယ်... အမေချက်ထားတဲ့ထမင်းဟင်းပဲစားကြတာပေါ့... ကဲ ကဲ ရေမိုးချိုးတော့”

‘ဇာနည်’ ရေချိုးနေတဲ့အချိန်မှာ ‘ဖြူဖြာ’ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ စွပ်ပြုတ်ထုပ်လေးကိုအမေ့လက်ထဲထည့်ကာ ဝယ်လာတဲ့ဆေးတွေကို မမကြီးသောက်ဖို့အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

အောင် အခန်းထဲသို့ ရေပါခပ်ယူလာခဲ့လိုက်သည်။

မမကြီးကတော့ ကိုယ်ကိုဘေးတစောင်းလဲ့ကာအိပ်နေပါသည်။ ညနေစောင်းမိုးသွေးလေးမှာစိုးပြီး 'ဖြူဖြာ' ကတော့ မအိပ်စေချင်ပါ။ ဒါကြောင့် မမကြီးကိုနှိုးလိုက်မိသည်။

“မမကြီး... ခေါင်းမူးရင်ဆေးသောက်လိုက်နော်... လဲ့မနေနဲ့... သွေးလေးပြီးပိုခေါင်းမူးနေမှာစိုးရတယ်... 'ဖြူဖြာ' ဆေးဝယ်လာတယ်”

'ဖြူဖြာ' ပြောတာကိုမကြားဖူးနဲ့တူသည်။ ကိုယ်ကိုလှုပ်ခါရင်း ထပ်နှိုးလိုက်မိပြန်သည်။

“မမကြီး... အိပ်နေတာလား... ဆေးသောက်ရအောင်ထပါဦး... 'ဖြူဖြာ' စွပ်ပြုတ်လည်းဝယ်လာတယ်”

“ဟာ တမင်မထချင်လို့အိပ်နေတာကို ဇွတ်ဘာလို့လာနှိုးနေရတာလဲ... ငါခေါင်းမူးနေတယ်... စကားလာမများစမ်းနဲ့ဟယ်... ဝေးဝေးနေစမ်းပါ”

“မေမေကခေါင်းကြည့်ဆေး သောက်လိုက်တဲ့”

“ကျွတ်... ပေး ပေး... ရှုပ်နေတာပဲ”

'ညိုဖြာ' သည် အိပ်ချင်နေရဲ့နဲ့ 'ဖြူဖြာ' တစ်ယောက်အနားကနေမခွာဘဲ ပေကတ်နေမှာကိုစိုးတာကြောင့် ဆေးကိုယူ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သောက်လိုက်ရပါသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး 'ညိုဖြာ' မောင်နဲ့အတူကျောင်းလစ်ပြီး ရုပ်ရှင်လည်းကြည့်သည်။ ပန်းခြံမှာလည်းထိုင်ဖြစ်သည်။ မြို့ထဲလည်းပတ်လိုက်ပါသေးသည်။

ညနေစောင်းအိမ်ကိုပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလို့တစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းနယ်နေရပါပြီ။ အမေကတော့ စာသင်ရလို့ ပင်ပန်းပြီးခေါင်းတွေကိုက်တယ်လို့ထင်နေတာပါ။

'ညိုဖြာ' ကတော့ လမ်းများလွန်းလို့ မူးသွားရတာဖြစ်သည်။ အိပ်နေရင်းနဲ့ မောင်နဲ့ပျော်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကိုစဉ်းစားရင်း စိတ်ကူးတွေလည်းယဉ်နေမိသေးသည်။

'ဖြူဖြာ' ရောက်လာတာကြောင့် ယဉ်နေတဲ့စိတ်ကူးလည်းပျက်ရသလို၊ အိပ်ချင်နေတဲ့စိတ်လည်းပျောက်သွားခဲ့ရပါသည်။ ဒီကလေးမ တော်တော်ကိုအလိုက်ကန်းဆိုမသိပါလား။

“မမအတွက် စွပ်ပြုတ်ဝယ်လာခဲ့သေးတယ်... ထမင်းမစားချင်ရင် စားရအောင်လေ”

“ဟုတ်လား... အတော်ပဲ ငါလည်းထမင်းမစားချင်တာနဲ့

ပြီးမှစားမယ်... အခုနင်အားလား”

“အားပါတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ဖြူဖြာ' နှုတ်ကအားပါတယ်လို့ ပြောလိုက်မိပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ နားချင်နေရပါပြီ။ ကျောင်းဟုပြန်လာတည်းက ကျောင်းဝတ်စုံကိုယ်တောင်မလဲရသေးဘဲ အမေခိုင်းတာကိုအရင် လုပ်ပေးနေမိတာဖြစ်သည်။

အပြင်ကနေခပ်မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ရတာမို့ 'ဖြူဖြာ' တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေလွက်ပြီး ချွေးနံ့တွေကောင်နံ့နေပါပြီ။ မြစ်နီင်ရင်ရေမြန်မြန်ပြေးချိုးလိုက်ချင်သည်။

မမကြီးကိုလည်း မလွန်ဆန်ရဲပါ။

"အားတယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုနှိပ်ပေးစမ်းပါ၊ 'ဖြူဖြာ' ရယ်... ကျောင်းမှာကျူတိုရီယယ်ဖြေရတာ ခေါင်းကိုကိုက်နေတာပဲ... ဆရာမခိုင်းတဲ့ကိစ္စတွေကိုလည်း လုပ်ပေးနေရတာခြေထောက်ကိုညောင်းရောပဲ"

"မမတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရတာလား"

"တစ်ယောက်တည်းတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ... ဒါပေမဲ့ငါကအတန်းထဲမှာ ECဆိုတော့ အစစအရာရာငါမပါရင် မပြီးဘူးလေ... ဆရာတွေကလည်းငါ့ကိုပဲယုံတယ်"

"အင်းလေ... မမကစာတော်တော်ကိုး"

'ဖြူဖြာ' စကားကိုနားထောင်ပြီး 'ညိုဖြာ' ခေါင်းကိုညိတ်

ပြလိုက်မိသည်။ Physics မော့နဲ့ 'ညိုဖြာ' ကဒုတိယနှစ်တက်နေတာဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးမေဂျာလောက်ကလေးကို တခြားသူတွေက အထင်မကြီးပေမယ့် 'ညိုဖြာ' တို့အိမ်ကလူတွေကတော့ အထင်ကြီးကြလေသည်။

သမီးအကြီးဆုံးဖို့ အားကိုးတာလည်းပါသလို၊ ဆယ်တန်းကိုနှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်သွားခဲ့တဲ့အတွက် အထင်ကြီးတာလည်းပါပါလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ 'ညိုဖြာ' ရဲ့ရှေ့ဖြစ်လာမယ့် အနာဂတ်အရေးကိုကြိုတွေးမြင်ပြီး အမေတို့စိတ်ကူးနဲ့ပိုရှူးကာ အထင်တွေပိုကြီးနေတာလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

'ညိုဖြာ' ကတော့ ဘယ်သူတွေဘယ်လိုပဲစိတ်ကူးတွေယဉ်နေယဉ်နေ ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမယ့်အရေးကိုပဲ ဦးစားပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ်မဲရပ်တည်ချင်သည်။ ဘဝကိုတကယ်တမ်းရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမှာက 'ညိုဖြာ' ပဲဆိုတော့ ကျန်တဲ့သူတွေရဲ့အာဘော်တွေ သဘောထားတွေကို ဂရုမစိုက်ချင်တော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ မိသားစုရဲ့အရိပ်ကိုခိုနေရသေးတာဆိုတော့ ဒီ

www.burmeseclassic.com

မိသားစုရဲ့စကားကိုတော့ နားထောင်ဖို့လိုသေးသည်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာကိုယ်က သြဇာညောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကိုယ်ဘာပဲပြောပြော ငြင်းဆန်မယ့်သူမရှိတာကလည်း စိတ်ချမ်းသာဖို့ကောင်းနေရပြန်သေးသည်။

အမေတို့စိတ်ကူးကလည်း ကျောင်းပြီးမှဆိုတော့ကျောင်းမပြီးခင်အထိ 'ညိုပြာ' ဗိုလ်ကျလို့ရနိုင်ပါသေးသည်။ မောင့်ဘက်ကလည်း ကျောင်းပြီးလောက်မှ လက်ထင်ဖို့ကိစ္စကိုစိစဉ်မယ်လို့ဆိုတဲ့အတွက် 'ညိုပြာ' က အိမ်ကစကားတွေကို ဇွတ်ငြင်းမနေတော့ဘဲ မသိချင်ဟန်သာဆောင်ပေးနေလိုက်သည်။

အမေတို့စိတ်ထဲမှာတော့ မငြင်းမဆန်ဘဲခေါင်းညိတ်နေတဲ့ 'ညိုပြာ' ကိုသမီးအလိမ္မာလေးလို့ ထင်နေကြမှာမလွဲပါ။ တစ်နေ့ကျရင်သာ 'ညိုပြာ' ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို အမေတို့လက်ခံသဘောတူပေးပါလို့ပဲ ကျိတ်ပြီးဆုတောင်းနေရတဲ့အဖြစ်ပါ။

'ဖြူပြာ' ကိုငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ နှိပ်နေရင်းတန်းလှန်းအိပ်ငိုက်နေလေသည်။

“ဟဲ့ 'ဖြူပြာ'... နင်ကခိုင်းလို့သာလုပ်ပေးနေရတာ စေတနာမှမပါဘဲ... အိပ်ငိုက်နေတယ်... ရွစ်ရွစ်နဲ့ဘယ်လိုမှကိုအညောင်းမပြေတော့ပါဘူး... သွား သွား ရတယ်... မလုပ်နဲ့တော့

ငါကဘာပဲလုပ်လုပ် စေတနာပါမှကြိုက်တယ်... ညီမဖြစ်ပြီးအစ်မကို စေတနာလုံးဝမရှိဘူး”

မမကြီးအော်သံကိုကြားမှ 'ဖြူပြာ' မျက်လုံးကပြန်ကျယ်လာခဲ့ရသည်။ လူကငြိမ်နေရတဲ့အတွက် အလိုလိုကိုအိပ်ချင်လာခဲ့ရတော့တာပါ။

ကျောင်းတက်ထားလို့ ပင်ပန်းနေတာလည်းပါသေးသည်။ မျက်လုံးကိုပြန်ပြူးရင်းခပ်နာနာလေးဖိနှိပ်ပေးနေမိ၏။

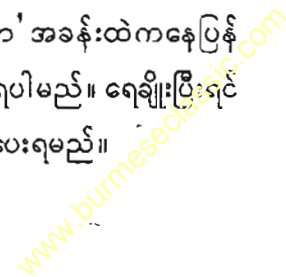
“ရတယ် သွားတော့... မနှိပ်နဲ့တော့... ငါမညောင်းတော့ဘူး”

“ရပါတယ်... 'ဖြူပြာ' နှိပ်ပေးပေါ့မယ်”

“နေ နေ... နင့်အနားကချွေးနဲ့တွေ့လည်းတအားနံ့တာပဲ နင်အနားကပ်မှ ခေါင်းကပိုတောင်မူးလာသေးတယ်... ရေချိုးရင်ချိုးလိုက်တော့... ညကျမှပဲ စာကျက်ရင်း ငါ့ကိုလာပြန်နှိပ်ပေးတော့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မျက်လုံးကိုပွတ်သပ်ရင်း 'ဖြူပြာ' အခန်းထဲကနေပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ရေအမြန်ချိုးရပါမည်။ ရေချိုးပြီးရင် အမေနဲ့အတူမီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေကူလုပ်ပေးရမည်။

ညကျရင်လည်း စာကျက်ရင်းနဲ့ အဝတ်အစားတွေမီးပူ
တိုက်ပေးရမည်။ မမကြီးကိုလည်း နှိပ်ပေးရဦးမည်။ ကိုယ့်အတွေး
နဲ့ကိုယ်ရေချိုးဖို့ပြင်နေသော ဖြူပြာ အနားသို့ 'ဇာနည်' ရောက်
လာခဲ့လေသည်။

“မမကြီး နီးပြီလား”

“နီးနေပြီ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုညီ တို့အိမ်ကအားရင်လာခဲ့ပါဦးတဲ့... အဲ့ဒါသွား
ပြောမလို့”

“ခုချက်ချင်းတော့ မသွားနိုင်သေးဘူးနဲ့တူတယ်... ခန္ဓာ
ထောက်တွေညောင်းနေတယ်တဲ့... ငါ့ကိုတောင်နှိပ်ခိုင်းလိုက်သေး
တယ်”

“သွားတော့ ပြောလိုက်မယ်”

အမေကိုယ်တိုင်က သေချာသွားပြောလိုက်ဦးဆိုလို့ 'ဇာ
နည်' ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ 'ကိုညီ' နဲ့ပတ်သက်ရင်စိတ်
မပါသလိုအမြဲရှိတတ်တဲ့ မမကြီးကိုတော့လန့်လှသည်။

'ကိုညီ' တို့မိသားစုကတော့ 'ညိုပြာ' ဆိုတဲ့မမကြီးကို
တအားချစ်နေကြသည်။ ငယ်ငယ်တည်းက ထိန်းကျောင်းလာခဲ့
တဲ့အတွက် ငယ်သံယောဇဉ်ရှိကြတာလည်းပါပါလိမ့်မည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မမကြီးကတော့ ကိုယ်နဲ့နောက်ပိုင်းမိသားစုလိုပတ်သက်
ရမယ့်သူတွေဖြစ်ပေမယ့်လည်း ဘယ်တော့မှအကောင်းမမြင်
တတ်ပေ။

အလိုရှိလို့ငါ့ကိုဖားနေတယ်လို့သာ အမြဲလိုလိုပြော
တတ်လေသည်။ 'ဇာနည်' တို့အဖို့ကတော့ 'ကိုညီ' တို့မိသားစု
တစ်စုလုံးကို အားကိုးခင်မင်ပါသည်။

'ကိုညီ' တို့မိသားစုသည် 'ဇာနည်' တို့မိသားစုတစ်စုလုံး
ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဆိုလည်း မမှားပါ။ 'ကိုညီ' တို့ကျေးဇူးကြောင့် အဖေ
အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခုရသလို၊ မမကြီးရဲ့ဘဝသည်လည်း
ကောင်းစားဖို့ဖြစ်လာရတော့မည်မဟုတ်လား။

အိမ်ရဲ့လိုအပ်ချက်မှန်သမျှသည် 'ကိုညီ' တို့အိမ်ကနေ
ရနေသော စေတနာမေတ္တာတွေ၊ ငွေကြေးတွေနဲ့ပြည့်စုံနေခဲ့ရတာ
ဖြစ်သည်။

အဲ့ဒီအတွက် 'ကိုညီ' တို့တစ်မိသားစုလုံးကို 'ဇာနည်'
တို့ကချစ်ခင်လေးစားခဲ့ကြသည်။ မမကြီးတစ်ယောက်ကလွဲလို့
ပေါ့နော်။

မမကြီးကလည်း ကွယ်ရာမှာသာ ပြောချင်တာပြော
တတ်ပြီး ရှေ့တင်ကျရင်တော့ သူ့လောက်အလိုက်သိတတ်သော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လူမျိုးရှိမည်မထင်ပါ။

အင်းပေါ့လေ၊ သူဒီလိုဆက်ဆံရေးတွေကောင်းခဲ့လို့လည်း 'အန်တီဖြူ' က မမကြီးကိုချွေးမတော်ဖို့တဖွဖွတောင်းဆိုနေခဲ့တာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

'ဇာနည်' တို့တစ်မိသားစုလုံးကတော့ သဘောကောင်းသော 'ကိုညီ' နဲ့ မမကြီးကိုသဘောတူကြလေသည်။ 'ကိုညီ' ကိုလည်းအစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လိုချစ်နိုင်ကြသည်။ မမကြီးကတော့ 'ကိုညီ' နဲ့ပတ်သက်ရင် အေးတိအေးစက်ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို မမြင်နိုင်တော့လည်း 'ဇာနည်' ဘက်က သိပ်ပြီးမဝေဖန်ချင်ပါဘူး။ မမကြီးဘက်က 'ကိုညီ' နဲ့ကိစ္စကိုငြင်းမှမငြင်းထားတာပဲ။

မငြင်းဘူးဆိုတည်းက သူချစ်နိုင်လို့ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ 'ဇာနည်' ကိုမြင်တော့ မမကြီးက မေးဆတ်ကမေးလာသည်။

"ဘာလဲ... 'ဖြူဖြူ' လွတ်လိုက်လို့လာတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး... ပြောစရာရှိလို့"

"ဘာပြောမှာလဲ"

"အန်တီဖြူ' က မမကြီးအားရင် သူတို့အိမ်ကိုခဏလာ

ခဲ့ပါဦးတဲ့... ကျွန်တော်ကျောင်းကပြန်လာတုန်းက မှာလိုက်တာ"

"ဟာ ရှုပ်လိုက်တာ... တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်သွားနေတာတောင် မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလားမသိဘူး... အဲ့ဒီဘွားတော်တော်တော်ရှည်တယ်... သွားရင်လည်းအရေးကြီးတဲ့စကားဘာတစ်ခွန်းမှပြောတာလည်းမဟုတ်ဘူး... သူ့သားအကြောင်းတွေချည်းပဲ စွတ်ကြွားနေတယ်... အရေးမပါတာတွေ... မသွားချင်ဘူးဟာ"

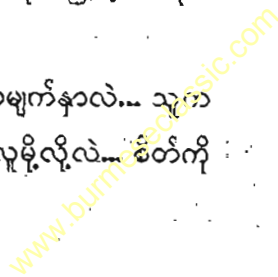
"ဟာ မသွားဘဲတော့မနေပါနဲ့... ကျွန်တော်မပြောလို့ဖြစ်နေယဲ့မယ်"

"အံ့မယ်လေး ကြောက်စရာမှတ်လို့... ငါ့သဘောနဲ့ငါ့ဆါ... လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်ရှုပ်နေကြတာချည်းပဲ ဘယ်သူမှအားယားမနေဘူး... သူကအားတိုင်းခေါ်နေပေမယ့်ငါကမအားဘူး... မသွားနိုင်ဘူး"

"'ကိုညီ' မျက်နှာရှိသေးတယ်လေ"

'ညိုဖြူ' က မျက်နှာကိုအစွမ်းကုန်မဲ့လိုက်ပြီး မွဲကာရယ်လိုက်မိပါသည်။

"'ကိုညီ' မျက်နှာဟုတ်လား... ဘာမျက်နှာလဲ... သူ့ဘာအတွက်ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးတဲ့လူမို့လို့လဲ... စိတ်ကို

မဝင်စားဘူး... မပတ်သက်ဘဲ မရလို့သာ ပတ်သက်နေတာဖြစ် နိုင်ရင် လုံးဝကိုပတ်သက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး... ပိုက်ဆံကလေးရှိ တာလောက်များ 'ညိုပြာ' ကအထင်ကြီးမယ်အောင်းမေ့သလား အခုနေများ ငါမင်္ဂလာစုံတွဲထီထပေါက်ကြည့်ပါလား... အားလုံး ကိုတာတာပဲမှတ်ထား"

'ညိုပြာ' ရင်ထဲမှာချစ်ရတဲ့မောင်တစ်ယောက်က နေရာ ယူထားပြီးပြီမို့ ကျွန်တို့ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့မရ တော့ချေ။

အဲ့ဒီအတွက် 'ကိုညို' ကိုပိုမုန်းရသလို၊ သူတို့မိသားစုကို လည်း ပိုပြီးအမြင်တွေကတ်နေရပါသည်။ သူတို့ကျေးဇူးတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိနေရုံနဲ့ 'ညိုပြာ' ဘဝကိုတော့ထိုးပြီးမပေးဆပ် လိုက်နိုင်ပါ။

ပိုက်ဆံချမ်းသာတာလေးနဲ့ 'ညိုပြာ' ရဲ့ဘဝကိုသိမ်းပိုက် လို့ရနိုင်မှာတဲ့လား။ လောကမှာငွေထက်အရေးကြီးတဲ့အရာတွေ ပုံလို့ဆိုတာ ဒင်္ဂင်္ဂတို့မသိလေရောသလား။

ငယ်ငယ်ကခင်ခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်ဆိုတာကလည်း 'ညိုပြာ' ရဲ့အသိဉာဏ်မရင့်ကျက်သေးလို့ သူတို့ပြောစကားတွေကိုခေါင်း ညိတ်ခဲ့မိတာနေမှာပါ။

ခုချိန်မှာတော့ လုံးဝကိုဆောရီးပါပဲ။

"မမကြီး နေမကောင်းဘူးလို့ ကျွန်တော်သွားပြောပေး မယ်လေ"

"နင်ကဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိဖြစ်နေတာလဲ... နင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ... အနေသာကြီးပါဟယ်"

"ကျွန်တော်က 'အန်တီဖြူ' ကိုအားနာလို့ပါ... 'ကိုညို' က လူကြိုနဲ့ပစ္စည်းတွေထည့်ပေးလိုက်လို့ မမကြီးကိုသေချာလာခဲ့ ဝေါ့ပြောခိုင်းလိုက်တာ"

"လူကြိုနဲ့ပစ္စည်းတွေထည့်ပေးလိုက်တာ... ဟုတ်လား သေချာပြောပြစမ်းပါ"

'ညိုပြာ' ရဲ့အသံသည် စောစောကနဲ့ဆန့်ကျင်စွာ မြူးဖျ တာအားတက်လာခဲ့ရသည်။ ပုံစံပြောင်းသွားသော မမကြီးကို ကြည့်ပြီး 'ဖာနည်' တောင်အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

"ဟုတ်တယ်... 'ကိုညို' ဆီကလူကြိုနဲ့ပစ္စည်းတွေရောက် ထယ်လို့ပြောတယ်"

"နင်တော့သေတော့မယ်... စောစောကပြောပါလား... အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကိုကျတော့မပြောဘဲ အရေးမပါတဲ့အကြောင်း ပြောတာလို့ပြောသလဲ... နင်မသွားနဲ့တော့ ငါ့ဖါသားပဲသွားလို့က"

www.burmeseclassic.com

တော့မယ်... တော်တော်အတွဲကောင်”

‘ဇာနည်’ ခေါင်းကိုခေါက်ပြီး မမကြီးက မှန်တင်ခုံမှာ အလှပြင်နေလေသည်။ ဪ... ခုတော့လည်း သွားချင်ရပြန်ပါပြီ ဘာကြောင့် သွားချင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ‘ဇာနည်’ နားလည် သဘောပေါက်သွားရပါပြီ။

‘ကိုညီ’ တို့အိမ်က ‘ညိုဖြာ’ တို့လမ်းသွယ်ထိပ်လောက်မှာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ချင်းနီးပေမယ့် နေရာအဆင့်အတန်းချင်းကတော့ ကွာခြားလှပါသည်။

‘ညိုဖြာ’ တို့နေတဲ့လမ်းက ခြံသေးသေးအိမ်သေးသေးနဲ့ အကောင်းဆုံးဆိုလို့ တိုက်ခံအိမ်လောက်ပဲရှိသည်။ ‘ကိုညီ’ တို့နေ တဲ့လမ်းထိပ်ပိုင်းလောက်ကတော့ ခြံကျယ်ကျယ်တိုက်အပျံစား ကြီးတွေနဲ့ဖြစ်လေသည်။

သူတို့လမ်းတောက်လျှောက်မှာ တိုက်ကောင်းတိုက်လှ တွေနဲ့ပြည့်နက်နေပေမယ့် အတွင်းပိုင်းကျတဲ့ ‘ညိုဖြာ’ တို့လမ်း

သွယ်ထဲကျတော့ အိမ်လေးတွေကဖြတ်သိပ်ပြီး စုတ်ပြတ်နေတာ သာများသည်။

တကယ့်ကိုအဆင့်အတန်းချင်းက ကွာခြားလှပါသည်။ ဒီလိုအဆင့်အတန်းတွေကွာခြားနေရဲ့နဲ့ဆို 'ကိုညီ' တို့တစ်မိသားစုလုံးက 'ညီပြာ' အားအရေးပေးလှတာ ကုသိုလ်ကံကောင်းလို့ပဲ ဟုပြောရမလို့ဖြစ်နေသည်။

ခြံတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာဝင်လိုက်တော့ ခြံစောင့် ဦးထွန်းအောင် ကလှမ်းကြည့်ကာ 'ညီပြာ' မှန်းသိတော့ပြုံးပြသည်။

“အန်တီရီလား”

“ရီတယ်... သွား သွား... 'ညီပြာ' လာတာကိုစောင့်နေတာနဲ့တူတယ်”

“အင်း အင်း”

'အန်တီဖြူ' နဲ့တွေ့ရတော့မှာမို့ 'ညီပြာ' မျက်နှာလေးက ခပ်ပြုံးပြုံးလေးဖြစ်လို့ဇနရလေသည်။ 'ညီပြာ' ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးက 'အန်တီဖြူ' တို့ရှေ့မှာဆိုတမင်ပြုံးပြစရာမလိုဘဲ အလိုလိုနေရင်းကို ကော့ကာပြုံးနေရတော့တာဖြစ်သည်။

ကျင့်ထားစရာမလိုဘဲနဲ့ကို ပုံသေတစ်ခုလိုဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ဒီလိုပြုံးထားလို့လည်း 'အန်တီဖြူ' တို့က 'ညီပြာ' ကိုချစ်နေ

ကြတာပဲနေမှာပါ။ 'ကိုညီ' လည်းပါမှာပေါ့လေ။

'အန်တီဖြူ' က ဧည့်ခန်းမှာဖျာခင်းပြီး ဇိမ်ကျကျနဲ့အနှိပ်ခံနေပါသည်။ 'မိနီ' နဲ့ 'နန်းမူ' အနား 'ညီပြာ' ကဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း 'အန်တီဖြူ' ကိုသူတို့နဲ့အတူ ရောနှိပ်ပေးလိုက်သည်။ နှိပ်နေရင်းနဲ့ ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိမှန်စားပွဲလေးထောင့်ပေါ်က အထုပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်မိသွားရသည်။

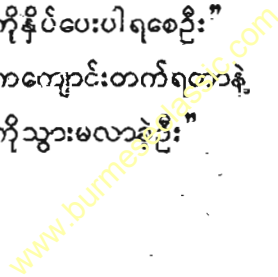
ဒီအထုပ်ကြီးက 'ကိုညီ' ပို့ပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းထုပ်ကြီးဖြစ်ဖို့များသည်။ ရှိသမျှပစ္စည်းအားလုံးက 'ညီပြာ' တစ်ယောက်တည်းအတွက်ဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်မလဲ။

“ညီပြာ' ကို အန်တီကစောင့်နေတာ... သားကြီးပို့ပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကိုပြမလို့လေ... သမီးအတွက်လည်းပါတယ်ကြည့်ကြည့်ပါဦး”

ကြည့်ကြည့်ပါဦးသာပြောတယ် 'အန်တီဖြူ' ကအိပ်နေရာကနေမထသေးပေ။ ဇိမ်ကတော့ဆက်ခံနေတုန်းပဲဖြစ်သည်။

“ရပါတယ် 'အန်တီဖြူ' ရဲ့... နောက်မှကြည့်မှာပေါ့... ရောက်တုန်းပေါက်တုန်း 'အန်တီဖြူ' ကိုနှိပ်ပေးပါရစေဦး”

“တော်ပါပြီ သမီးရယ်... သမီးကကျောင်းတက်ရတာနဲ့ ဘာနဲ့ပင်ပန်းနေတာ... 'နန်းမူ' အထုပ်ကိုသွားမလာခဲ့ဦး”

'နန်းမူ' က အထုပ်ကိုဆွဲမလာသည်။
 " 'မမမူ' နဲ့ 'မမခင်' ကော... မတွေ့ပါလား"
 " သူတို့မောင်အတွက် လူကြိုပြန်သွားပေးနေကြတယ်
 လေ..."

"ဟင် 'ညိုဖြာ' လည်းမသိလိုက်ဘူး... 'ကိုညို' အတွက်
 'ညိုဖြာ' ရတဲ့မုန့်ဖိုးကိုစုပြီး ဂျာကင်တစ်ထည်တောင်ဝယ်ထား
 သေးတာ အန်တီဖြူ ရဲ့... မမိတော့ဘူး ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင်
 မသိပါဘူး... စိတ်ညစ်လိုက်တာ... ဟို 'မမမူ' တို့သွားတဲ့လိပ်စာ
 ရှိရင် 'ညိုဖြာ' ကိုပေးပါလား... 'ညိုဖြာ' လိုက်သွားလိုက်မယ်လေ"

"အို အခုတစ်ခေါက်မမိတော့လည်း နောက်တစ်ခေါက်
 ပေါ့ သမီးရယ်... ဖုန်းလာရင် အန်တီပဲပြောပြလိုက်ပါ့မယ်...
 စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့"

'ညိုဖြာ' က မျက်လုံးလေးကိုမှေးစင်းပြီး စိတ်မကောင်း
 သလိုပုံစံဖမ်းထားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာမှကိုမဖြစ်ပါ
 ဘူး။

ဂျာကင်တစ်ထည်ဝယ်ထားတယ်ဆိုတာလည်း အာဖြီး
 ပြောလိုက်တာပါ။ အလဲကားနေရင်းနဲ့များ ကိုယ့်ပိုက်ဆံအကုန်
 ခံပြီး ဘာလို့ဝယ်ပေးရမှာလဲ။

မဝယ်နိုင်ပါဘူး။ 'ညိုဖြာ' ချစ်ရတဲ့မောင့်အတွက်ဆိုရင်
 တော့ထားပါတော့။ 'ကိုညို' အတွက်များ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီးဝယ်ဖို့
 စိတ်တောင်မကူးမိသေးပါ။

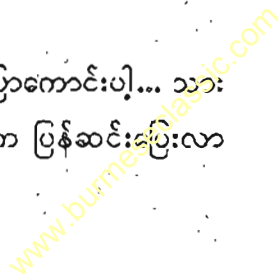
စိတ်ထဲကနဲ့ဆန့်ကျင်စွာ 'အန်တီဖြူ' ရှေ့မှာတော့မျက်
 နှာပိုးကိုသပ်ထားရပါသည်။ မျက်လုံးကတော့ အထုပ်ကြီးထဲက
 ပစ္စည်းတွေကို မျက်စပစ်နေမိပြီ။

"သမီးအတွက် အင်္ကျီသုံးထည်ပါတယ်... ကျန်တာက
 တော့ စားစရာနဲ့အားဆေးတွေပါပဲ"

အန်တီထုတ်ပေးတဲ့အင်္ကျီသုံးထည်ကိုကြည့်ပြီး 'ညိုဖြာ'
 သဘောတွေကျသွားခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့အန်တီဘေးမှာပုံထားတဲ့
 အထုပ်ကဘာများလဲမသိပါ။

"လှလိုက်တာ အန်တီရယ်... 'ကိုညို' ကိုသိပ်ကျေးဇူးတင်
 တာပဲလို့ပြောပေးပါနော်... 'ညိုဖြာ' ဆီကိုလည်းစာရေးပါဦးလို့
 'ညိုဖြာ' က 'ကိုညို' ဆီကစာကိုစောင့်နေရတာ လည်ပင်းတောင်
 ရှည်တော့မယ်လို့... 'ကိုညို' အတွက်လည်းဘုရားမှာဆုတောင်း
 ပေးရတာနေ့စဉ်နဲ့အမျှပါပဲလို့"

"အဲမယ်လေး သမီးကတော့အပြောကောင်းပါ့... သား
 သာသိရင် ချက်ချင်းတောင်သဘောပေါ်က ပြန်ဆင်းပြေးလာ

မယ်နဲ့တူကယ်... ဪ 'မမ' တို့အတွက်ပါလာတဲ့အင်္ကျီတွေကို
တောင်မပြရသေးဘူး... ဒီအထုပ်ကိုဖြည့်ကြည့်လိုက်"

'ညိုပြာ' သည်လျင်မြန်လှစွာဖြင့် 'အန်တီဖြူ' ပေးတဲ့အ
ထုပ်ကိုခပ်မြန်မြန်ပဲဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထွက်လာတဲ့အင်္ကျီ
တွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကနေမကျေမနပ်ပြောချလိုက်မိသည်။

တော်တော်အကျင့်ယုတ်တဲ့ 'ကိုညို'။ သူ့အစ်မတွေကိုကျ
တော့ ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့အင်္ကျီတွေက ကောင်းပေလှပေဆိုတဲ့အမျိုး
အစားတွေဖြစ်ပြီး 'ညိုပြာ' ကိုကျတော့ လမ်းဘေးကလေဘေးမှူး
ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်တာလားမသိ။

ဒါမှမဟုတ် 'အန်တီဖြူ' ပဲ တမင်ယုတ်မာပြီး 'ညိုပြာ'
ဖို့ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို သူ့သမီးနှစ်ယောက်
အတွက် ခွဲထုတ်ပစ်လိုက်တာလားမမြေ့တတ်ပါ။

ဒီဘွားတော်ကြီးက ယုံရတာမဟုတ်။ ပိုက်ဆံသာချမ်း
သာသည် ကုပ်စေးကမတရားကိုနည်းဟာ။ သူ့များဆီကပဲလိုချင်
ပြီး သူ့ဆီကကျတော့ပြန်ပေးဖို့ အတော်စဉ်းစားတတ်တဲ့သူမျိုးဖြစ်
သည်။

'ညိုပြာ' ကိုပေးတယ်ဆိုတာကလည်း သူ့သားအတွက်
ရည်မှန်းပြီး မပေးမဖြစ်လို့ပေးတာပါ။ သူတို့အတွက်အင်္ကျီမရှိ

ရင် တကူးတကခေါ်ပေးမယ့်သူမျိုးမဟုတ်။ 'ညိုပြာ' ကတော့ရ
တဲ့အင်္ကျီနှစ်ထည်ကိုမမက်မောတော့ဘဲ 'မမမ' တို့အတွက်ပါလာ
တဲ့အင်္ကျီတွေကိုပဲ လိုချင်နေမိတော့သည်။

"သမီးကြိုက်တာတွေ ရင်လည်းယူထားလိုက်လေ..."

ဒီလိုအဖြစ်စကားလောက်ကိုယုံပြီး 'ညိုပြာ' ကယူသွား
လိုက်လို့ဖြစ်မတဲ့လား။ ကွယ်ရာမှာမိုးမီးလောင်အောင် သူတို့တ
တွေအတင်းတုပ်ကြမယ်ဆိုတာ 'ညိုပြာ' ကမသိတာကျလို့နော်။

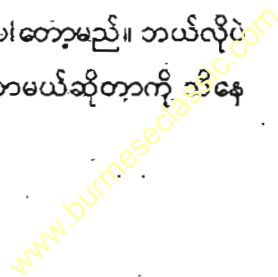
"မယူတော့ပါဘူး အန်တီရယ်... 'မမမ' တို့နဲ့ပိုလိုက်မှာ
'ညိုပြာ' က ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတွေ ဝတ်ဖို့လည်းမတန်ပါဘူး
အခုရတဲ့အင်္ကျီတွေနဲ့တင် သဘောကျလှပါပြီ"

"သမီးဘာစားပြီးပြီလဲ... အိမ်မှာပဲထမင်းစားသွားလိုက်
လေ"

"ရပါတယ်"

"မစားရသေးရင် စားသွားလိုက်... အန်တီလည်းစားမှာ
လာ လာ တစ်ခါတည်းသွားစားလိုက်ကြရအောင်"

စားဆိုတော့လည်း စားပစ်လိုက်မတော့မည်။ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ်အိမ်ထက်စာရင် အစစအရာရာသာမယ်ဆိုတာကို သိနေ
ရပါသည်။

အိမ်မှာကဟင်းဆိုရင် တိုင်းထွာပြီးစားနေရသည်။ ဒါတောင် အားလုံးထက်စာရင် 'ညိုပြာ' ကအခွင့်ထူးခံလိုဖြစ်နေတာကြောင့် အိမ်သားတွေထက်ပိုကောင်းကောင်းစားရပါသေးသည်။

အငယ်နှစ်ကောင်က 'ညိုပြာ' လောက်ကောင်းကောင်းမစားရချေ။ ထမင်းစားပွဲကိုကြည့်လိုက်တော့ ပုစွန်ထုပ်ကွေးကြီးတွေက ဆီပြန်ကာစားချင်စစဖွယ်ဖြစ်လို့နေရသည်။

“သမီးစားနော်... အန်တီကိုအားနာမနေနဲ့... အန်တီကညှဉ်းဆိုသိပ်မစားဖြစ်တော့ဘူး... လူကအသက်ကြီးလာတော့အဆီတက်ပြီးဝချင်နေတယ်... ဝိတ်လျော့မှပဲဖြစ်မယ်... သမီးဦးလေးကလည်း လှမှသဘောကျတာလေ အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟုတ်တယ် အန်တီကအမြဲတမ်းလှနေတော့ ပုံပျက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး... ဝိတ်လျော့တာကောင်းပါတယ်”

‘အန်တီဖြူ’ အကြိုက်ကိုလိုက်ပြောပြီး ‘ညိုပြာ’ ကပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေကို စိတ်တိုင်းကျနှိပ်နေလိုက်ပါသည်။ ထမင်းကိုနည်းနည်းကလေးစားပြီး ပုစွန်ထုပ်တွေကိုပဲ ရွေးစားနေမိသည်။

“ဦးဦးကအိမ်ပြန်တာနောက်ကျတယ်နော်... အန်တီနဲ့ထမင်းလက်ဆုံဘယ်စားဖြစ်တော့မလဲ”

“မစားရတာကြာပါပြီ သမီးရယ်... အလုပ်ကအမြဲရှိရုံပဲ

နေတာကိုး... ဒါတောင် သမီးအဖေကိုနယ်ကိစ္စတွေလွှဲထားလို့ရလို့တော်သေးတယ်... သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်နေရရင်တော့ ဘယ်လိုမှကိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး... ‘ကိုသာဇံ’ ကိုကျေးဇူးတွေတင်နေရတယ်”

ကျေးဇူးတင်ရင် လခများများပေးထားလိုက်ပေါ့နော်။ လခတော့တိုးမပေးဘဲ ပါးစပ်နဲ့ကျေးဇူးတွေတင်နေတာကတော့အထင်ကြီးစရာမရှိပါဘူး။

စားပြီးသွားတော့ ‘ညိုပြာ’ ကအထုပ်ဆွဲပြီးပြန်ချင်လာရပြီဖြစ်သည်။ ‘အန်တီဖြူ’ ကတော့ သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကိုစောင့်စေချင်ပုံရပါသည်။

‘ညိုပြာ’ က မောင့်နဲ့ဖုန်းပြောဖို့ချိန်းထားတာကြောင့် ပြန်ဖို့ကိုပဲစိတ်ကစောနေမိတော့သည်။ ဒီအိမ်ကနေဖုန်းဆက်လိုက်လို့လည်းဖြစ်တာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ‘အန်တီဖြူ’ ရိပ်မိသွားရင်မကောင်း။ ကိုယ့်ရဲ့စားပေါက်ကို ကိုယ်ပိတ်သလိုဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ‘ကိုညီ’ နဲ့ယူတာဇယူတာအသာထား၊ ရသလောက်တော့အနေချောင်အစားချောင်အောင် ‘ညိုပြာ’ ပါးနပ်နေမှဖြစ်လိမ့်မည်။

“မမမူ တို့နဲ့တွေ့ဖို့နောက်နေမှပဲ ‘ညိုပြာ’ လာခဲ့တော့မယ်... အိမ်ချင်းနီးပေမယ့် မမှောင်ခင်ပြန်မှဖြစ်မယ်... တစ်ခါ

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါလမ်းထိပ်မှာ ဗရတ်သုတ်ခကောင်တွေ ထိုင်ထိုင်ပြီးဂစ်တာ တီးနေတတ်တယ်... သူတို့ပါးစပ်တွေက ငြိမ်တာမဟုတ်ဘူး။”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ... ‘ဦးထွန်းအောင်’ ကိုလိုက်ပို့ခိုင်း လိုက်လေ”

“ရပါတယ်... ခပ်မြန်မြန်ပဲသွားလိုက်တော့မယ်”

‘ညိုပြာ’ က ‘အန်တီဖြူ’ ကိုနှုတ်ဆက်ကာ လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်ဆီလာခဲ့လိုက်ပါသည်။ မောင့်ဆီဖုန်းဆက်မည်လို့ ‘ညို ပြာ’ ကတိပေးထားခဲ့သည်။

မောင်က ပင်ပန်းပါတယ် မဆက်နဲ့လို့ပြောပေမယ့် လည်း ‘ညိုပြာ’ က မောင့်ရဲ့အသံကိုကြားချင်သေးတာမို့ တမင် ဖုန်းဆက်ဖို့ရောက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဖုန်းဆိုင်ကအန်တီကြီးက ‘ညိုပြာ’ ကိုမြင်တော့ လှမ်း နှုတ်ဆက်သည်။

“ဖုန်းဆက်ဖို့ပဲလား...”

“ဟုတ်တယ်... သူငယ်ချင်းနဲ့ချိန်းထားလို့လေ... စာမေး ပွဲကနီးလာပြီဆိုတော့ စာကိစ္စတွေကအမြဲလိုလိုပြောနေရတယ် ‘ညိုပြာ’ က ကျောင်းမှာလည်း အတန်းခေါင်းဆောင်လိုဖြစ်နေ တော့ အစစအရာရာတိုင်ပင်ပြီးလုပ်လုပ်နေရတယ်”

စပ်စုတတ်တဲ့ အန်တီကြီးကို ဒီလိုစကားကြီးစကား ထွယ်တွေနဲ့ပဲ ထိန်းသိမ်းနေရတာဖြစ်သည်။ ‘ညိုပြာ’ ကတော့ ထိုယုံစကားကို အန်တီကြီးယုံမယ်လို့ထင်မှတ်နေပေမယ့် အန်တီ ကြီးက ကွယ်ရာမှာကြိတ်ပြီး မဲ့နေတာကိုတော့ ‘ညိုပြာ’ မသိနိုင် ချေ။

စပ်စုတာဝါသနာပါတဲ့လူတစ်ယောက်မို့ တယ်လီဖုန်း တို့တမင်ပေးပြောပြီး ဖုန်းပြောတဲ့လူတွေမမြင်တဲ့နေရာမှာဖုန်း အပိုတစ်လုံးကိုထားထားကာ အလစ်မှာခိုးနားထောင်နေကြဖြစ် သည်။

ဒီရပ်ကွက်ထဲကလူတွေပဲ အများဆုံးဆက်တာမို့ လာ ဆက်တဲ့လူတွေရဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှတိုင်းကိုစုံစမ်းစရာမလိုဘဲ သိနေ ရသလို၊ အပျင်းလည်းပြေနေတဲ့အတွက် အဆင်ပြေနေရတော့ သည်။

‘ညိုပြာ’ ဘယ်သူနဲ့ဖုန်းပြောနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း အန်တီကြီးက သိနေပါသည်။ လူကိုမမြင်ဖူးလို့ဘယ်သူဆိုတာကို ပြောနိုင်ပေမယ့် ရည်းစားနဲ့ဖုန်းပြောနေတယ်ဆိုတာ စကားတွေ တို့နားထောင်ယုံနဲ့ တန်းသိနေရတော့သည်။

“မောင် အခုဘာလုပ်နေလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကစားနေတယ်”

“ဟင် ဘာကစားနေတာလဲ”

“ပျင်းလို့သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး အရုပ်လေးတွေကြည့်နေတာပါကွာ... အချစ်ကဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မောင့်ကိုသတိရလို့ဖုန်းဆက်တာပေါ့... မောင်ကတော့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပျော်နေတာပေါ့လေ”

“ပျော်တယ်လည်းဘယ်ဟုတ်မလဲ... အချစ်ကအပြင်ထွက်တာမကြိုက်ဘူးဆိုတော့ ဒီလိုပဲကြည့်စီစဉ်ရတာပေါ့... ကဲဘာပြောဦးမလဲ... သူတို့မောင့်ကိုစောင့်နေကြပြီ”

“ပြောစရာတော့မရှိပါဘူး... မနက်ဖြန်မောင်ကျောင်းကိုစောစောလာခဲ့နော်”

“အင်း အင်း”

‘ညိုဖြာ’ က ကျေနပ်စွာနဲ့ဖုန်းကိုချလိုက်ပါသည်။ အန်ဇီကြီးလည်း အခန်းထောင့်ကနေခုမှထွက်လာလေသည်။

“မြန်လှချည်လား... ပိုက်ဆံကုန်မှာစိုးလို့ ချွေတာတဲ့အနေနဲ့မြန်မြန်ပြောပြီးချလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရဲ့... မေးစရာရှိတာမေးပြီးသွားလို့ပါ”

ကျသင့်ငွေကိုပေးပြီး ‘ညိုဖြာ’ ကလှည့်ပြန်ဖို့အပြင် အန်တီကြီးက စကားတစ်ခွန်းလှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“‘မောင်ညီညီ’ ဒီတစ်ခေါက်သင်္ဘောကပြန်လာရင် ‘ညိုဖြာ’ နဲ့ယူတော့မယ်ဆို... အဲ့ဒါဟုတ်လား”

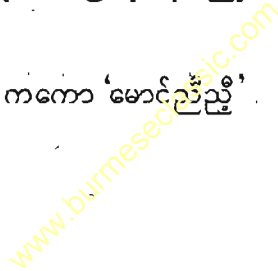
‘ညိုဖြာ’ ကမျက်မှောင်ကိုကျုံ့လိုက်ရင်း...

“အန်တီကိုဘယ်သူပြောလဲ”

“ဘယ်သူရယ်လို့တော့ဘယ်ဟုတ်မလဲ... တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိနေကြတာပဲ... ‘ညိုဖြာ’ ကကောင်းပါတယ်ကွယ်... ‘မောင်ညီညီ’ ကသဘောလည်းကောင်းတယ် သူ့မိသားစုကလည်း သမီးကိုလိုလိုလားလားရှိကြတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတာပေါ့... သိပ်ရှိနေလွန်းလို့ကိုခက်နေတာ... အခုလည်းသူတို့အိမ်ကလာတာလေ... ‘ညိုဖြာ’ အတွက်လူကြိုနဲ့အဝတ်အစားတွေထည့်ပေးလိုက်တယ်ဆိုလို့သွားယူပြီး ပြန်လာတာ ‘ကိုညီ’ က ‘ညိုဖြာ’ ကိုသိပ်ချစ်တာလေ... ပိုက်ဆံတွေရနေလို့သာဟိုးအဝေးကြီးကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်နေရတာ... ဖြစ်နိုင်ရင် ‘ညိုဖြာ’ အနားမှာပဲနေချင်တာတဲ့”

“ကံကောင်းတာပေါ့... ‘ညိုဖြာ’ ကကော ‘မောင်ညီညီ’ ထိုချစ်ရဲ့လား”

“ချစ်တာပေါ့... ချစ်လို့လည်း ဒီတစ်ခေါက် သင်္ဘောက ပြန်လာရင်လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ထားတာလေ”

“ဪ အေး အေး... ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

‘ညိုပြာ’ က မျက်နှာကလေးကိုမချို့မချည်လုပ်ရင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဒီမိန်းမကြီး ‘ညိုပြာ’ ဆီကစကားကွအစ်ပြီး ‘အန်တီဖြူ’ တို့ဆီသွားပြောမှာကိုသိနေသားပဲ။

ဒါကြောင့်တမင်ပဲ ပြောချင်တာတွေလျှောက်ပြောပစ်ခဲ့လိုက်တာ။ ကိုယ့်အိမ်မှာဖုန်းမရှိလို့သာ သူ့ဆီလာပြီးပိုက်ဆံပေးဆက်နေရပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ရင် မဆက်ချင်ပါဘူး။

‘ညိုပြာ’ ခဏခဏသူ့ဆီ ဖုန်းလာဆက်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ‘အန်တီဖြူ’ တို့အိမ်သွားကာ ပြောထားမှာပါပဲ။ ပြောချင်လည်းပြောပါစေ၊ ‘ညိုပြာ’ ကသူငယ်ချင်းဆီဆက်တယ်လို့ပဲပြောထားတာမဟုတ်လား။

အပြစ်လွတ်ပါသည်။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ အမေတို့ကထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ထိုင်စောင့်နေကြပါသည်။ အငယ်နှစ်ကောင်မျက်နှာကလည်း ရဲ့့့့မဲ့နေကြသည်။

“မမကြီးကလည်း ပြောတော့ဖြင့်သာ မသွားချင်ဘူးလားဘာလေးနဲ့ သွားလိုက်တာလည်းအကြာကြီးပဲ... ကျွန်တော်တို့

တွေဗိုက်ဆာလို့သေတော့မယ်”

“ဗိုက်ဆာရင်စားနှင့်ကြပါလား... ငါကနင်တို့ကိုစောင့်နေလို့ပြောမိလို့လား... ကိုယ့်ဗိုက်ကိုကိုယ်ဖြည့်ကျပေါ့... ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ... ငါ ‘အန်တီဖြူ’ တို့အိမ်မှာပဲစားခဲ့လိုက်ပြီ... ဟင်းတကောင်းသလားမမေးနဲ့ ပုဇွန်ထုပ်ကြီးတွေ”

“ဒါဆို ‘ဖြူပြာ’ ဝယ်ထားတဲ့စွပ်ပြုတ်ကကော”

“မသောက်တော့ဘူး... နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲအမေနဲ့အတူသောက်လိုက်ကြတော့”

ပါလာတဲ့အထုပ်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲဝင်သွားသော ‘ညိုပြာ’ ကိုကြည့်ပြီး ‘ဖြူပြာ’ ကအတင်းအုပ်လိုက်ပါသည်။

“မမကြီးက သူ့ဖို့ပဲသူကြည့်တယ်... သူ့နေမကောင်းချင်ဘူးဆိုလို့ စွပ်ပြုတ်သွားဝယ်ပေးတာ... တကယ်တမ်းကျတော့သောက်လည်းမသောက်ဘူး... ‘ကိုညီ’ တို့အိမ်ကဟင်းကောင်းကိုတွေ့တာနဲ့စားလာတယ်... ‘ဖြူပြာ’ တို့ရဲ့စေတနာကိုတော့နားလေည်ဘူး”

“ဪ ဟိုအိမ်ကအတင်းခေါ်လို့ စားလာခဲ့တာနေမှာဆို... သမီးအစ်မက တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ပါဘူး... သမီးတို့ဆိုချစ်လို့သူ့သောက်ချင်တဲ့စွပ်ပြုတ်ကိုတောင်မသောက်တော့ဘဲ

www.burmeseclassic.com

သူများအိမ်မှာထမင်းစားခဲ့တာကိုကြည့်ပါလား... အခုအမေတို့
သောက်လို့ရပြီပေါ့”

“ဟင် အမေကလည်း မမကြီးမသောက်ချင်လို့ကျွန်တာ
ကြီးကိုများ ကျေးဇူးတွေတင်ပြီးပြောနေရသေးတယ်... တကယ်
တမ်းဆိုရင် အမေ့ကိုအရင်ဦးချပြီးသောက်ပါလားလို့ မေးရမှာ
မဟုတ်လား”

“မေးမေးမမေးမေး သူ့ကိုယ့်အပေါ်စေတနာထားတာကို
ပဲ ကျေးဇူးတင်နေရပါပြီ... ကိုယ့်အိမ်မအပေါ် မကျေနပ်တဲ့စိတ်
မျိုးဘယ်တော့မှမထားနဲ့ ‘ဖြူပြာ’... သမီးစဉ်းစားကြည့်စမ်း သူ
ကြောင့် ‘မောင်ညီ’ တို့အိမ်ကအမေတို့ကို ဘယ်လောက်မျက်နှာ
သာတွေပေးထားလိုက်သလဲ... သမီးတို့အဖေဆိုရင်လည်း အလုပ်
အကိုင်ကောင်းတယ်... နယ်အဝေးလေးသွားရတာကလွဲရင် အား
လုံးအဆင်ပြေနေတာပဲ... ဒါတွေအားလုံးဟာ သမီးတို့မမကြီး
ကြောင့်ဆိုတာနားလည်ထား... နောက်ဆို ‘ကိုညီ’ နဲ့လက်ထပ်
ပြီးရင် အမေတို့ဘဝပိုပြီးတော့တောင် ချောင်လည်အဆင်ပြေဦး
မှာ... ဒီတော့ ကိုယ့်အိမ်ကို အမြဲတမ်းစိတ်ချမ်းသာအောင်ထား
ရမယ် ဟုတ်လား”

“ထားပါတယ်... ထားလို့လည်း ‘ဖြူပြာ’ တို့ကအငယ်

တွေဆိုပေမယ့် ဘာများပူဆာဖူးလို့လဲ... အဝတ်အစားဆိုလည်း
မမကြီးအကျကိုပဲ ‘ဖြူပြာ’ ဝတ်ရတာ... အိမ်ကိစ္စတွေမှန်သမျှ
လည်း ‘ဖြူပြာ’ ပဲလုပ်ပေးနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါကြောင့်လည်း အမေ့သားသမီးတွေ
ကိုလိမ္မာတယ်လို့ အမေကပြောနေတာပေါ့... ကဲ ကဲ ထမင်းစား
လိုက်ကြရအောင်”

အမေ့စကားကို နာခံလိုက်ရပေမယ့် ‘ဖြူပြာ’ မျက်နှာက
လေးကတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ခပ်တင်းတင်းကလေးဖြစ်
နေရပါသည်။

“အမေ...”

‘ညိုဖြာ’ အသံလေးကခပ်တိုးတိုးကလေးနှင့် မလုံသလို ဖြစ်ကာနေသည်။

“ပြောလေ သမီးရဲ့... ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟို ဟို... ပြောရမှာလည်းအားတော့နာတယ်... ဒါပေမယ့်လည်း မပြောလို့လည်းမဖြစ်ဘူး”

“ဪ ကိုယ့်မိဘကိုများအားနာရတယ်လို့... သမီးဘာ ဖြစ်ချင်တာလဲ ပြောစမ်းပါ... အမေဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမှာပေါ့”

“ငွေငါးသောင်းလောက် သမီးလိုချင်တယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ငါးသောင်း”

“ဟုတ်တယ်... ‘ကိုညို’ ကိုလက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်လို့ သူတို့ဆီကပဲယူရတာများနေတော့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်းပြန်ပေး ချင်ဟယ်လေ... ဒီလိုပေးမှလည်း ‘ညိုဖြာ’ ကမရှိတဲ့ကြားထဲက သိတတ်ပါလားဆိုပြီး ငါ့အမှတ်ရမယ်မဟုတ်လား...”

“အင်းလေ ဟုတ်တာပေါ့”

‘ဒေါ်မိမိ’ ရင်ထဲမှာတော့ငွေငါးသောင်းကို ဘယ်လိုဖန် တီးပေးရင်ကောင်းမလဲဆိုပြီး ရင်ပူစွာနဲ့စဉ်းစားနေမိသည်။ သမီး တောင်းတဲ့ပိုက်ဆံကိုလည်း မပေးဘဲမနေချင်ပါ။

အမေ့လက်ထဲမှာ ငါးသောင်းပြည့်အောင်မရှိဘူးဆိုပြီး လည်းအမှန်အတိုင်းမပြောလိုက်ချင်ပါ။ သမီးကြီးစိတ်ချမ်းသာ စေချင်သည်။

သူ့နဲ့ပတ်သက်လို့ ငွေတွေဝင်ခဲ့ရတာလည်းရှိနေတာမို့ သူ့တောင်းတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ဘက်ကဖြစ်အောင်ပေးလိုက်ချင်နေ မိသည်။

‘ကိုသာဇံ’ ကလည်း ခရီးကနေပြန်လာဖို့ သုံးလေးရက် လောက်လိုသေးတာဆိုတော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ငွေကိုဖန်တီးပေး ရတော့မှာပါပဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“အမေ့မှီငွေမရှိလို့လား... ငွေမရှိရင်လည်းနေပါစေတော့... ‘ညိုပြာ’ မပေးတော့ဘူး... နောက်ကြိုမှပေးလိုက်တော့မယ်”

မျက်နှာထားလေးက တည်သလိုလေးဖြစ်သွားတာမို့ ‘ဒေါ်မိမိ’ လှမ်းတားလိုက်ရသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်ကွယ်... အမေချေးထားတဲ့သူတွေထဲက ဘယ်သူ့ဆီကများပြန်တောင်းရင် အဆင်ပြေမလဲဆိုပြီးစဉ်းစားကြည့်နေတာ... သမီးကဘယ်တော့လိုတာလဲ”

“ရရင်တော့အမြန်ဆုံးပဲလိုချင်တာပေါ့ အမေရယ်... လူကြိုက်သဘက်ခါလောက်ပြန်တော့မယ်လို့ ‘မမမူ’ တို့ကပြောနေတယ်... လူကြိုနဲ့အမိထည့်ပေးလို့ကံမှဖြစ်မှာလေ”

“အင်း အင်း အမေသွားရှာလိုက်မယ်”

‘ဒေါ်မိမိ’ သက်ပြင်းရှည်ကိုချပြီး အိမ်ပေါ်ကနေဆင်းလာခဲ့ရပေမယ့် ဘယ်ကိုသွားလို့သွားရမှန်းမသိဖြစ်နေမိသည်။ ဒီလိုရပ်ကွက်မျိုးမှာ ဘယ်သူကငွေငါးသောင်းကိုထုတ်ချေးနိုင်မှာလဲ။

ရှိတဲ့သူတွေကလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးချေးမှာလဲ။ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ ‘မမဖြူ’ တို့ဆီသွားပြီး လိုတဲ့ငွေကိုဆွဲလို့ရနေပေမယ့် ခုဟာက သူ့သားအတွက်လက်ဆောင်ဝယ်ပေးဖို့ဆိုတော့ ချေးလို့

မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

‘ညိုပြာ’ သိရင်လည်း မိမိကိုအပြစ်တင်မည်။ စုဆောင်းထားတဲ့ငွေတွေကိုလည်း အတိုးပေးထားတာဆိုတော့ ပြန်တောင်းလို့ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှမဖြစ်။

‘ဒေါ်မိမိ’ တစ်ယောက် ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘဲ ယောင်ချာချာနဲ့ လျှောက်သွားနေမိသည်။ ‘ညိုပြာ’ တောင်းတဲ့ငွေငါးသောင်းပေးလိုက်ချင်တာပဲသိတော့သည်။

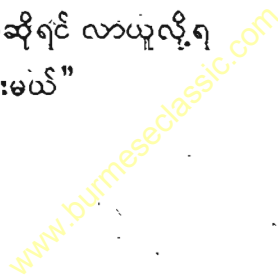
လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးကိုသွားပေါင်ပြန်ရင်ထည့် အငယ်နှစ်ယောက်ကမေးဦးမည်။ အို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အဖေပြန်လာရင် ပြန်ရွေးလိုက်နိုင်တာပဲမို့ ကြည့်ကျက်ပြောညှစ်စိတ်ကူးကာ အိမ်ကိုတစ်ခေါက်ပြန်လာကာ ဆွဲကြိုးကိုချွတ်ပြီး လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ထုပ်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

‘ညိုပြာ’ က အမေဖြစ်သူကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရ ထူးမေးသည်။

“အဆင်ပြေလား အမေ... ပိုက်ဆံပါလာပြီလား”

“ပြေမှာပါ... တအောင့်နေလောက်ဆိုရင် လာယူလို့ရတဲ့... ဓဏလေးပဲစောင့် အမေသွားယူပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အမေရယ်”

အမေ့ခဏအဆင်ပြေမယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကြားမှပဲ 'ညိုပြာ' သက်ပြင်းချနိုင်ပါတော့သည်။ 'ညိုပြာ' နှစ်ဘုံမောင့်ကိုစိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။

မောင့်ရဲ့မျက်နှာညှိုးနေတဲ့အတွက် 'ညိုပြာ' ရင်ထဲမှာထိရိုက်ခံစားလို့နေရသည်။ ငွေငါးသောင်းလိုချင်မိတာ မောင်နဲ့ပတ်သက်လို့ပါပဲ။

မောင်ကပြောသည်။ သူတို့ဘေးအိမ်ကကားကို ခဏမောင်းကြည့်တုန်း မထင်မှတ်ဘဲရပ်ထားတဲ့ကားတစ်စီးကို တိုက်မိသည်တဲ့။

ကားပိုင်ရှင်ကမောင်နဲ့ခင်တဲ့သူစို့လို့ ပြဿနာကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မလုပ်ပေမယ့် ပျက်သွားတဲ့ပစ္စည်းတန်ဖိုးကိုတော့လျော်တောင်းပါသည်တဲ့။

မောင့်အပြစ်ဆိုတော့လည်း မောင်ပဲလျော်ရတော့မှာထက်ခက်နေတာက လျော်စရာပိုက်ဆံမောင့်မှာရှိမနေခြင်းပါပဲ။ အိမ်ထဲလည်း ဖွင့်ပြောပြန်ရင်လည်း သူများကားကိုယူမောင်းရမလားဆိုပြီး ပြောဆိုပစ်တင်ကာ အိမ်ပေါ်ကနင်ချတဲ့အထိ အပြစ်ပေးခံထိမှာစိုးတာကြောင့် မောင်ကဖွင့်မပြောရချေ။

မောင့်မိဘတွေစည်းကမ်းကြီးတာမို့ ဗရမ်းဗတာနိုင်စေ

တဲ့မောင်နဲ့သိပ်ပြီး တည့်လှတယ်လို့ တော့မဟုတ်။ တစ်ခုခုဆိုမောင့်ဖေဖေက မောင့်ကိုအိမ်ပေါ်ကနင်ချတော့တာဖြစ်သည်။

တစ်ခါ မောင်အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှာ သွားနေဖူးခဲ့သည်။ ထိုသူငယ်ချင်းနဲ့ပေါင်းကာ အရက်တွေဘာတွေသောက်ပြီး ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာမို့ မောင်အိမ်ပေါ်ကဆင်းမယ့်အဖြစ်မျိုးကို 'ညိုပြာ' ကဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံချင်တော့ပေ။

မောင့်ကိုချစ်တဲ့အတွက် မောင်ပျက်စီးမှာသိပ်ကိုစိုးရိမ်ပါသည်။ ခုကိစ္စမှာလည်း လျော်ရမယ့်တန်ဖိုးကိုမောင့်ဘက်ကပေးလိုက်ရင် ပြီးနေပြီဆိုမှတော့ လျော်ရမယ့်ငွေငါးသောင်းကို 'ညိုပြာ' ကပေးလိုက်စေချင်သည်။

မောင်မပေးနိုင်ရင် မောင့်အစား 'ညိုပြာ' ကပေးလိုက်ချင်သည်။ ငွေကလည်းငါးသိန်းမဟုတ်၊ ငါးသောင်းလောက်ဆိုတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် 'ညိုပြာ' ဘက်ကဖန်တီးလို့တတ်နိုင်နေတဲ့အရာမဟုတ်လား။

'ညိုပြာ' လက်ထဲမှာကတစ်သောင်းကျော်လောက်ရှိနေလေမယ့် ရှိနေတဲ့ငွေကအလုပ်မဖြစ်နိုင်တာမို့ အမေ့ကိုအပူကပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အကြောင်းအရင်းကိုစဉ်းစားလိုက်တော့ 'ကိုညီ' မျက်နှာကအလိုလိုပေါ်လာရတော့သည်။ 'ကိုညီ' တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီးအကြောင်းတစ်ခုခုပြလိုက်ရင် အမေထုတ်ပေးမယ်ဆိုတာကို 'ညိုပြာ' က သိနေခဲ့ပါပြီ။

အမေစိတ်ထဲမှာ 'ကိုညီ' တို့အိမ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အရမ်းကိုစေတနာရှိလွန်းနေတာမို့ ဒီအကွက်ကိုချောင်းပြီး 'ညိုပြာ' က တမင်ဝှင်ဆင်လိုက်ချင်းဖြစ်ပါသည်။

အမေပြန်ရောက်လာတော့ လက်ထဲမှာငွေငါးသောင်းပါလာခဲ့သည်။ ငွေပါလာပေမယ့် အမေလည်ပင်းကရွှေဆွဲကြိုးကိုတော့မတွေ့ရတော့ချေ။

အမေဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို 'ညိုပြာ' သိနေပေမယ့်လည်းမသိဟန်ဆောင်ကာ ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်မိသည်။ ဆွဲကြိုးကအဖေပြန်လာရင် အဆင်ပြေသွားမှာမဟုတ်လား။

"အမေတမြန်သွားပဲ... သမီးအခုပဲပလာဇာသွားလိုက်တော့မယ်... သမီးအခုလိုအလိုက်တသိနဲ့ဝယ်ပေးလို့ 'အန်တီဖြူ' တို့က အမေတို့ကိုကောင်းကောင်းမျက်နှာသာပေးမှာပါ... အဖေကိုလည်းလခတိုးပေးရင်တိုးပေးဦးမှာသိလား။"

"အေး... ငါ့သမီးကအခုလို အလိုက်သိတတ်လေ"

'ကိုညီ' က ပိုပြီးချစ်လေဖြစ်မှာပေါ့... ဒီတစ်ခေါက် 'ကိုညီ' ပြန်လာရင် 'မမဖြူ' က သမီးတို့နှစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်ပေးချင်တယ်လို့ပြောနေတယ်... သမီးလက်ခံမှာမဟုတ်လား။"

'ညိုပြာ' စိတ်ထဲကနေရပင်လိုက်မိသည်။ အမေရယ်မျှော်လင့်ချက်တွေကြီးလိုက်တာ။ ငွေငါးသောင်းလေးပေးပြီး သမီးဖြစ်သူကို သူစိမ်းလက်ထဲထိုးထည့်ဖို့ကြံနေတာ မလွန်လွန်းဘူးလား။

အဓိကက အမေတို့ကောင်းစားဖို့လား၊ 'ညိုပြာ' စိတ်ချမ်းသာဖို့လား အမေတို့တွက်ဖို့ကောင်းပါသည်။ လောကမှာငွေရှိယုံနဲ့အရာအားလုံး ပြီးပြည့်စုံကာ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ဘူးဆိုတာကို အမေသိအောင် တစ်နေ့တော့ပြောပြရဦးမည်။

"အမေတို့လက်ခံစေချင်ရင် သမီးလက်ခံမှာပေါ့... 'ကိုညီ' ပြန်လာဖို့ကလည်းလိုပါသေးတယ်... သမီးကျောင်းပြီးတဲ့အချိန်လောက်နဲ့အတော်ပဲဖြစ်မှာပါ"

"အေး အေး... အမေဝမ်းသာတယ်... ငါ့သမီးကြီးကအမေတို့မိသားစုကို ကယ်တင်မယ့်သူ... သူတော်ကောင်းသမီးသိလား။"

"အင်းပေါ့ အမေရဲ့။"

'ညိုပြာ' သည် 'ကိုညီ' ပို့ပေးလိုက်တဲ့အကြံအကောင်း

စားတွေကိုဝတ်ဆင်ကာ လှလှပပလေးပြင်ဆင်ပြီး မောင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ချိန်းလိုက်ပါသည်။

မောင့်အသံက ခါတိုင်းလိုချိုရွှင်မနေ။ စိတ်ညစ်သလို ပျင်းရိလေးလံနေသည်။

“မောင်အခုမြို့ထဲကိုလာခဲ့ပါလား... ‘ညိုပြာ’ စောင့်နေမယ်”

“ဟာ မလာချင်ဘူးကွာ... အပြင်ထွက်ရင်ဟိုလူနဲ့တိုးနေဦးမယ်... သူ့ပိုက်ဆံမပေးသေးလို့ မောင့်ကိုမကြည်ကြည့်ကြည့်နေတာ... အိမ်ကိုလာတိုင်မှာလည်းကြောက်ရသေးတယ်”

“အဲ့ဒီဒုက္ခတွေကကင်းဝေးအောင် မောင့်ကိုခေါ်နေတာပေါ့... မောင်လိုချင်တဲ့ငွေငါးသောင်း ‘ညိုပြာ’ ဆီမှာရှိနေပြီ... မောင့်ကိုပေးမလို့ခေါ်တာ သိလည်းမသိဘဲနဲ့”

“တကယ်”

“အင်းပေါ့”

“အချစ် အိမ်ကနေတောင်းလိုက်တာလား...”

“တောင်းလိုက်တာပေါ့... မေးမနေနဲ့မောင်ရာ... ပိုင်လို့ဖန်တီးနိုင်တာပေါ့... မောင်လာမှာလား မလာဘူးလားပြော”

“လာမှာပေါ့... အချစ်ချိန်းရင် မောင်မလာဘဲဘယ်နှစ်ခါ

အခုလို့လဲ”

“ဒါဆို ပန်းဆိုးတန်းကဂျေဒိုးနပ်မှာ စောင့်နေကော့မယ် မောင်မြန်မြန်လာခဲ့နော်”

မောင်လာမယ်ဆိုတဲ့အတွက် ‘ညိုပြာ’ မျက်နှာလေးက ပြုံးနေရတော့သည်။ မောင့်ကို ‘ညိုပြာ’ ဘာလို့ဒီလောက်တောင် ချစ်မိမှန်းမသိချေ။

မောင်ရဲ့စတိုင်လ်၊ မောင်ရဲ့ဟန်ပန်အမူအယာတွေက ‘ညိုပြာ’ ကိုအိပ်မက်တွေဖြစ်စေခဲ့သည်။ ‘ညိုပြာ’ နဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ခင်တုန်းက မောင့်မှာချစ်သူတွေရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ချစ်သူတွေလို့ပြောရလောက်အောင် မောင်ကရည်းစား သာသနာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ချောမောသော၊ အကြာကောင်းသော မောင်လိုယောက်ျားမျိုးကို မိန်းကလေးအတော်များက စွဲစွဲလန်းလန်းဖြစ်ကြသည်။

အဲ့ဒီစွဲလန်းတဲ့သူတွေထဲမှာ ‘ညိုပြာ’ လည်းပါပါသည်။ မောင်ပြောရလျှင် မောင်တွဲခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတွေနဲ့ယှဉ်လျှင် ‘ညိုပြာ’ က ငွေရေးကြေးရေးပိုင်းနဲ့ပတ်သက်လျှင် ချို့တဲ့သောသူဖြစ်သည်။

ငွေကြေးချို့တဲ့ပေမယ့် ရူပါမှာကျတော့ ‘ညိုပြာ’ ကသူ

www.burmeseclassic.com

များတွေထက်သာတယ်လို့ ပြောလို့ရနိုင်ပါသည်။ မောင်စန်းပွင့် သလို 'ညိုပြာ' လည်း ကျော်ကြားလှသောသူတစ်ယောက်ဖြစ် လေသည်။

ကျောင်းမှာ 'ညိုပြာ' ကိုကြိုက်လို့လိုက်သောယောက်ျား တွေတော်တော်များပါသည်။ ထိုယောက်ျားတွေကို 'ညိုပြာ' က လုံးဝစိတ်ဝင်တစားမဖြစ်မိဘဲ မောင့်တစ်ယောက်ကိုပဲ စွဲလန်းနေ တော့တာဖြစ်သည်။

မေဂျာမတူတဲ့အတွက် 'ညိုပြာ' က မောင်တို့အတန်းရှိ တဲ့အဆောင်ကို ခဏခဏသွားပြီး ဟန်ရေးပြနေမိတတ်သည်။ ကြာတော့ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့မောင်ဟာ 'ညိုပြာ' ရဲ့အထက် ကိုသတိထားလာမိတော့သည်။

သင်ပေးစရာမလိုဘဲနဲ့ကို တစ်ယောက်ရင်ထဲကခံစား ချက်ကို ကျန်တစ်ယောက်ကအလိုလိုသိမြင်လာခဲ့ရတော့တာပါ။ မောင်မှာရည်းစားရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိသိရဲ့နဲ့ 'ညိုပြာ' ကချစ် ခဲ့တာဆိုတော့ မောင့်ထက် 'ညိုပြာ' အချစ်ကပိုတယ်လို့ပြော မည်ထင်သည်။

တစ်ဖက်မိန်းကလေးကိုတော့ အားနာပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့မောင်ကိုယ်တိုင်ကိုက 'ညိုပြာ' ဘက်ကိုပါလဲ

ခဲ့တာဆိုတော့ 'ညိုပြာ' လည်းဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

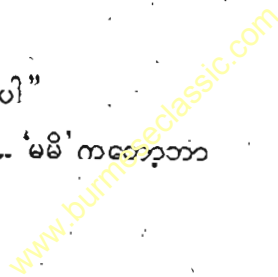
'ညိုပြာ' နဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း မောင့်ဘက် ကဇာတ်လမ်းတွေငြိမ်လာသည်လို့ထင်မိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်းပြောကြသည်။

“နင်တော်တော်စွမ်းတာပဲ 'ညိုပြာ' ရဲ့... 'ကျော်ခန့်' ကို တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့တွဲတာ မတွေ့ရတော့ဘူး... သူ့လောက် ပွေ့ရှုပ်တဲ့ကောင် နင်နဲ့ကျတော့ခြေငြိမ်သွားတာ အံ့ဩဖို့တော့ တော်တော်ကောင်းတယ်သိလား”

'ညိုပြာ' ကျေနပ်စွာနဲ့ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ မောင့်ကို လည်း ပိုချစ်သွားခဲ့ရသည်။ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ အ ရေးကြီးဆုံးက တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် သစ္စာစောင့်သိ ခြင်းပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မောင် 'ညိုပြာ' ကိုသစ္စာထားပြီးချစ်လေ၊ 'ညိုပြာ' ဘက် တမောင်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ကြိုးစားမိလေပဲ ဖြစ်သည်။

“ 'ညိုပြာ' ဘယ်လဲ ”
“ ဪ သူငယ်ချင်းနဲ့ချိန်းထားလို့ပါ ”
“ 'ညိုပြာ' ကတော့အပူမရှိဘူးနော်... 'မမိ' ကတော့ဘာ

တွေအရေးကြီးနေသလဲမသိပါဘူး”

“အမေဘာဖြစ်လို့လဲ... အေးဆေးပါပဲ”

“ဘယ်ကလာအေးဆေးရမှာလဲ... ခုလေးတင်ပဲအရေးပေါ်ကိစ္စဖြစ်လို့ဆိုပြီး အန်တီဆီမှာသူ့ဆွဲကြိုးကိုငွေငါးသောင်းနဲ့လာပေါင်သွားတယ်”

‘ညိုပြာ’ ရှက်သွားရသည်။ အမေကြောင့်တော့ခက်ပါတယ်။ ငွေလိုတာများ တခြားသူတွေဆီမှာ ပစ္စည်းကိုသွားပေါင်လိုက်ပါလား။

ခုတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကသတင်းမှန်သမျှကို လိုက်ဖြန့်ဖြူးနေတဲ့ ဒေါ်စပ်စုဆီကျမှ ပစ္စည်းလာပေါင်ရတယ်လို့။ ‘ညိုပြာ’ က ပျက်နေတဲ့မျက်နှာကိုပြင်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်လား... ‘ညိုပြာ’ လည်းမသိဘူး... အမေကအဲဒီလိုပဲ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းကိုမသိဘူး... အဖေလခအပြင် တခြားဝင်ငွေတွေလည်းရှိနေရဲ့သားနဲ့ သူ့သုံးလို့ကိုမလောက်နိုင်ဘူး... ‘ညိုပြာ’ ပြောလိုက်မယ်... အန်တီဆီကဆွဲကြိုးကို အမေအမြန်လာရွေးမှာပါ”

“ဪ... ရွေးစေချင်လို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး... ဘာအခက်အခဲတွေများရှိနေသလဲသိရအောင် ‘ညိုပြာ’ ကိုမေးခိုင်းကြည့်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တာ... ‘ညိုပြာ’ ကသမီးကြီးဆိုတော့ အစစအရာရာတွေ့တော့ဆင်ခြင်တတ်တယ်လေ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

‘ညိုပြာ’ အယောင်အမှားမှားဖြင့် ခေါင်းကိုညိတ်ပြုပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်မိသည်။ ဒီမိန်းမကြီး ‘ညိုပြာ’ ခုနကဖုန်းပြောတာတွေကိုကြားပြီး တမင်ပဲနိပ်ကွပ်နေတာလားမပြောတတ်ပါ။

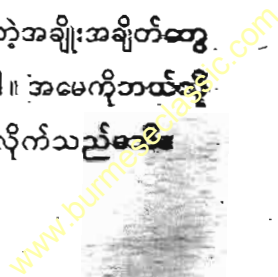
မျက်နှာအပျက်ပျက်နဲ့ အပြေးထွက်သွားသော ‘ညိုပြာ’ ကိုကြည့်ပြီး ‘ဒေါ်တင့်’ က ခေါင်းကိုခါနေမိသည်။ ဒီကလေးမဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို သိနေရတဲ့အတွက် မိဘတွေနေရာက နေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

‘ညိုပြာ’ ကိုသူတို့အိမ်က ဘယ်လောက်အရေးပေးတယ် ဘယ်လောက်အားကိုးတယ်ဆိုတာကို တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတဲ့သူတွေအားလုံးကသိကြသည်။

‘မောင်ညီညီ’ တို့အသိုင်းအဝိုင်းက ‘ညိုပြာ’ ကိုသဘောကျတယ်ဆိုတော့လည်း သူတို့အစားဝမ်းသာရသည်။ မိဘတွေသဘောကျလက်ခံပေးတဲ့ ‘ညိုပြာ’ ကိုလည်းချီးကျူးနေမိတာပါ။

အခုတော့ ဒီကောင်မလေးလုပ်နေတဲ့အချိုးအချိတ်တွေက မိဘတွေသိရင် ရင်ကွဲရမယ့်အဖြစ်မျိုးပါ။ အမေကိုဘယ်လိုတွေပြောပြီး ပိုက်ဆံငါးသောင်းကိုတောင်းလိုက်သည်လဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အမေဖြစ်သူကတော့ သမီးတောင်းတဲ့ငွေကိုပေးချင်လွန်းတာကြောင့် ပြာယာကိုခတ်နေသည်။ ရည်းစားအတွက်သာဆိုရင် 'မမိ' ကဘယ်ပေးပါ့မလဲ။ သူတို့အားလုံး 'မောင်ညီညီ' နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်ဆိုတာကို အားလုံးကသိနေကြတာပဲ။

'ညီဖြာ' ဘာတွေလှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာကို 'မမိ' ကိုခပ်တိုးတိုးတိတ်တိတ်သတိသွားပေးထားရင် ကောင်းမလားမသိပါ။ 'ညီဖြာ' ရဲ့ကောင်လေးက ဘယ်သူဆိုတာကိုမသိသေးပေမယ့် ရည်းစားဘဝတည်းက မိန်းကလေးဆီက ငွေကိုယူသုံးနေတာကောင်းတဲ့အလုပ်တော့မဟုတ်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိပေးသင့်တာကို ပြောပြရမှာမိတ်ဆွေကောင်းတွေရဲ့ တာဝန်တစ်ခုပဲမဟုတ်လား။

ကိုယ်ဖုန်းခိုးနားထောင်တာကို သိရင်လည်းသိပါစေတော့။ 'မမိ' တစ်ယောက် သူ့သမီးသူ့အချိန်မီထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရင် အရာအားလုံးအတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာတွေဖြစ်လာနိုင်သေးသည်လေ။

'မောင်ညီညီ' တို့ဘက်ကသာ ဒီကိစ္စကိုသိသွားရင်အခြေအနေတွေက ကောင်းနိုင်တော့မယ်မထင်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

'ဒေါ်တင့်' သည်ဆိုင်ရှင်းတဲ့အချိန် 'မမိ' ဆီကိုသွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

မြူးဖျနေသောမောင့်မျက်နှာကလေးကို မြင်ရတာသည် 'ညိုပြာ' ရဲ့စိတ်ကိုလန်းဆန်းအေးမြစေတာနဲ့အတူတူပဲဖြစ်သည်။ 'ညိုပြာ' ပေးလိုက်တဲ့ငွေငါးသောင်းကိုကိုင်ပြီး မောင်ကစကားချိုချိုတွေနဲ့ ကတိတွေပေးနေပါသည်။

“မောင်အဆင်ပြေတာနဲ့ 'ညိုပြာ' ဖိုက်ဆံကိုပြန်ပေးမယ်နော်... အချစ်ကိုမောင်ဘယ်လိုချစ်မှန်းကို မသိဘူးကွာ... မောင့်ရင်ထဲမှာအချစ်တွေမရှိတော့လောက်အောင်ကို 'ညိုပြာ' ကိုချစ်တယ်သိလား... 'ညိုပြာ' နော် မောင်ကလွဲပြီးနောက်ထပ်ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ရတော့ဘူး ကြားလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မောင်က 'ညိုပြာ' ပါးကိုအနမ်းတွေပေးရင်း လေသံတိုးတိုးကလေးနဲ့ပြောနေတာဖြစ်သည်။ မောင့်ဆီကငွေကို 'ညိုပြာ' မလိုချင်ပါ။

'ညိုပြာ' လိုချင်တာ မောင့်ဆီကအချစ်တွေ။ နွေးထွေးတဲ့အကြင်နာတွေ၊ ရင်ခုန်မက်မောဖွယ်ကောင်းတဲ့ အနမ်းတွေကိုသာဖြစ်သည်။

ကျန်တာတွေ မလိုအပ်ပါဘူး။

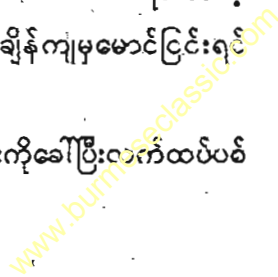
“'ညိုပြာ' ကိုစိတ်မပူပါနဲ့ မောင်ရယ်... 'ညိုပြာ' ဘဝကမောင်ပါ... မောင်ဖြစ်ချင်တာဆိုရင် 'ညိုပြာ' ဘက်ကဘာမဆိုမဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးဖို့ပဲစဉ်းစားဇာယာ... မောင့်ဆီကအချစ်တွေကိုရနေရင်ပဲ ကျေနပ်နေပြီ”

“အိုကွာ အချစ်တွေတင်မဟုတ်ဘူး မောင့်ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပါ 'ညိုပြာ' လက်ထဲအပ်ချင်နေပြီသိရဲ့လား”

“'ညိုပြာ' လည်းမောင့်လိုပါပဲ... မောင်သာသတ္တိမွေးထား... အိမ်က 'ညိုပြာ' ကိုယောက်ျားအတိုင်းပေးစားရင် မောင့်ဆီကိုအပြေးလာခဲ့မှာသိလား... အဲ့ဒီအချိန်ကျမှမောင်ငြင်းရင် 'ညိုပြာ' နဲ့အတွေ့ပဲ ဟွန်း”

“ဘာလို့ငြင်းရမှာလဲ... ချက်ချင်းကိုခေါ်ပြီးလာက်ထပ်ပစ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လိုက်မှာပေါ့”

“သွား အပို”

မောင်က ‘ညိုပြော’ ကိုယ်လုံးလေးကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲအတင်း ဆွဲထည့်ကာ ခပ်တင်းအင်းဖက်ထားလိုက်လေသည်။ အသက်ရှူကြပ်ပေမယ့်လည်း မောင့်ရင်ခွင်နွေးနွေးက ‘ညိုပြော’ အတွက် တော့ ခိုလှုံချင်စရာကောင်းဆဲပါပဲ။

ညနေမအောင်းခင် မောင်က ‘ညိုပြော’ ကိုအိမ်အနားအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ခွဲရခါနီးတော့ မောင့်မျက်နှာကညိုချင်လာရသည်။

“မျက်နှာကြီးကဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ... ကျောင်းမှာ မတွေ့ရမှာကျနေတာပဲ”

“ခဏလေးတောင်မခွဲချင်လို့ပေါ့ကွာ... မောင်ကအချစ်ကိုချစ်တော့ ရင်ထဲမှာလွမ်းနေတယ်”

“ဟင်း ကဲပါမောင်ရယ်... ပြန်တော့နော်... အိမ်ကအရမ်းကြာရင် ‘ညိုပြော’ ကိုဟိုမေးဒီမေးတွေလုပ်နေမှာစိုးလို့... မနက်ဖြန်ကျမှ ‘ညိုပြော’ ကျောင်းကိုစောစောလာခဲ့မယ်နော်”

“တကယ်စောစောလာမှာလား”

“လာမှာပေါ့”

အလွမ်းတွေထည့်ထားတဲ့ ‘ကျော်ခန့်’ ရဲ့မျက်နှာက ‘ညိုပြော’ နဲ့ဝေးသွားသည်နှင့် ခပ်မြူးမြူးဖြစ်လာရတော့သည်။ ငွေမရှိလို့အိမ်ထဲမှာ အောင်းနေခဲ့ရတာပါ။

အခုလက်ထဲမှာငွေရှိလာတော့ ချိန်းဝိုင်းရှိတဲ့နေရာကို သွားလိုက်ယုံပဲပေါ့။ အိမ်ကလည်းလိုနေတဲ့ငွေကို မပေး။ ပေးသမျှငွေအားလုံးကလည်း ချိန်းဝိုင်းမှာပဲကုန်ကုန်သွားတာဆိုတော့ သူ့ကိုအိမ်ကလူတွေက မသင်္ကာတော့ပါ။

ကစားဝိုင်းကတော်ဒါတွေကလည်း သူ့ရောက်မလာတဲ့အတွက် တဂျီဂျီနဲ့ခေါ်နေကြသည်။ ခေါ်တဲ့သူတွေကခေါ်ပြီး သူ့ဘက်ကမသွားနိုင်ရင်ဖြင့် သိက္ခာတော့ကျလှသည်။

ဒီတော့ သူ့မှာရသလိုအကြံဉာဏ်တွေထုတ်ပြီး ဖန်တီးယူရတော့သည်ပေါ့။ ‘ညိုပြော’ နဲ့တွေ့တုန်းနည်းနည်းကလေးပဲပြီးပြီ။ ပြလိုက်သည်။ နောက်တစ်ရက်မှာပဲ သူလိုချင်တဲ့ငွေငါးသောင်းက လက်ထဲရောက်လာရတော့သည်။

‘ညိုပြော’ သူ့ကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာကို သိနေတဲ့အတွက် သူ့ဘက်ကလည်း သူ့မစိတ်တိုင်းကျပြုမှုနေထိုင်ပေးခဲ့တာတောင်ကြာပါပြီ။

အရင်တုန်းကလို ရည်းစားတွေခပ်များများမသားဖြစ်

www.burmeseclassic.com

တာက အဲဒီဘက်ကို သူ့အချိန်မပေးနိုင်တော့ဘူးကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့ လတ်တလောစိတ်ဝင်စားနေသောသည် ကဒ်ပြားက လေးတွေကိုသာဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့အားရုံကို ဖဲဆိုတဲ့ကဒ်ပြားကလေးတွေကသာ စိုးမိုးထားတော့သည်။

ဒီကဒ်ပြားကလေးတွေနဲ့သာနေနေရရင် သူ့အရာအားလုံးကိုမေ့နေနိုင်သည်။ သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့သူ့ပါးစပ်ကပြောပြောနေတဲ့ 'ညိုဖြူ' ကိုလည်း မေ့နေနိုင်တဲ့အထိပါပဲ။

အကြောင်းမကြားဘဲ ရောက်လာတဲ့ သူ့ကိုသူ့ငယ်ချင်းတွေက အံ့ဩတဲ့ပုံစံနဲ့ကြည့်နေကြလေသည်။ ခေါ်တုန်းကမလာဘူးလို့ပြောတဲ့သူက မခေါ်တဲ့အချိန်မှာရောက်လာတဲ့အတွက်ထူးဆန်းနေကြတာလည်းပါပါလိမ့်မည်။

“ဘာကြည့်နေကြတာလဲကွ- အင်ထုပြီးလာတာမဟုတ်ပါဘူး... ငွေပါပါတယ်ကွ”

သူက ငွေငါးသောင်းထုပ်ကို ပြလိုက်သည်။ သူ့နဲ့အတူဆုံး 'သူရ' က...

“ငွေကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး... မင်းအိမ်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ငါ့ကိုရေလည်ကောတာကွ... ဒါကြောင့်မင်းအိမ်က

နေများဆင်းသွားပြီလားဆိုပြီး ငါတို့ကပြောနေကြတာ... အခုမင်းကရောက်လာတော့ အေးဆေးပဲဖြစ်နေတယ်လေ... ဘာအထုပ်အပိုးမှလည်းမပါတော့ ငါတို့ကအံ့ဩနေတာပေါ့ကွ”

“အိမ်ကလူတွေကိုတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ... အမြဲတမ်းပူနေတာပဲ... ကဲ တစ်အိမ်ဝင်မယ်နော်... ဘေးတော့မထိုးဘူး ဘယ်ကောင်ခန်းနေပြီလဲ... ငါဝင်မယ်”

'ကျော်ခန့်' က အားပါပါနဲ့ငွေငါးသောင်းထုပ်ကိုဘုတ်ကနဲနေအောင်ပစ်ချပြလိုက်ပါသည်။

“ဦးသာဇံ” က မိန်းမလက်ထဲသို့ ငွေတစ်သိန်းထုပ်ကိုအပ်လိုက်ပါသည်။ သူ့တာဝန်က ခရီးကပြန်လာတဲ့အခါ ရှာလာတဲ့ ငွေမိန်းမလက်ထဲ ထည့်လိုက်နိုင်ရင် တာဝန်ကကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား။

“နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာရင်တော့ လေးငါးသိန်းလောက်ပါမယ်နဲ့တူတယ်... ဒီတစ်ခေါက်နည်းတာက ငါလည်း ဟိုမှာမြတ်မယ်ထင်တာလေးတွေ ဝယ်လှောင်ထားလိုက်သေးတယ်... ပြန်မှပဲဈေးတက်တဲ့အချိန်ကိုစောင့်ပြီးရောင်းတော့မယ်လေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ဖြူပြာ’ နဲ့ ‘ဇာနည်’ က အဖေဖြစ်သူနားသို့လိုချင်တာတွေပူဆာကြဖို့ ကပ်နေကြသည်။ ‘ညိုပြာ’ ကတော့ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ သာ သူတို့တွေဘာပြောမလဲဆိုတာကို နားစွင့်နေလိုက်ပါသည်။

“အဖေကအမေ့လက်ထဲပဲ ပိုက်ဆံတွေထည့်ပေးနေတာပဲ သမီးတို့ကိုလည်း မုန့်ဖိုးလေးဘာလေးပေးဦးလေ... လိုချင်တာလေးတွေဝယ်ဖို့လေ”

“မာတ်တယ်... သားလည်းလိုချင်တာတွေအများကြီးပဲ အမေ့ဆီကတောင်းရင် အဖေပြန်လာမှပေးမယ်လို့ပြောတာကြီးပဲ... ပြီးတော့လည်းဘယ်တော့မှ ရတယ်ဆိုတာမရှိဘူး”

အဖေကအမေ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေလေသည်။ အမေကခေါင်းကိုခါပြုရင်း...

“ဪ အမေကမပေးချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး... ပိုက်ဆံအပိုကုန်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာ... တကယ်လိုအပ်တာမှန်သမျှ အမေဝယ်ပေးနေတာပဲမဟုတ်လား...”

“သား ဆုရတုန်းက အမေဘာဝယ်ပေးလို့လဲ... မမကြီးမို့ကြီးပဲ ဝယ်ပေးနေတာပဲ... သားတို့အလှည့်ကျတော့တစ်နေ့မှတို့ရောက်မလာဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟဲ့ ဟိုကတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေ... ပြီးတော့အမေ
တို့အိမ်အတွက် အကျိုးပေးနေတဲ့သူ... မမကြီးမျက်နှာနဲ့မင်းတို့
အခုမပူမပင်နေနေရတယ်ဆိုတာကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားဦးမှပေါ့
တစ်နေ့ ‘ညိုပြာ’ ယောက်ျားရသွားရင် မင်းတို့ပဲကောင်းစားမှာ
အခုအချိန်ပိုင်းလေးကိုတော့ ကိုယ့်အစ်မကြီးကိုပဲ ဦးစားပေးထား
ကြဦး”

‘ညိုပြာ’ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ဪ အငယ်နှစ်ယောက်
လည်းခက်တာပဲ။ နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့များ ‘ညိုပြာ’ နဲ့ပြိုင်ဆိုင်ချင်
နေရတယ်လို့။

‘ညိုပြာ’ ကတော့ သူတို့ရဲ့အတို့အထောင်လောက်လေး
ကိုခေါင်းထဲတောင်မထည့်ပါ။ ‘ညိုပြာ’ ခေါင်းထဲမှာရှိနေတာစိတ်
ချမ်းသာဖို့ပဲဖြစ်သည်။

“မိန်းမရာ... သူတို့လိုချင်တာကိုလည်း ဝယ်ပေးလိုက်ပါ
ဦး... ပိုက်ဆံလည်းမရှိတာမဟုတ်ဘူး... သမီးကြီးကိုပုံပိုးပေးတာ
လည်းပုံပိုးပေးတာပေါ့... အငယ်နှစ်ယောက်လည်း လိမ္မာကြတာ
ဆိုတော့ သူတို့ကျေနပ်အောင်ပူဆာတာဝယ်ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ”

“အေး ဟေး”

‘ဖြူပြာ’ နဲ့ ‘ဇာနည်’ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

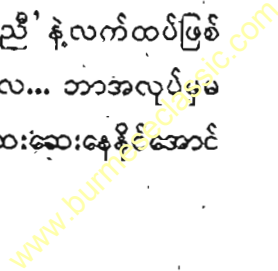
ကြည့်ပြီး ဟေးကနဲ့အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ ‘ညိုပြာ’ ကမဲ့လိုက်
ရင်း သူတို့တွေစကားပိုင်းထဲသို့ဝင်ဖို့ ထိုင်နေရာကနေထလာခဲ့
လိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေ အလုပ်အဆင်ပြေရဲ့လား... ဖေဖေကိုကြည့်ရ
တာ ပိန်သွားသလိုပဲ... ပိုက်ဆံရှာတာလည်းရှာတာပေါ့ဖေဖေရယ်
ကျန်းမာရေးထိခိုက်အောင်တော့မလုပ်ပါနဲ့... ‘ညိုပြာ’ တို့လည်း
အဆင်ပြေနေတာပဲဟာ... နားနားနေနေလေးနေကြည့်ပါလား”

ဖေဖေရဲ့ခြေထောက်ကိုနှိပ်ပေးရင်း ‘ညိုပြာ’ ကပြောလိုက်
တာဖြစ်သည်။ အငယ်နှစ်ယောက်ကတော့ ‘ညိုပြာ’ ကိုကြည့်ရင်း
ငြိမ်နေကြသည်။

“အဖေ့အလုပ်ကမပင်ပန်းပါဘူး သမီးကြီးရယ်... အေး
အေးဆေးဆေးပါပဲ... ကိုယ့်ကိုစိတ်ချယုံကြည်လို့ လွှဲအပ်ထား
ဟော့လည်း ကြိုးစားပြရတာပေါ့... အဖေပိုက်ဆံရှာနိုင်ပါသေး
တယ်... မရှာနိုင်တဲ့တစ်နေ့ကျရင်တော့လည်း နားတာပေါ့ကွာ”

“‘ကိုညီ’ ပြန်လာရင် သမီးတို့မင်္ဂလာကိစ္စကိုစီစဉ်မယ်
လို့ ‘အန်တီဖြူ’ ကတော့ပြောတာပဲ... ‘ကိုညီ’ နဲ့လက်ထပ်ဖြစ်
သွားရင်တော့ အဖေလည်းနားလို့ရပါပြီလေ... ဘာအလုပ်မှမ
လုပ်ပါနဲ့တော့... သမီးအဖေတို့အေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်အောင်

ထောက်ပံ့ပါမယ်”

ဦးသာဇံ မျက်လုံးထဲမျက်ရည်တွေဝဲလာရကာ သမီးဖြစ်သူအား အားကိုးချစ်ခင်သောအကြည့်တွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ‘ဒေါ်မိမိ’ ရင်ထဲမှာလည်း ‘ညိုပြာ’ ရဲ့ စကားတွေအတွက် ကျေးဇူးတွေတင်နေမိသည်။

ဒီသမီးကြီးတစ်ယောက်ရှိတာ သူတို့မိသားစုအတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေသယ်ဆောင်လာတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မိဘတွေအပေါ်သိပ်ကိုသိတတ်သည်။

ရှေ့ရေးကိုလည်း သိပ်ပြီးပူပင်တတ်ပါသည်။ ‘ကိုညို’ နဲ့ကိစ္စဆိုရင်လည်း မိသားစုဘဝကောင်းစားဖို့အတွက် ဘာကိုမှ စဉ်းစားတွေဝေမနေဘဲ ချက်ချင်းကိုခေါင်းညှိတ်ပြခဲ့သည်။

ဒီလိုသမီးမျိုးကို ဖူးဖူးမှုတ်မထားလို့ဘယ်သူ့ကို ‘ဒေါ်မိမိ’ တို့ကဖူးဖူးမှုတ်ထားရမှာလဲ။

“ ‘မောင်ညိုညို’ နဲ့ကိစ္စကို သမီးကိုယ်တိုင်ကကျေကျေနပ်နပ်နဲ့လက်ခံတာလား... မိသားစုအတွက်ဆိုပြီး တဏှယ်လက်မထပ်နိုင်ဘဲနဲ့ ဇွတ်မျက်စိမှိတ်လက်ခံတာမျိုးကိုတော့ အဖေခွင့်မပြုနိုင်ဘူး... ကိုယ့်ဘဝစိတ်ချမ်းသာတာကိုလည်း စဉ်းစားရမယ်”

‘ညိုပြာ’ က ခေါင်းကိုခါပြသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာကိုစဉ်းစားရဦးမှာလဲ အဖေရယ်... မိသားစုပျော်တယ်ဆိုရင် သမီးလည်းပျော်တာပဲပေါ့... ‘ကိုညို’ ကလည်းတခြားသူမှမဟုတ်တာ... ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ သမီးအတွက်ကံကောင်းမှာပါ... ‘အန်တီဖြူ’ တို့တစ်အိမ်လုံးကလည်း သမီးကိုချစ်တော့အဆင်မပြေစရာမရှိပါဘူး... အဓိကက အဖေတို့ကိုချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အဆင့်မြင့်မြင့်လေးနေရဖို့ပဲအရေးကြီးပါတယ်”

“သမီးဒီလိုသိတတ်လေ အဖေတို့ဘက်ကပိုပြီးကျေးဇူးတင်ရလေပါပဲ... ကျောင်းစာတွေဘာတွေကော လိုက်နိုင်ရဲ့လား ကျူရှင်တွေဘာတွေတက်ချင်ရင်လည်းတက်နော်... ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးကြီးစိတ်ထဲပူပင်မနေနဲ့... အဖေတို့လက်ထဲမှာ ငွေရှိပါတယ်... သမီးအမေလည်း စုထားတယ်”

“အင်း သမီးကစဉ်းစားနေတာ... အမေ့ကိုလည်းအားနာလို့မပြောဘဲနေနေတာ... အခုကျောင်းကသူငယ်ချင်းတွေကသူတို့အိမ်မှာ ဝိုင်းသဘောမျိုးကျူရှင်ယူကြတယ်... အားလုံးကတက်ကြတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်းမတက်လို့လည်းမကောင်းဘူးလေ... စာတွေကလည်းနည်းနည်းတော့ခက်တယ်”

“ကျောင်းစာကိစ္စပဲသမီးရယ်... လိုအပ်ရင်တက်မှာပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သမီးအမေကို ကျူးရှင်တက်မယ်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံတောင်းလိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ဟာ ဘာလို့မပြောဘဲနေရတာလဲ... သူငယ်ချင်းတွေ လည်းတက်တယ်ဆိုတော့ ငါ့သမီးတစ်ယောက်တည်းမတက်ဘဲ နေလို့ဘယ်ကောင်းမလဲ... တက်ရမှာပေါ့... ကျူးရှင်လဲကတည်း လောက်မို့လို့လဲ”

“တစ်လ နှစ်သောင်းတဲ့”

“ဪ နှစ်သောင်းများသမီးရယ်... တက်စမ်းပါ... အဖေ ပေးနိုင်ပါတယ်”

“အဖေပေးနိုင်ပေမယ့် သမီးကတော့အားနာတယ်... တခြားအပိုကုန်တဲ့ငွေတွေလည်း ရှိသေးတာဆိုတော့ သမီးအတွက် ထပ်ကုန်ရမှာမျိုးကိုမလိုလားဘူး”

“လိုအပ်လို့ကုန်ရတာမျိုးကို ဘာလို့စကားထဲထည့်ပြော နေရတာလဲ... တက် တက်... လိုတဲ့ငွေသမီးအမေဆီမှာတောင်း လိုက်ကြားလား”

‘ညိုပြာ’ က အားနာသလိုပုံစံဖြင့် ခေါင်းကိုငုံထားလိုက် သည်။ ဒီတော့ အမေက စကားစလောသည်။

“ဘာလို့အခုမှပြောရတာလဲ သမီးရယ်... အမေ့လက်ထဲ မှာပိုက်ဆံရှိပါတယ်... သမီးလိုတဲ့အချိန် အမေ့ကိုပြောစမ်းပါ...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အမေထုတ်ပေးမှာပေါ့”

‘ညိုပြာ’ ရင်ထဲမှာပြောချင်တဲ့စကားတွေ အများကြီးရှိ နေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အငယ်နှစ်ကောင်ရှိနေတာကြောင့် ပြောချင် တဲ့စကားတွေကို မြို့သိပ်ချနေရသည်။ ကံကောင်းတာက အဖေ ကထိုင်နေရာကနေ အငယ်နှစ်ကောင်ကိုခေါ်ကာ လမ်းထိပ်မှာ မုန့်သွားစားမယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားချင်ပါပဲ။

အဖေခရီးကပြန်လာတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့အမြဲတမ်း မုန့်ထွက်စားနေကြဖြစ်သည်။

“ဘာစားဦးမလဲ... ခေါက်ဆွဲကြော်တို့ဘာတို့ ဝယ်ခဲ့ရဦး မလား”

“မဝယ်နဲ့... အိမ်မှာဟင်းတွေချက်ထားတယ်... အဘာ ပြေလောက်ပဲစားလာကြ”

အဖေတို့ထွက်သွားတော့မှ ပြောချင်နေတဲ့စကားတွေကို ‘ညိုပြာ’ ကပြောချလိုက်ပါသည်။

“အမေ့မှာတကယ်ပဲ ပိုက်ဆံရှိလို့လား... တကယ်မရှိဘဲ နဲ့ သမီးစိတ်ချမ်းသာဖို့ကိုကြည့်ပြီး ရှိတယ်လို့မပြောပါနဲ့... အမေ့ စကားကိုယုံလိုက်မိလို့ သမီးအရှက်ကွဲရတယ်ဆိုတာကော အမေ သိလို့လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

‘ဒေါ်မိမိ’ ကြောင်သွားရသည်။ ‘ညိုပြာ’ ပြောတဲ့စကားတွေကို သူမတစ်လုံးမှကိုနားမလည်ချေ။ မိမိကြောင့်များ သမီးကြီးအရှက်ကွဲရသတဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာ။

“အမေကြောင့် သမီးကအရှက်ကွဲရတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ... အမေတော့နားမလည်ပါဘူး... ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

“လမ်းထိပ်က ‘ဒေါ်တင့်’ လေ့... စပ်စုတဲ့မိန်းမကြီးကို အမေသိတယ်မဟုတ်လား”

‘ဒေါ်မိမိ’ မျက်နှာပျက်သွားရသည်။

“ ‘ဒေါ်တင့်’ ဘာဖြစ်လဲ ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... သမီးတောင်းတဲ့ငွေငါးသောင်းကို အမေသူ့ဆီမှာ ဆွဲကြိုးပေါင်ပြီးယူလာပေးတာမဟုတ်လား... ဆွဲကြိုးလည်းပေါင်ရသေးတယ် လူကိုလည်းပြောလိုက်တာမျိုးစုံနေတာပဲ... သမီးကပဲမိသားစုကို နှိပ်စက်နေတဲ့သူကြနေတာပဲ... မိဘကိုပြန်ကြည့်ဦးဘာဦးနဲ့... အမေမို့လို့ သူ့ဆီမှာသွားပေါင်တယ်... ရပ်တကာကိုလှည့်ပြောနေရင်တော့ သမီးတော့ရှက်လို့ သေမှာပဲသိလား... ‘အန်တီဖြူ’ ဟိုသိသွားရင်လည်း ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့နေရမှာလဲ... သူ့သားကိုလက်ဆောင်ပေးချင်တာနဲ့ပဲ ဆွဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြိုးတောင်ပေါင်ပေးရတယ်ဆိုပြီး အထင်သေးတော့မှာ”

‘ညိုပြာ’ အသံတွေကတုန်နေသည်။ ‘ဒေါ်မိမိ’ ရင်ထဲမှာလည်း ‘ဒေါ်တင့်’ အပေါ် စိတ်တိုသွားမိသည်။ လူမသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ်လုပ်တဲ့ကိစ္စကို သူ့ဘာလို့သမီးသိအောင်ဖွင့်ပြောပြရတာလဲ။

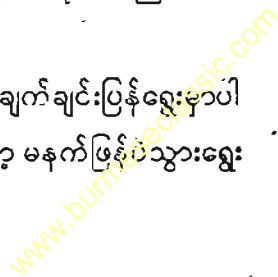
စည်းဆိုတာတော့ရှိရဦးမှာပေါ့။ သူ့ဆီကငွေကိုလည်းအလကားယူတာမဟုတ်။ ရွှေလည်းပေးထားသေးသည်။ ပြီးတော့အတိုးလည်းပေးရသည်။ သူ့ဘက်ကနှုတ်ကလေးလုံပေးဖို့ပဲလိုတာကို လျှောက်ဖွဲ့ပစ်သည်ဆိုတော့ ဒီမိန်းမတော်တော့ကိုလွန်တာပေါ့။

“အမေဆွဲကြိုးကို ဘယ်တော့ပြန်ရွေးမှာလဲ... မရွေးနိုင်သေးရင် သမီးဆွဲကြိုးကိုတခြားမှာပေါင်ပြီး သူ့ဆီကအမေဆွဲကြိုးကိုပြန်သွားရွေးလိုက်တော့”

‘ညိုပြာ’ သည် လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်ကိုချွတ်ပစ်လိုက်ကာ အမေလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ အမေက ‘ညိုပြာ’ လက်ကိုတွန်းလွှတ်ရင်း...

“မယူပါဘူး သမီးရယ်... အမေချက်ချင်းပြန်ရွေးမှာပါ လက်ထဲမှာလည်းပိုက်ဆံရလာပြီဆိုတော့ မနက်ဖြစ်ပဲသွားရွေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လိုက်တော့မယ်... နောက်ဆိုလည်း ဒီမိန်းမဆီမှာတယ်တော့မှ ပစ္စည်းမထားတော့ဘူး စိတ်ချ... နေရာတကာအာကကျယ်လွန်း တယ်... အမေ့မှာရှိတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို အပေါင်ပေးထားတယ်ဆို တော့ ရုတ်တရက်သမီးကောင်းတော့ လက်ထဲမှာငွေမပြည့်တာနဲ့ သူ့ဆီကိုသွားလိုက်တာ”

“သမီးက ‘အန်တီဖြူ’ တို့သိသွားမှာကိုပဲ ခိုးဖာ”

“မသိနိုင်ပါဘူးကွယ်... အမေလည်းပြောလိုက်ပါ့မယ်...”

ဒါမှအာချောင်ပြီးလျှောက်မပြောရဲတော့မှာ”

“ဒါဆို အမေ့ဆွဲကြိုးကိုမြန်မြန်ပဲရွေးလိုက်တော့နော်”

“အေးပါ”

“တစ်ခါတည်းအမေ့လက်ထဲမှာပိုက်ဆံရှိတုန်း ကျူရှင် လခကြိုတောင်းထားလိုက်တော့မယ်... ပေးလို့ဖြစ်ရဲ့လား”

“အို ဖြစ်ပါတယ်... အမေပေးမယ်”

အမေကပိုက်ဆံတွေကိုရေတွက်ရင်း ‘ညိုဖြူ’ လက်ထဲ လာထည့်ပေးသည်။ အမေပေးတဲ့ငွေကနှစ်သောင်းပါ၊ ‘ညိုဖြူ’ လိုချင်တာက နှစ်သောင်းထက်ပိုသော ငွေဖြစ်သည်။

“မုန့်ဖိုးလည်းနည်းနည်းပေးဦးနော်”

“ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ”

“အမေ စေတနာရှိသလောက်ပေါ့”

“ရှေ့ ရှေ့... ပိုက်ဆံကိုလည်းသေချာသိမ်းထားဦး... ဟိုအငယ်နှစ်ယောက်မြင်ရင် သမီးကြီးကိုပဲပေးတယ်ဆိုပြီး ဂျီကျု နေဦးမယ်”

“အင်းပါ အမေရဲ့”

‘ညိုဖြူ’ လက်ထဲသို့အားလုံးပေါင်း ငွေသုံးသောင်းရှေ့ ကနဲနေအောင် ရောက်လာရတော့သည်။

ကလေးတွေကျောင်းသွားတဲ့အချိန်ရယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်သူ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးအပြင်ထွက်တဲ့အချိန်ရယ်ကိုချောင်းပြီး 'ဒေါ်မိမိ' အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်မိသည်။ 'မတင့်' ဆီမှာပေါင်ထားတဲ့ဆွဲကြိုးကို ပြန်ရွေးရအောင်လို့ပါ။

ဆွဲကြိုးကိုပြန်ရွေးရင်း ပြောစရာရှိတာတွေကိုလည်းပြောရဦးမည်။ ငွေလေးတစ်ခါလောက် အဆင်မပြေလို့ပစ္စည်းသွားထားမိပါသည်။ အရှက်ခွဲသလိုမျိုး လူတကာကိုလိုက်ပြောနေတာကတော့အလုပ်ကိုမဟုတ်ပါ။

'ညိုဖြာ' ရှက်မည်ဆိုလည်း ရှက်ရှာမည်ပေါ့။ သူကထို

ငွေနဲ့ 'မောင်ညီညီ' အတွက်ပစ္စည်းလက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာဆိုတော့ 'မမဖြူ' တို့သိသွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။

ဒေါသဖြစ်ချင်တဲ့အတွေးနဲ့တွဲဖြင့် လမ်းထိပ်သို့လျှောက်လာစဉ် 'ဒေါ်တင့်' ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။ 'ဒေါ်တင့်' ကလည်း မိမိလာတဲ့လမ်းအတိုင်းကို တည့်တည့်လျှောက်လာတာပါ။

" 'မတင့်' ဘယ်လဲ... ကျွန်မကိစ္စကိုအရင်လိုက်လုပ်ပေးဦး... ရှင်သွားစရာရှိတာနောက်မှသွားတော့ "

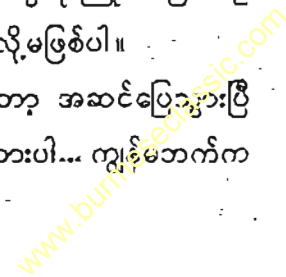
" ဘာကိစ္စလဲ... ပစ္စည်းထားဦးမလို့လား... ကျွန်မလည်း 'မမိ' အိမ်ကိုပဲထွက်လာခဲ့တာ ပြောစရာလေးတွေလည်းရှိလို့လေ ကျွန်မအိမ်ကိုပဲသွားမလား "

" သွား သွား... ဟိုတစ်နေ့ကထားတဲ့ဆွဲကြိုးကိုပြန်လာရွေးတာ... 'မတင့်' ကိုလည်း ကျွန်မကပြောစရာတွေရှိသေးတယ် ဆိုင်မှာကောလူရှင်းရဲ့လား "

" ရှင်းပါတယ်... "

'ဒေါ်မိမိ' က ပြောချင်တဲ့စကားတွေကို ကြိုတင်ပြီးစီစဉ်နေမိသည်။ မကျေနပ်ချက်တွေ ကျန်ခဲ့လို့မဖြစ်ပါ။

" ပစ္စည်းလာပြန်ရွေးတယ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီလား... အဆင်မပြေသေးရင်လည်း ယူထားပါ... ကျွန်မဘက်က

အရင်မလိုသေးပါဘူး”

“ပြေပါတယ်... ပြေလည်လို့တောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ငွေတိုးချေးစားနေသေးတာပဲဟာ... ဒီငွေယူဖို့ကလည်းလက်ထဲမှာသိပ်မကျန်တော့လို့ လာယူလိုက်တာ... သမီးကြီးသိလို့စိတ်တောင်ဆိုးသေးတယ်”

“ညိုဖြာ’ လား...”

“ဟုတ်တယ်... သူ့စိတ်ဆိုးလည်းဆိုးချင်စရာပဲပေါ့... ‘မတင့်’ လုပ်တဲ့ပုံကဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ... ငွေလေးငါးသောင်းလောက် ယူမိတာများလူတကာသိအောင် ဘာလို့လျှောက်ပြောနေတာလဲ သမီးသိတော့ရှက်တာပေါ့... ပြီးတော့ကျွန်မက အလကားယူတာလည်းမဟုတ်ပါဘူး... ပစ္စည်းထားပြီးအတိုးလည်းပေးတာပါ... ဒါကို ‘မတင့်’ က သိကွာချသလိုပြောတာကတော့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“ကျွန်မဘာပြောလို့လဲ ‘မမိ’ ရဲ့... ‘မမိ’ ငွေယူတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမပြောပါဘူး... ပြောစရာလည်း မလိုဘူးလေ... သူများအတွင်းရေးကိစ္စ ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

“ဒါဆို ‘ညိုဖြာ’ နဲ့တွေ့တုန်းက ဆွဲကြီးလာပေါင်တာကို

ဘာလို့ပြောလိုက်သလဲ... မသိချင်ဟန်ဆောင်နေရင်ရတာပဲဟာ”

“ဪ မပြောမဖြစ်လို့ပြောလိုက်တာပေါ့... ‘မမိ’ ကတော့ လည်ပင်းကဆွဲကြီးကိုချွတ်ပြီးလာပေါင်တယ်... ‘ညိုဖြာ’ က ‘မမိ’ စေတနာကိုနားမလည်ဘဲ မလုပ်သင့်တာကိုလုပ်နေလို့ စာနာအောင်ပြောပြလိုက်တာ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ... သမီးကြီးလုပ်တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ ကျွန်မမသိတာဘာမှမရှိဘူး... သူ ကျွန်မကိုအကုန်ဖွင့်ပြောတယ်”

“ဟင်း သေချာလို့လား”

‘ဒေါ်တင့်’ က နှုတ်ခမ်းကိုရွံ့ရှင် မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည်။ ‘ညိုဖြာ’ ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ချိန်းပြီးသွားနေတယ်ဆိုတာတွေကို သူ့ဖုန်းပြောတဲ့အခါ မိမိခိုးနားထောင်ထားတဲ့အတွက် အကုန်သိနေရသည်။

‘မမိ’ ကတော့ သူ့သမီးကြီးကို အတော်ယုံကြည်ပုံရ၏။ အဲဒီလိုယုံကြည်လွန်းလို့လည်း ‘ညိုဖြာ’ တစ်ယောက် လုပ်ချင်တာလုပ်နေတာပဲနေမှာ။

“ရှင်ပုံစံက ‘ညိုဖြာ’ ကိုမယုံသလိုမျိုးဖြစ်နေတယ်... ‘ညိုဖြာ’ လောက် မိဘတွေအပေါ်သိတတ်တာ မိသားစုကိုချစ်တတ်တာဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုတာ မှတ်ထား”

www.burmeseclassic.com

“ဒါက ‘မမိ’ အပြောကို... ‘ညိုပြာ’ ခြေရှုပ်နေတာကိုကျတော့ ‘မမိ’ မှမသိဘဲ... ကျွန်မအားလုံးသိနေတယ်”

“ဘာခြေရှုပ်တာလဲ... မဟုတ်ဘဲနဲ့ရမ်းသမ်းမပြောနဲ့နော် ရှင်စကားတွေရမ်းသမ်းပြောတတ်လွန်းလို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာပြဿနာတွေတက်ကြရတာ ခဏခဏပဲ”

“ဒါကတော့ သူတို့အရှုပ်တွေပေါ်ကုန်လို့ တက်ကြတာပဲ... ကျွန်မနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး... ကျွန်မကမှန်တာကိုပဲပြောတယ် လိမ်တာညာတာတစ်ခုမှမပါဘူး”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မကျေမနပ်စိုက်ကြည့်နေကြရင်း စကားသံတွေကလည်း ကျယ်လောင်လို့လာခဲ့ရသည်။

“ရှေ့ ရှေ့ ရှင်ငွေငါးသောင်းနဲ့အဟိုး... ကျွန်မဆွဲကြိုးပြန်ပေးတော့... နောက်ထပ်လည်း ရှင်နဲ့မပတ်သက်ရဲတော့ပါဘူး ဆွဲကြိုးလေးတစ်ခါပေါင်ပါတယ် သူများသားသမီးကိုလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း အပုပ်ချချင်နေတယ်”

“ဟုတ်လို့ကျော်တာ ပုပ်လို့ပေါ်တာပဲ... ကျွန်မကတော့ မှန်တယ်ထင်ရင် ရင်ထဲမှာမြိုသိပ်မထားတတ်ဘူး... အကုန်လုံးသိအောင် လျှောက်ပြောရမှာပဲ... ဒါမှလည်းဆင်ခြင်သင့်တဲ့သူတွေကဆင်ခြင်ကြမှာ”

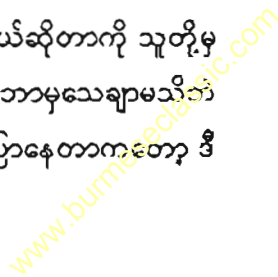
‘ဒေါ်တင့်’ က ပြောချင်တာကိုပြောချလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံတွေကိုယူကာ အိမ်အတွင်းခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ဆွဲကြိုးကိုပြန်ယူပေးရင်း သိထားတာတွေကိုပါ ပြောချပစ်လိုက်သည်။

‘ညိုပြာ’ လိမ်သမျှကိုယုံ့နေရင် တစ်နေ့ဒုက္ခတွေ့မှာစိုးလို့ပါ။

“ကျွန်မကိုမုန်းရင်လည်းမုန်းတော့... သိထားတာကိုမြိုသိပ်ပြီးမထားနိုင်ဘူး ‘မမိ’ ရယ်... ‘ညိုပြာ’ ကိုဆွဲကြိုးပေါင်တဲ့ကိစ္စပြောလိုက်ရတာလည်း ဒီကောင်မလေးမဟုတ်တာလုပ်နေတာကိုသိနေလို့ပြောပြလိုက်တာ... ‘မမိ’ ဆီကသူ့ငွေငါးသောင်းကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့တောင်းတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ကျွန်မက သူ့အဲ့ဒီငွေငါးသောင်းကို ဘယ်လိုဖြုန်းပစ်တော့မယ်ဆိုတာသိနေတော့ ဆင်ခြင်နိုင်အောင်ပြောပြလိုက်တာ”

‘ဒေါ်မိမိ’ ပခုံးကိုတွန့်ကာ မခိုးမခန့်ရယ်ပြလိုက်သည်။ “မောင်ညီ” အတွက်လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာဟာ ဖြုန်းတယ်လို့ခေါ်တာလား။

နောင်အတွက် အရင်းအနှီးလုပ်တယ်ဆိုတာကို သူတို့မှမသိဘဲ။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးအခြေအနေကို ဘာမှသေချာမသိဘဲနဲ့ ရမ်းသမ်းပြီးစိတ်ထင်ရာတွေလျှောက်ပြောနေတာကတော့ ဒီ

မိန်းမတော်တော်ဆိုးလွန်းသည်။

မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လေကုန်ခဲပြီး 'မိမိ' ကလည်း မရှင်းပြချင်တော့ပါဘူး။ နောင်လည်း သူ့နဲ့မပတ်သက်ရင်ပြီးတာပဲဆိုတော့ ခပ်မြန်မြန်စကားစဖြတ်ပြီး ပြန်တာပဲကောင်းပါတယ်လေ။

“ကဲ ကဲ ကျွန်မပြန်တော့မယ်... ရှင်ပြောချင်တာရှိရင်လည်း နောက်မှပဲပြောတော့... အချိန်မရတော့ဘူး”

“အံ့မယ်လေး နားမထောင်ချင်ရင်လည်း ရပါတယ်နော် ကျွန်မက အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိသင့်တယ်ထင်လို့ပြောနေရတာ... နောက်မှ 'မဖြူ' တို့ဘက်က သိသွားမှ ပြဿနာတွေ တက်ပြီး ကျွန်မမပြောလို့ဆိုတာမဖြစ်စေနဲ့”

‘ဒေါ်မိမိ’ ရဲ့ခြေလှမ်းတွေက အလိုလိုရပ်တန့်သွားရတော့သည်။ ပြန်ဖို့ခြေလှမ်းကိုနောက်ပြန်လှမ်းရင်း ‘ဒေါ်တင့်’ ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်မိသည်။

“‘မဖြူ’ တို့သိတော့တော့ဘာဖြစ်သလဲ... သူတို့သားကို တန်ဖိုးထားလို့လုပ်တဲ့ကိစ္စပဲ... ဘာပြဿနာမှတက်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး... ‘မတင့်’ သာအဆင်ပြေနေတဲ့အခြေအနေတွေကို မပြေမလည်ဖြစ်စေချင်နေတာ”

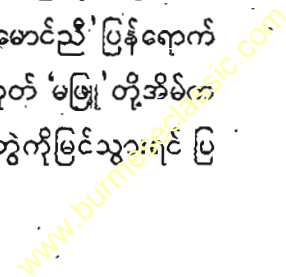
“ဒီမှာ ကျွန်မပြောနေတာက ရှင့်အတွက်ပြောနေတာ... ရှင်ကတော့ ‘ညိုပြာ’ ဘာပြောပြောယုံနေတာဆိုတော့ ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုဘယ်တွေးမိမလဲ... ‘ညိုပြာ’ မှာချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာရှင်သိလို့လား... ရှင်ပေးလိုက်တဲ့ငွေငါးသောင်းကလည်း သူ့အကောင်ကိုသွားပေးတာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဘာအတွက်ဆိုတာမသိပေမယ့် ‘ညိုပြာ’ ငွေငါးသောင်းသွားပေးတာကတော့ သေချာတယ်... မယုံမှရှိနဲ့ သူတို့ဖုန်းပြောနေတာကို ကျွန်မတစ်ချိန်လုံး ဖုန်းအပိုတစ်လုံးနဲ့ နားထောင်နေတာ... မမှန်တာမပြောဘူး... တစ်ရက်ခြားတစ်ခါလောက် ‘ညိုပြာ’ ကျွန်မဆိုင်မှာသူ့ရည်းစားနဲ့ဖုန်းလာလာပြောတယ်... ရှင်မယုံဘူးဆိုရင် လာချောင်းကြည့်... လာခိုးနားထောင်ကြည့် သိရဲ့လား”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဪ ကျွန်မကလက်တွေ့တောင် ပြလိုက်ချင်သေးတယ်... ရှင့်သမီးရှင် သေချာဆုံးမထား... ‘မောင်ညို’ ပြန်ရောက်လာလို့ ဒီအကြောင်းတွေသိသွားရင် ဒါမှမဟုတ် ‘မဖြူ’ တို့အိမ်က သူတစ်ယောက်ယောက် အပြင်မှာသူတို့စုံတွဲကိုမြင်သွားရင် ပြ

သနာတွေရှင်းနေရလိမ့်မယ်”

‘ဒေါ်တင့်’ ရဲ့ပါးကိုယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်ချင်လိုက်တာ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ သူ့မျှားသမီးကို သူ့မို့လို့မို့ချိုးမျှစ်ချိုးပြော ထွက်ရက်သည်။

‘ဒေါ်မိမိ’ နားထဲ လေတွေတဝှူးတဝှူးနဲ့နေအောင် ထွက်နေ ပါသည်။ ဒေါသဖြစ်လွန်းတာကြောင့် မျက်လုံးတွေလည်းပြာဝေ လာချင်သလိုလိုဖြစ်နေခဲ့၏။

မယ့်ပါဘူး။ ‘ညိုပြာ’ မှာရည်းစားရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှကိုမဖြစ်နိုင်ပါ။ တမင်သက်သက် သိက္ခာချချင် လို့များ ဒီမိန်းမလုပ်ကြံပြီးပြောလိုက်တာလား။

‘ညိုပြာ’ ကျောင်းကပြန်လာရင် ဒီကိစ္စကိုသေချာအောင် ဖွင့်မေးကြည့်ရမည်။ သမီးကြီးကိုတော့ ယုံပါသည်။ ဒါပေမဲ့လုပ် ကြလိမ့်မယ်ပြီးပြောတတ်တဲ့ ဒီမိန်းမကို ပြန်အရှက်ခွဲချင်တာ ကြောင့် ‘ညိုပြာ’ ကိုပါခေါ်လာပြီး သူ့ရှေ့မှာမေးပစ်ရပါမည်။

နီရဲခက်ထန်နေသော ‘ဒေါ်မိမိ’ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ‘ဒေါ် တင့်’ က စိုးရိမ်သလိုတာလို့ကလေးသေးသည်။

“ကလေးကိုလည်းအရမ်းကာရော ဆူတာတွေရိုက်တာ တွေလုပ်မနေနဲ့ဦး... ဒါတိုးတိုးတိတ်တိတ်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ... သေ

ချာနားဝင်အောင် ရှင်းပြောပြရင် ‘ညိုပြာ’ လက်ခံမှာပါ... လူ ငယ်ဆိုတော့လည်း တစ်ခါတစ်ခါစိတ်သာယာမှုကို ဦးစားပေး ချင်တာမဆန်းဘူးပေါ့... ‘မမိ’ သာ ပညာသားပါပါကလေးနဲ့ဆုံး မနိုင်အောင်ကြိုးစား”

“ကျွန်မဆုံးမမှာပါ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသမီးကိုကျွန်မယုံ တယ်... ဘေးလူဖြစ်တဲ့ ရှင့်စကားကိုမယုံကြည်နိုင်သေးဘူး... ‘ညိုပြာ’ ကျောင်းကပြန်လာတဲ့အခါ ရှင့်ဆီကိုခေါ်ခဲ့မယ်... ပေါ် တင်ပဲမေးကြပြောကြတာပေါ့... မဟုတ်ခဲ့ရင် ရှင့်ကိုလည်းကျွန်မ ကခွင့်လွှတ်မယ်မထင်နဲ့... သိက္ခာချမှုနဲ့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာကိုသွား တိုင်ပစ်မယ်ဆိုတာမှတ်ထား”

“တိုင် တိုင်... ဟုတ်နေရင်လည်း ကျွန်မရဲ့နှုတ်ကိုပိတ်ဖို့ တော့မစဉ်းစားနဲ့... တစ်ရပ်ကွက်လုံးတစ်တိုင်းပြည်လုံးသိသွား အောင်ကို လျှောက်ပြောပစ်မှာ”

“ပြောစမ်းပါရှင့်”

‘ဒေါ်မိမိ’ တစ်ယောက် ဒေါသစိတ်အလုံးအရင်းဖြင့် အိမ် သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ‘ဒေါ်တင့်’ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေ ကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ရင်ထဲမီးစထည့်ထားသလို ပူလောင်ပြင်း ငြဲလို့နေရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

မဖြစ်နိုင်တာ။ 'ညိုပြာ' လောက်မိဘအပေါ်မှာသိတတ်
လိမ္မာသော မိန်းကလေးမျိုးက ရည်းစားတစ်ယောက်ထားမယ်တဲ့
လား။

သမီးကြီးရယ် ကျောင်းကနေသာ မြန်မြန်ပြန်လာစမ်းပါ
တော့။

“ဘာပြောတယ်”

'ညိုပြာ' အသံကဒေါသကြောင့် စူးရဲလိုနေရသည်။ မ
ထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရတာကြောင့်လည်း လူကလန့်ထိတ်စိတ်
နဲ့ကတုန်ကရီတောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

မောင်နဲ့ကိစ္စကို အမေသိနေတာ ဘယ်လောက်တောင်
ဆုံးဖြတ်ကောင်းသလဲနော်။ 'ဒေါ်တင့်' ကိုလည်း နုတ်နုတ်စင်းပစ်
ချင်မိပါသည်။

အမေကတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေများစွာပါသော မျက်
ဆုံးအကြည့်တွေနဲ့ 'ညိုပြာ' မျက်နှာကိုသာငေးမောပြီး ကြည့်နေ

လေသည်။

‘ညိုဖြာ’ ငြင်းပစ်မှပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှဝန်ခံလိုက်လို့မဖြစ်ချေ။ မျက်နှာထားကိုတင်းနေအောင်လုပ်လိုက်ရင်း...

“အမေကသူများပြောတာကို ဘာလို့ငြိမ်ခံပြီးပြန်လာခဲ့တာလဲ... တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့လိုက်ပါလား... ဒါမှဒီမိန်းမကြီးမဟုတ်တာကိုနောက်မပြောရဲတော့မှာ... အမေကဒီအတိုင်းပြန်လာလိုက်တော့ သူ့ကိုယ်သူဟုတ်လှပြီထင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလျှောက်ပြောနေမှ ပိုသိက္ခာကျမှာ”

“ဪ အမေကသမီးကိုပါခေါ်ပြီး ရှင်းမယ်လို့စိတ်ကူးမိတော့ ပြန်လာခဲ့လိုက်တာပေါ့... သူပြောတည်းက အမေမယူပါဘူး... ဒီမိန်းမသက်သက်အပိုလုပ်ပြီး သမီးကိုသိက္ခာချတာ... သူ့ကိုရပ်ကွက်ရုံးမှာ အသရေဖျက်မှုနဲ့သွားတိုင်ရင်မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်... ဒါပေမဲ့ဒီတစ်ခါတော့ ထားလိုက်ပါဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကိုလည်း စိတ်မရွံ့စေချင်ဘူး... သမီးကိုယ်တိုင်သူ့ဆီသွားပြီး ကောင်းကောင်းပြောပစ်လိုက်မယ်... အမေကောလိုက်ဦးမလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“လိုက်မယ်လေ... အမေက သမီးကိုစောင့်နေတာ”

‘ညိုဖြာ’ မျက်နှာကမဲ့ပြုံးနဲ့ခက်ထန်လို့နေရသည်။ သူများကိစ္စသူနဲ့မဆိုင်ဘဲအချောင်ဝင်ပါချင်တဲ့အဘွားကြီး အရှက်ကွဲအောင်ကိုလုပ်ပစ်ဦးမည်။ အမေပါနေတဲ့အတွက်လည်း ပိုပြီးယုံကြည်အောင်လို့ ‘ညိုဖြာ’ ဘက်က ဒေါသပိုဖြစ်ပြေမှဖြစ်ပါမည်။

‘ဒေါ်တင့်’ က ‘ညိုဖြာ’ တို့သားအမိကိုတွေ့တော့ ခပ်တည်တည်ပဲစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ပြဿနာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကို ကြိုသိနေသည့်အလား သူ့မျက်နှာကလည်း တင်းလို့နေရသည်။

“ရှင်းစရာရှိလို့လာတာ ‘မတင့်’ ရေ... ‘ညိုဖြာ’ ကိုပါခေါ်ခဲ့တယ်”

“ကျွန်မကတော့မရှုပ်ထားတဲ့အတွက် ဘာကိုမှရှင်းစရာမရှိဘူး... ရှင်တို့သားအမိပဲ အရှုပ်တွေလုပ်ပြီးရှင်းချင်နေတာ”

“အဒေါ်စကားကိုဆင်ခြင်ပြီးပြောပါ... နေရင်းထိုင်ရင်းကိုယ့်သမီးအရွယ်လောက်အပေါ် မနာလိုဖြစ်ပြီး စိတ်ထင်ရာတွေလျှောက်မပြောပါနဲ့... အဒေါ်ပြောလိုက်တဲ့စကား အဒေါ်တာဝန်လူရသလား... ‘ညိုဖြာ’ မှာရည်းစားရှိတယ်ဆို... ‘ညိုဖြာ’ ကရည်းစားကိုပိုက်ဆံခိုးပေးတယ်ဆို... အဲ့ဒါဘာစကားတွေလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“မှန်တဲ့စကားတွေလေ... ညည်းရည်းစားကို ပိုက်ဆံခိုးပေးတာကျုပ်သိနေတာပဲ... ညည်းကလိမ်ချင်သေးလို့လား”

“ဘယ်လိုသိလဲပြော”

“ညည်းဖုန်းဆက်တုန်း ကျုပ်ကဟော ဟိုအခန်းထောင့်က ဖုန်းအပိုတစ်ခုနဲ့ နားထောင်နေတာလေ... ညည်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“ဟား အရှက်မရှိလိုက်တာ... အသက်သာကြီးနေပြီး မဟုတ်တဲ့အလုပ်တွေကိုလည်း လုပ်တတ်တယ် စကားတွေကိုလည်းရမ်းသမ်းပြီး တွေ့ကရာပြောတတ်ပါလား... အဒေါ်ဖါသာ ဖုန်းခိုးပြီးနားထောင်တာ ‘ညိုပြာ’ ကိုဘာလို့လာဆွဲထည့်နေသလဲ အဒေါ်မရှက်ဘူးလား... ‘ညိုပြာ’ အဒေါ်ဆိုင်မှာဘယ်တုန်းကဖုန်းလားပြောဖူးလို့လဲ... ဆက်ဖူးလို့လဲ... ဖုန်းဆက်ချင်ရင် ‘အန်တီဖြူ’ တို့အိမ်မှာကြိုက်တဲ့အချိန်သွားဆက်လို့ရနေတာပဲ... ကိုယ့်ဖါသာကိုယ်အတင်းပြောစရာလူမရှိတိုင်း ငနရင်းထိုင်ရင်း ‘ညိုပြာ’ နာမည်လာတပ်မနေနဲ့... အားနေရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီးတရားလေးဘာလေးထိုင်ဖို့ စဉ်းစားစမ်းပါ”

မည်းတက်သွားသော ‘ဒေါ်တင့်’ မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ပြီး ‘ညိုပြာ’ ကျေနပ်သွားရသည်။ နေရာတကာပါချင်တဲ့ဘွားဒေါ်

ကြီးကို ဒီလောက်တော့ပြောပေးမှ တန်ကာကျမည်။ ကိုယ့်ဖါသာကိုယ်ရည်းစားထားတာ သူ့အလုပ်လား။ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။

သူ့ဆီကပိုက်ဆံကိုအလကားယူပြီး မောင့်ကိုသွားပေးတယ်ဆိုရင်လည်းထားပါတော့။ ရွှေပေးလို့ငွေရတာကို သူကနေရင်းထိုင်ရင်း စကားတွေရှည်ချင်နေတာ ‘ညိုပြာ’ သည်းမခံချင်ပါ။

“ညည်းလိမ်တတ်လှချည်လား ‘ညိုပြာ’... ရည်းစားကို အမေမသိအောင် ငွေခိုးပေးတယ်ဆိုရင်လည်းခိုးပေးတယ်ပေါ့... နေရင်းထိုင်ရင်း ငါ့သိက္ခာကိုမစော်ကားပါနဲ့... ဘုန်းကြီးကျောင်းမသွားပေမယ့် ငါ့တရားနဲ့ငါ့ရှိပြီးသား... စကားကိုလိမ်လည်းမပြောတတ်ဘူး ကွေ့ကောက်ပြီးတော့လည်းမပြောတတ်ဘူး မှန်တာတွေပဲပြောတတ်တယ်”

“မှန်တာတွေပြောတတ်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ သူများသားသမီးကိုရည်းစားရှိပါတယ်ဆိုပြီး မဟုတ်တမ်းတရားစွပ်စွဲသလဲ... ‘ညိုပြာ’ ဘယ်သူနဲ့ကြိုက်နေတယ် ဘယ်သူ့ကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိပြီးသား... သိအောင်လည်းဖွင့်ချထားတာပဲ... သူများကောင်းစားမှာကို မနာလိုတာနဲ့ နေရင်းထိုင်ရင်း ပါးစပ်သရမ်းချင်နေတာ... အသက်ကြီးနေလို့ ‘ဒေါ်တင့်’

ကိုခွင့်လွတ်လိုက်တာနော်... ရွယ်တူသာဆိုရင် 'ညိုပြာ' ဘာဆို တာကိုကောင်းကောင်းသိစေရမယ်မှတ်ထား"

"အံ့မယ်လေး ကျုပ်ကလည်းကြောက်လွန်းလို့... အရပ် ကတို့ရေ... ဒီမှာလာကြည့်ကြပါဦး... လူကသာငယ်တာမြောင် လိမ်မြောင်စားကတော့ ပထမတန်းစားပဲဟေ့... ရည်းစားနဲ့ရှုပ် ချင်သလိုရှုပ်ပြီး အလိမ်ပေါ်တော့လာရန်ထောင်သတဲ့လေ"

'ဒေါ်တင့်' ရဲ့အသံက မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို တစ်ရပ် ကွက်လုံးတအုံးအုံးမြည်သွားရတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာနေတဲ့ လူတွေလည်း 'ညိုပြာ' တို့ရှိနေတဲ့နားသို့ အံ့လာကြလေသည်။

ဖြန်ဖြေပေးမယ့်သူကမရှိဘဲ စပ်စုချင်ယုံသက်သက်အား လုံးက မတ်တပ်ရပ်ကာကြည့်လာကြသည်။ ဝိုင်းအုံကြည့်နေ သောလူတွေကြောင့် 'ညိုပြာ' ရှက်လို့လာရပါသည်။

'အန်တီဖြူ' တို့လည်းသိတော့မှာပါပဲ။ မသိသိအောင် ဒီမိန်းမကြီး တမင်အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်တာပဲဖြစ်ရပါမည်။ အ မေကဒေါသကြောင့် 'ဒေါ်တင့်' ခန္ဓာကိုယ်ကိုတွန်းပစ်လိုက်လေ သည်။

ယိုင်သွားပေမယ့် နောက်မှာရှိသောလူက ထိန်းပေးလိုက် တာကြောင့် လဲတော့ကျမသွားပါ။

"ရှင်စကားပြောတာ တဖြည်းဖြည်းလွန်လာပြီနော်... လူ ကြီးဖြစ်ပြီးလူကြီးစကားပြောမှပေါ့... သမီးချင်းလည်းစာနာသင့် တယ်... 'ညိုပြာ' က မဟုတ်ပါဘူးလို့ပြောနေတာကို ရှင်ဘာလို့ အတင်းကာရောစွတ်ပြောနေသလဲ... လက်တွေ့လည်းပြန်တာ လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ခံငြင်းနေတယ်... 'ညိုပြာ' ပြောပြီးပြီးပဲ ရှင် ဆိုင်မှာဖုန်းဆက်စရာအကြောင်းမှမရှိဘဲ... သူဆက်ချင်ရင် 'မ ဖြူ' တို့အိမ်မှာသွားဆက်လို့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မလည်းသိတယ် ရှင်စကားတွေကို ရပ်တန်းကရပ်လိုက်တော့"

"မရပ်နိုင်ဘူး... မှန်တာပြောတာဟေ့... ညည်းသမီးအ ကောင်တစ်ကောင်ကို ပိုက်ဆံခိုးပေးနေတယ် ဘာဖြစ်လဲ... ငါ ကြားတဲ့အတိုင်းပြောမှာပဲ... လူပါးလာမဝနဲ့... ငါ့ကိုတွန်းတာ ငါမကျေနပ်နိုင်ဘူး"

ရန်ပွဲကချမယ်နှက်မယ်အထိ ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ ဘေးလူတွေလည်း မနေနိုင်တော့ပါ။ နီးရာလူတွေက ဝိုင်းဆွဲကြ ပါတော့သည်။ 'ညိုပြာ' ကတော့ 'ဒေါ်တင့်' ကိုသာ ပေါက်ထွက် သွားမတတ် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဒီမိန်းမကြီးရှည်နေလို့ လူတွေအားလုံးသိကုန်ရတာ။

"အမေသွားမယ်... ဒီတစ်ခါတော့ထားလိုက်တော့ ...

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ခါများ သမီးမကောင်းကြောင်းကိုပြောရင် ရုံးတိုင်ပြီး ထောင်ထဲကိုထည့်ပစ်မယ်မှတ်ထား... ခွင့်ကိုမလွှတ်ဘူး”

အမေလက်ကိုဆွဲကာ ‘အန်တီဖြူ’ တို့တိုက်ကြီးဆီ ‘ညိုပြာ’ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ အိမ်ကိုပြန်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် မပြန်ချင်သေးပေ။

ပြဿနာနောက်ထပ်မတက်ရအောင်လို့ ကိုယ့်ဘက်က အရင်သွားရှင်းပြထားမှ တော်ကာကျမည်။ အမေ့ကိုတော့ ‘အန်တီဖြူ’ တို့ခြံနားရောက်မှ ပြန်ခိုင်းဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ ‘အန်တီဖြူ’ နဲ့သွားတိုင်မလို့... နေရင်းထိုင်ရင်း သမီးသိက္ခာကျရတာကောင်းသလား... လူတွေ့ကားမကားခင် ကိုယ့်ဘက်ကအဖြစ်မှန်တွေကို အရင်ပြောပြထားရမယ်”

“အမေလည်းလိုက်ရမှာလား”

“ပထမတော့အမေ့ကိုခေါ်မလို့ပဲ... ဒါပေမဲ့ရပါတယ်... သမီးဖါသာပဲ ပြောပြလိုက်မယ်... အမေအိမ်အရင်ပြန်လိုက်တော့နော်... အဖေပြန်ရောက်လာရင်လည်း အမေဖါသာကြည့်ပြောလိုက်တော့... သမီး ‘အန်တီဖြူ’ တို့အိမ်မှာကြာဦးမှာ”

“အေး အေး”

အမေထွက်သွားတာနဲ့ ‘ညိုပြာ’ ရဲ့မျက်နှာက နီမြန်းကြေကွဲလာရကာ မျက်ရည်တွေလည်း ဝေဝဲလာခဲ့ရတော့သည်။ ‘အန်တီဖြူ’ တို့တိုက်ထဲသို့အပြေးဝင်ရင်း ‘အန်တီဖြူ’ ခြေရင်းမှာဝင်ထိုင်ကာ ငိုချပစ်လိုက်ပါသည်။

‘အန်တီဖြူ’ က ‘ညိုပြာ’ ကိုကြည့်ပြီး လန့်ထိတ်လို့နေသည်။ ‘ညိုပြာ’ ကတော့ ရှိုက်ကာရှိုက်ကာငိုနေဆဲပါ။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ‘ညိုပြာ’ ရယ်... အန်တီလန့်လိုက်တာ... ဘယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်လာလို့လဲ... ‘ဖြူပြာ’ လား ‘စာနည်’ လား... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

‘ညိုပြာ’ ခေါင်းကိုသာခါပြလိုက်သည်။

“ ‘မမိ’ ဆူလို့လား... ”

“ဟင့်အင်း... သမီးရှက်လွန်းလို့ငိုမိတာ ‘အန်တီဖြူ’ ရဲ့လမ်းထိပ်က ‘ဒေါ်တင့်’ လေ... နေရင်းထိုင်ရင်းသမီးကိုသိက္ခာချပြီးအော်အော်ဆဲတယ်... ‘ညိုပြာ’ ကအမေဆီကပိုက်ဆံတောင်းပြီး ရည်းစားကိုခိုးပေးတယ်တဲ့”

“အဲမယ်လေး ဘုရား ဘုရား... ဒီမိန်းမတော်တော်အပြောရဲ့ပါလား”

“ ‘ညိုပြာ’ ကမခံနိုင်လို့သွားရှင်းတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး

www.burmeseclassic.com

မဂျက်စက်ပါနဲ့

ကြားအောင် သူထင်ရာတွေလျှောက်အော်တယ်... သူအတင်း ပြောတာလည်းပြောပေါ့... ဒါပေမဲ့ဘာမှမဆိုင်တဲ့သမီးကိုဆွဲ ထည့်ပြောတာကတော့ လွန်လွန်းပါတယ်... နေရင်းထိုင်ရင်းသမီးနဲ့ 'ကိုညီ' နဲ့လက်ထပ်မှာကိုမနာလိုဖြစ်ပြီး ပွဲပျက်အောင်အတင်း ပြောတာ"

"စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ သမီးရယ်... လူဆိုတာကိုယ့်ထက်သာရင် နာလိုကြတာမဟုတ်ဘူး... မဟုတ်သလိုပဲခပ်ကင်းကင်း နေပြလိုက်ပါ... ကြာတော့လည်းအာညောင်းပြီး ပါးစပ်ပိတ်သွားလိမ့်မယ်... သူနဲ့ပြိုင်ပြီးရန်ဖြစ်ရင် ကိုယ်ပဲသိက္ခာကျမှာပေါ့... သမီးအပေါ် အန်တီတို့မိသားစုကချစ်ခင်နေရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ သမီးမဟုတ်ဘဲနဲ့ အပြောခံရတာတော့ မခံချင်ဘူး... အန်တီကသမီးအနီးမှာနေလို့ အစစအရာရာအားလုံးသိနေပေမယ့် အဝေးမှာရောက်နေတဲ့ 'ကိုညီ' ကျတော့ မတော်တဆပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့စကားကိုယ့်သွားမှာစိုးတယ်လေ... သမီးကြောင့် 'ကိုညီ' ကိုစိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး... 'ကိုညီ' စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်..."

"ဪ သားကလည်း သမီးကိုချစ်တာပဲကွယ်... ဘယ်

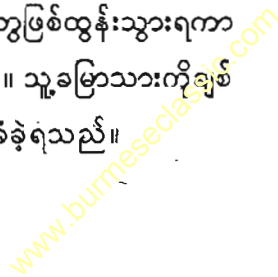
သူ့စကားကိုမှယုံမှာမဟုတ်ပါဘူး... သမီးအနေအထိုင်မှန်တယ်ဆိုတာကိုလည်း အန်တီတို့တစ်မိသားစုလုံးသိနေတာပဲဟာ ဘာလို့စိတ်ဆင်းရဲနေရတာလဲ"

"ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးမြင်ရင်ကော"

"အံ့မယ့်လေး... မဟုတ်ရင်ဘာကြောက်စရာရှိလဲ... တစ်နေ့ 'ကိုညီ' နဲ့လက်ထပ်တော့လည်း အားလုံးပါးစပ်ပိတ်သွားလိမ့်မှာပေါ့... ပြဿနာကနေရင်းထိုင်ရင်း ဘယ်လိုကနေစဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး"

"ရှင်းရှင်းပြောရရင် သမီးက 'ကိုညီ' ကိုလူကြိုနဲ့လက်ဆောင်ထည့်ပေးချင်တော့ အမေ့ဆီမှာပိုက်ဆံဟောင်းမိတယ်... အမေကလည်းလက်ထဲမှာမရှိသေးရင် မရှိဘူးလို့မပြောဘူး... 'ဒေါ်တင့်' ဆီကိုသွားပြီး သူ့ဆွဲကြိုးကိုသွားပေါင်တယ်လေ... ဟိုကဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး ပြောချင်ရာစွတ်ပြောတော့တာပေါ့ 'ကိုညီ' ကိုပေးမှာကို တခြားလူကိုပေးမလိုလိုနဲ့ အကျင့်ယုတ်ပြီး ကျွန်ုပ်ပြောတော့တာ"

'ဒေါ်ဖြူဖြူ' ရင်ထဲကျေနပ်စိတ်တွေဖြစ်ထွန်းသွားရကာ 'ညိုပြာ' ကိုလည်း ပိုချစ်လို့သွားခဲ့ရသည်။ သူ့မြောသားကိုချစ်လွန်းလို့ နေရင်းထိုင်ရင်းလူပြောသူပြောခံခဲ့ရသည်။

သားအတွက်လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်တာနဲ့ပဲ ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ရန်တွေအကြီးအကျယ်ဖြစ်ရတယ်လို့။ 'ညိုဖြာ' မဟုတ်ရင် မခံတတ်တာကို 'ဒေါ်ဖြူဖြူ' သိနေသည်။

ဝမ်းနည်းနေသော 'ညိုဖြာ' အား နှစ်သိမ့်တဲ့အနေဖြင့် ပခုံးလေးကိုဖက်ထားလိုက်ရင်း...

“သည်းခံလိုက်ပါ သမီးရယ်... သမီး 'ကိုညီ' လည်းပြန်လာတော့မှာပဲ... ပထမတော့တစ်နှစ်လောက်ကြာဦးမယ်ပြောတာ... မနေ့ကဖုန်းလာတော့ နောက်နှစ်လလောက်နေရင်ပြန်ရောက်လာမယ်တဲ့... 'ညိုဖြာ' နဲ့တိုင်ပင်ပြီး မင်္ဂလာကိစ္စကိုစီစဉ်ချင်စိစဉ်ထားလိုက်တော့တဲ့... သမီးသဘောကကော ဘယ်လိုလဲ ကျောင်းမပြီးခင်လက်ထပ်ချင်ရဲ့လား။”

'ညိုဖြာ' မျက်လုံးလေးတွေ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ဝိုင်းသွားရကာ အလန့်တကြား 'အန်တီဖြူ' ကိုမော့ကြည့်မိသွားရသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး 'ကိုညီ' ခပ်မြန်မြန်ပြန်ရောက်လာရတာလဲ။

သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။

“အန်တီမေးတာ ဖြေပါဦး။”

'အန်တီဖြူ' မသင်္ကာလို့တော့မဖြစ်ပါ။ စိုးရိမ်နေတဲ့စိတ်ကို အမြန်ဖျောက်ပစ်ရင်း...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“'ညိုဖြာ' ဘက်ကငြင်းစရာဘာမှမရှိပါဘူး 'အန်တီဖြူ' ရယ်... 'ကိုညီ' သဘော 'အန်တီဖြူ' တို့သဘောပါပဲ... စောစောလက်ထပ်လည်းဒီမင်္ဂလာပဲ... နောက်ကျပြီးမှလက်ထပ်လည်း ဒီမင်္ဂလာပဲဆိုတော့ ကြိုက်တဲ့အချိန်လုပ်လို့ရပါတယ်... 'ကိုညီ' ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲမေးမယ်ကွယ်... သားကို သမီးချစ်ရဲ့လား... သားကတော့ သမီးကိုသံယောဇဉ်တော်တော်ရှိတာ”

'ညိုဖြာ' ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာစိထားတဲ့စကားတွေကို ပြောချလိုက်ပါသည်။

“ချစ်တာပေါ့ အန်တီရယ်... 'ညိုဖြာ' ရဲ့ဘဝက 'ကိုညီ' ပါပဲ... 'ညိုဖြာ' ရဲ့အိပ်မက်တိုင်းမှာ 'ကိုညီ' အမြဲတမ်းလိုလိုပါပါတယ်... 'ညိုဖြာ' အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက 'ကိုညီ' နဲ့လက်ထပ်ဖို့ပါပဲ”

“အန်တီ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

'အန်တီဖြူ' တို့အိမ်ကပြန်လာတော့ 'ညိုဖြာ' မှာအတွေးတွေများစွာပါလာခဲ့သည်။ 'ညိုဖြာ' ရဲ့အိပ်မက်တွေကို ကြီးစိုးထားတာက 'ကိုညီ' မှမဟုတ်တာပဲ။

မောင်လေ။ 'ညိုဖြာ' သိပ်ချစ်ရတဲ့မောင်ပါပဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မဂ္ဂကိစ္စကိပါနဲ့

'ကိုညီ' နဲ့လက်ထပ်လိုက်ရင် 'ညိုပြာ' အသည်းတွေကွဲ
ရမှာဖြစ်သလို၊ 'ညိုပြာ' ဘဝလည်းသေဆုံးသွားရပါလိမ့်မည်။
'ညိုပြာ' 'ကိုညီ' ကိုမချစ်ပါ။

'ညိုပြာ' ချစ်တာမောင်ကိုပါ။

ချစ်တဲ့သူနဲ့ဆိုရင် ဆင်းရဲချင်ဆင်းရဲပါစေ၊ တဲအိုပျက်မှာ
လည်း 'ညိုပြာ' နေနိုင်သလို၊ ထမင်းရည်ပူလည်းသောက်နိုင်လိမ့်
မည်လို့ ထင်ပါသည်။

ဒီတစ်ခေါက် အဖေခရီးကပြန်လာတဲ့အခါမှာ 'ညိုပြာ'
အတွက် တစ်ကျပ်ခွဲသားရှိသော မောင်နှံခုနစ်ဖော် ရွှေလက်
ကောက်ခုနစ်ကွင်းဝယ်လာခဲ့ပါသည်။

'ညိုပြာ' သွားပင်မစေ့နိုင်တော့ပါ။ 'ညိုပြာ' လက်မှာဝတ်
ထားသော ငါးမူးသားလက်ကောက်ပျော့လေးကို မကြိုက်တော့
၍အသစ်လဲခိုင်းနေတာ ကြာပါကောလား။

အခုတော့ 'ညိုပြာ' ဆန္ဒတွေပြည့်ဝလို့သွားရပါသည်။
'ဖြူပြာ' နဲ့ 'ဇာနည်' အတွက်တော့ အဖေကအဝတ်အစားတစ်
ယောက်နှစ်စုံစီဝယ်လာပေးခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

'ဖြူဖြာ' တို့က 'ညိုဖြာ' လိုတန်ဖိုးကြီးသောရွှေထည်ပစ္စည်းမရပေမယ့်လည်း 'ညိုဖြာ' ပျော်ရွှင်နေသလောက်ကိုသူတို့ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

“အဖေစုထားတဲ့ငွေရယ် အလုပ်လုပ်လို့အမြတ်ကလေးရတဲ့ပိုက်ဆံရယ်ကိုပေါင်းပြီး ငါ့သမီးကြီးအတွက် လက်ကောက်လေးတွေဝယ်လာပေးတာ... ငါ့သမီးကြီးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်တာရယ် မကြာခင် 'မောင်ညီ' နဲ့လည်းအိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုတော့ အိမ်မခွခင်အဖေတို့ဘက်က တတ်နိုင်သလောက်ဆင်ပေးထားတာပဲ... 'မဖြူ' တို့အိမ်ကို မဝတ်မစားဘဲတက်သွားတော့လည်းမကောင်းဘူးလေ... သူတို့ကသမီးကို လိုလေသေးမရှိအောင်ဆင်ပေးမယ်ဆိုတာသိပေမယ့်လည်း အဖေကတတ်နိုင်သလောက်လေးပေးလိုက်ချင်လို့ တမင်ကိုဝယ်လာပေးတာ”

အဖေစုကားကိုနားထောင်ပြီး အမေ့မျက်နှာကလည်းကျေနပ်သလို ပြုံးနေပါသည်။ 'ညိုဖြာ' ရင်ထဲမှာဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် အဖေတို့ကျေနပ်အောင် ပြောပေးလိုက်မိသည်။

“ပိုက်ဆံအပိုဘာလို့အကုန်ခံတာလဲ အဖေရယ်... သမီးမှာလက်ကောက်လေးရှိသားပဲ... အမေ့အလုပ်ထဲပဲကုည့်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး... 'ကိုညီ' နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် သမီးမှာလက်ဝတ်လက်

စားတွေများလာမှာပါ... အဲဒီအခါကျရင် အမေ့လည်ပင်းကြီးပေးနေအောင် ရွှေဆွဲကြိုးတုတ်တုတ်ကြီးဆင်ထားမယ်သိလား အဖေ့ကိုလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးလောက်ဖြစ်အောင်ဝယ်ပေးဦးမယ်... 'အန်တီဖြူ' တို့ဘာပဲပြောပြော နောက်ဆို 'ကိုညီ' ရှာတာသမီးပဲရမှာဆိုတော့ သမီးရသမျှအားလုံး အဖေနဲ့အမေအတွက်ပဲဖြစ်စေရမယ်”

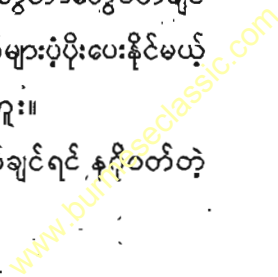
အဖေက တဟားဟားနဲ့နေအောင် ရယ်မောနေပါသည်။ အမေက 'ညိုဖြာ' လက်မှာဝတ်ထားသော လက်ကောက်တွေကို ကိုင်ကြည့်ရင်း စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်ပါသည်။

“သမီးလက်ကောက်ပျော့လေးကို 'ဖြူဖြာ' ကိုပေးဝတ်လိုက်ပါလား... သမီးလည်းပိုနေမှာပဲလေ... မဟုတ်ဘူးလား”

'ဖြူဖြာ' က လိုချင်သောမျက်လုံးတွေနဲ့ 'ညိုဖြာ' အားကြည့်နေပါသည်။ 'ညိုဖြာ' စိတ်ထဲကနေမဲ့လိုက်မိသည်။ သူက လိုချင်နေရအောင် တန်လိုလား။

အရွယ်ကဖြင့်ငယ်သေးသည် ရွှေတွေဘာတွေဝတ်ချင်နေရအောင် ဒင်းကမိဘတွေကို ဘယ်လောက်များပံ့ပိုးပေးနိုင်မယ့်သူမို့လို့လဲ။ 'ညိုဖြာ' ကတော့ မပေးနိုင်ပါဘူး။

လက်ကောက်အမာကွင်းတွေမဝတ်ချင်ရင် နဂိုဝတ်တဲ့

မရုကီစကိပါနဲ့

လက်ကောက်ပျောလေးကိုပဲ ပြန်ဝတ်ရမှာမဟုတ်လား။ အမေ့ကို တော့ စကားလှအောင်ပြောလိုက်ရပါသည်။

“သမီးလည်း ‘ဖြူပြုံး’ ကိုပေးရင်ကောင်းမလားစဉ်းစားနေတာ အမေရဲ့... ဒါပေမဲ့သူ့ကိုစိတ်မချပါဘူး... ခုခေတ်လူတွေကလွယ်တာမဟုတ်ဘူး... ရမယ်ထင်ရင် လှချင်နေကြတာ... ဘာမှမပါဘဲသွားနေတုန်းကစိတ်မပူရဘဲ ရွှေလေးဆင်လိုက်မှတစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ သမီးသိပ်ကြောက်တယ်... ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှပဲ ‘ဖြူပြုံး’ ကိုပေးဝတ်ပါတော့မယ်... အဲ့ဒီအခါကျရင် အဖေအဖေဝယ်ပေးတဲ့လက်ကောက်တွေကိုပါ ‘ဖြူပြုံး’ ကိုပေးမယ်... လက်စွပ်လေးတွေလည်း သမီးတတ်နိုင်ရင်တတ်နိုင်သလောက်ဝယ်ပေးဦးမယ်လေ... ငါ့ညီမလေး တက္ကသိုလ်တက်တဲ့အချိန်မှာပဲ လေးသေးမရှိရအောင် မကြီးထားပေးမယ်ဟုတ်လား”

ငေးကြည့်နေသော ‘ဖြူပြုံး’ ကိုခေါင်းလေးပွတ်ကာနှုတ်သိမ့်လိုက်မိပါသည်။ အငယ်ကောင်ကတော့ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ လက်ဝတ်လက်စားကိစ္စကိုသိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားပုံမပြုချေ။

“‘ဖြူပြုံး’ ကလည်းမဝတ်ချင်ပါဘူး မမကြီးရဲ့... ဆယ်တန်းအောင်ရင်တော့ မမကြီးပြောတဲ့အတိုင်းကတိတည်ရမယ်နော်...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဲမယ်လေး ငါ့ညီမအတွက် ငါ့မှာရှိသမျှကြိုက်တာအတုန်ယူရတယ် သိရဲ့လား”

“ကျွန်တော့်အတွက်ကော...”

“ဪ နင်ကယောက်ျားလေးပဲ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုအပ်တာမှန်သမျှ ငါဝယ်ပေးမှာပေါ့”

“တကယ်နော်”

“တကယ် တကယ်...”

‘ညိုပြာ’ သက်ပြင်းကိုချလိုက်မိသည်။ လေတွေကုန်လိုက်တာလိုလည်း စိတ်ထဲကနေပြောလိုက်မိ၏။ လောကမှာ တိုက်ယုံကုသိုလ်ကံကြောင့် ကိုယ့်ဖါသာရတာကို နေရင်းထိုင်ရင်း ဘယ်သူကရော့အင့်ဆိုပြီး ခွဲဝေပေးချင်မှာလဲ။

မောင်နှမပဲဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုက်သင့်သလောက်ပဲရမှာပေါ့။ ကိုယ်မွဲတော့ကော သူတို့ကကိုယ့်ကို လုပ်ကျွေးကြမှာမို့လို့လား။ မထင်ပါဘူးနော်။

“‘မဖြူ’ ကပြောတော့ ‘မောင်ညီ’ ပြန်ရောက်လာတာနဲ့မင်္ဂလာပွဲကို နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး စီစဉ်ချင်တယ်တဲ့... အမေလည်းဘာမှပြောမနေတော့ဘူး... ‘မဖြူ’တို့သဘောအတိုင်းပဲလို့ပြောလိုက်တယ်... မင်္ဂလာပွဲကသိပ်မလိုတော့ဘူးဆိုတော့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

အမေတို့လည်း ဝယ်စရာရှိတာဝယ်ရခြင်းရဦးမယ်မဟုတ်လား”
“အို သူတို့ဘက်ကပေးမှာပေါ့”

“ပေးတာကပေးတာပဲလေ... ဒါပေမဲ့ကိုယ်ကသမီးမိန်းကလေးရှင်ဆိုတော့ လိုအပ်တာလောက်ကလေးတော့ နည်းနည်းပါးပါးကိုယ့်ဖါသာဝယ်ထားရမှာပေါ့... အလုပ်လုပ်ထားတဲ့ငွေတွေအကုန်လုံးကို အမေပြန်သိမ်းနေပြီ... အားလုံးပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်ရှိလိမ့်မယ်... သမီးအဖေဆီကနောက်ထပ် ခုနစ်သိန်းလောက်ထပ်ရဦးမယ်ဆိုတော့ မင်္ဂလာပွဲအတွက်လောက်လောက်ပါတယ်လေ”

“အမေကလဲ အာလို့ပူနေရတာလဲ... ‘ကိုညီ’ နဲ့လည်းဖုန်းပြောပြီးသွားပြီ... သူရောက်လာတာနဲ့ သမီးတို့အတွက်ငွေဆယ်သိန်းလာပေးမယ်တဲ့... အဲ့ဒီငွေရမှလိုအပ်တာလေးဘာလေးဝယ်ပေါ့... အလုပ်လုပ်ထားတဲ့ငွေတွေကိုတော့ မထုတ်ပစ်ပါနဲ့”

“ဪ နောက်တော့ပြန်ထည့်တာပေါ့ကွယ်... အိမ်ကိုနည်းနည်းလေးပြင်ချင်သေးတယ်... လာတောင်းရမ်းတဲ့အခါကြည့်ပျော်ပျော်တော့ဖြစ်ချင်သေးတယ်”

‘ညိုပြာ’ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါ။ နေရင်းထိုင်ရင်းအမှေပိုက်ဆံကုန်သွားမှာကို နှမြောလို့စေတနာနဲ့ ‘ညိုပြာ’ တားလိုက်

ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမေတို့မျှော်လင့်သလို မင်္ဂလာပွဲကဖြစ်ရင်လည်းထားပါတော့။

အခုမင်္ဂလာပွဲမဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိပ်ကိုသေချာနေတဲ့အတွက် အမေ့ငွေတွေအလကားသက်သက် မကုန်စေချင်လို့ပါ။

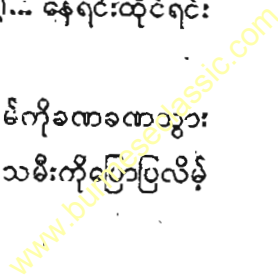
မောင်ကပြောသည်၊ အချိန်မရွေးသူ့ကိုပြောပါတဲ့။ သူ ‘ညိုပြာ’ ကိုခိုးပြေးမည်တဲ့။ ‘ညိုပြာ’ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝအတွက် သူ့မှာရည်မှန်းချက်တွေ အများကြီးရှိနေပါသည်တဲ့လေ။

မောင့်စကားတွေကိုကြားပြီး ‘ညိုပြာ’ ရင်မှာအားတွေ တက်လာရသလိုဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ပိုလိုနိုင်မှာလာခဲ့ရပါသည်။ မောင့်ကိုယုံသည်။ မောင်ပြောသမျှစကားတိုင်းသည် ‘ညိုပြာ’ အတွက် သီအိုရီတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ‘ညိုပြာ’ ကိုယ်တိုင်ပဲသိနေပါသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်က ဘယ်ဟိုတယ်မှာလုပ်မှာတဲ့လဲ အမေသားသူငယ်ချင်းတွေကို ကြားမလို့”

“ဪ ဒါတော့အနားခိုးမှသိမှာပေါ့... နေရင်းထိုင်ရင်းများကြားနဲ့လာတွေ့နေရသေးတယ်”

“သမီးကြီး ဒီကြားထဲ ‘မဖြူ’ တို့အိမ်ကိုခဏခဏသွားနော်... ဘာတွေလိုအပ်မလဲဆိုတာ ‘မဖြူ’ ကသမီးကိုပြောပြလိမ့်

မယ်... 'မူမူ' တို့ကလည်း သမီးနဲ့ပဲတိုင်ပင်ပြီးလုပ်ကြမှာ”

'ညိုပြာ' ခေါင်းကိုသာညိတ်ပြလိုက်သည်။ အမြဲတမ်း တော့လည်းသွားချင်ပါဘူး။ ကိုယ်ရစရာရှိလို့သွားရတယ်ဆိုရင် တော့ အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် ဘာမှရစရာမရှိဘဲစကားပြော ယုံသက်သက်တော့ 'ညိုပြာ' ကမသွားချင်ပါ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ 'အန်တီဖြူ' က သိပ်ကိုမိမိခံလွန်း သည်။ 'ညိုပြာ' ရောက်လာရင်စကားပြောယုံသက်သက်တင် မ ဟုတ်ဘဲ သူကဒရင်းဘက်ပေါ်မှာပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း ဘာကံ ခြစ်ဆံပင်ဖြူအနှုတ်ခံသေးတာဖြစ်သည်။

ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေးတွေရှိပေမယ့်လည်း 'ညိုပြာ' ကို လည်းခိုင်းသည်။ သူကတော့မျက်လုံးကလေးမှိတ်ပြီး ဖိမိခံနေပေ မယ့် လုပ်ပေးရတဲ့ 'ညိုပြာ' စိတ်ထဲမှာတော့ အမြင်တွေကတ်နေ မိပါသည်။

စေတနာလည်းလုံးဝမပါ။ သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ တစ်ခါမှလုပ်ခိုင်းတာမတွေ့။ 'ညိုပြာ' ကိုကျမှ အိမ်စေတွေနဲ့အတူ လုပ်ခိုင်းတာကတော့ သက်သက်နှိမ်ရာကျမနေပေဘူးလား။

လေပြောကလေးတွေချို့ပေမယ့် ဒီလိုမျိုးခိုင်းတာကိုတော့ 'ညိုပြာ' က လုံးဝကိုလုပ်မပေးချင်ပါ။ အမေ့ကိုတောင်လုပ်မပေး

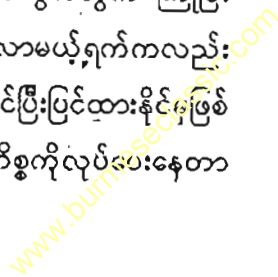
ဘူးတဲ့အတွက် တခြားသူစိမ်းဆိုရင်တော့ ဝေလာဆေးပေါ့။

ရွှေလက်ကောက်အသစ်တွေကို ကြွားချင်တဲ့စိတ်ဖြင့် 'ညိုပြာ' တစ်ယောက် 'ကိုညီ' တို့အိမ်သို့ရောက်တော့ရောက်လာ ခဲ့ပါသည်။

ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်တာကြောင့် 'မမမူ' တို့ညီအစ်မနှစ် ယောက်လည်းအိမ်မှာ ရှိနေကြသည်။ 'ညိုပြာ' ရောက်တဲ့အချိန် သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်က အပြင်ထွက်ဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေ ပြီဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ 'မူမူ'... 'ညိုပြာ' ကိုလည်းခေါ်သွားပါလား... သူ လည်းကြိုကြည့်ချင်ကြည့်လိုရအောင်လေ... လိုအပ်တာတွေ့ရင် လည်းညီမလေးကိုဝယ်ပေးလိုက်ဦး”

“အင်း ဟုတ်သားပဲ... သမီးလည်းစောစောတည်းကစဉ်း စားမိပါတယ်... 'ညိုပြာ' ကိုဝင်ခေါ်ရင်ကောင်းမလားလို့လေ... 'ညိုပြာ' လိုက်မလား... 'မမမူ' တို့ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားကြမလို့... ယုဇနပလာဇာလည်းရောက်မယ်... မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကြိုပြီး ကြည့်ထားကြမလို့လေ... မောင်လေးပြန်လာမယ့်ရှက်ကလည်း နီးလာပြီဆိုတော့ ကိုယ်တွေအတွက်ကြိုတင်ပြီးပြင်ထားနိုင်မှဖြစ် မယ်... သူ့ရောက်လာတာနဲ့ 'ညိုပြာ' တို့ကိစ္စကိုလုပ်ပေးနေတာ

နဲ့ပဲ 'မမမူ' တို့ ကိစ္စတွေအတွက် အချိန်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။

'ညိုပြာ' သူတို့စကားတွေကိုသာ နားထောင်နေဖြစ်သည်။ ဘာမှတော့ ဝင်မပြောဖြစ်ပါ။

“လိုက်ခဲ့လိုက်နော်... ညိုပြာ ကြိုက်တာတွေလည်းဝယ်ထားလိုက်... မမတို့မှာပိုက်ဆံပါတယ်... ငြီးမှ မောင်လေးဆီက နေပြန်တောင်းယူလိုက်မယ်... လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

ဈေးဝယ်တာများ ဘယ်သူကမလိုက်ချင်ဘဲနေပါ့မလဲ။ ပိုက်ဆံမရှိလို့သာ ငြိမ်ငြီးနေရတာမဟုတ်လား။ ဝယ်ပေးတဲ့သူများရှိလို့ကတော့ အံ့မယ်လေးပြောမနေနဲ့ 'ညိုပြာ' တို့ကရှေ့ဆုံးကနေကို ပြေးနေဦးမှာပါ။

အိုင်တင်ကလေးတော့ ခံလိုက်ပါဦးမည်။

“ဟို 'ညိုပြာ' က 'အန်တီဖြူ' ကိုဆံ့ဖင်ဖြူနှုတ်ပေးမလို့လားတာ... 'မမမူ' တို့ပဲသွားလိုက်ပါတော့... 'ညိုပြာ' နောက်တစ်ခေါက်မှပဲလိုက်ပါတော့မယ်”

“ဪ မေမေကိုယ်တိုင်က လိုက်လို့ပြောနေပြီပဲ 'ညိုပြာ' ရယ်... လုပ်မနေနဲ့လိုက်ခဲ့လိုက်... အဝတ်အစားလည်းလဲမနေပါနဲ့တော့ ငါ့ညီမလေးကချောပြီးသားပဲ... ဒီအတိုင်းသာလိုက်ခဲ့”

လိုက်တော့နော်”

သိပ်ပြီးမတောက်ပြောင်သော အဝတ်အစားတွေနဲ့ပဲ သူတို့ခေါ်ရာနောက်သို့ 'ညိုပြာ' လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။ စိတ်ထဲကတော့ အဝတ်အစားလေးတောင် ပြန်လဲခွင့်မပေးတဲ့အတွက်သိပ်တော့မကျေနပ်လှ။

ဈေးတွေပလာဖာတွေကိုရောက်တဲ့အခါကျမှ သူတို့ပိုက်ဆံနဲ့ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့အဝတ်အစားတွေကို ဝယ်ခိုင်းဖို့ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်မိသည်။

မတက်မဖြစ်လို့သာကျောင်းကိုလာတက်နေရသည်။ သူ
စိတ်တွေက ကျောင်းစာထဲမှာလုံးဝဝင်စားလို့မရအောင်ကိုဖြစ်နေ
မိသည်။

ဘေးနားကနေ ဘာတွေမှန်းမသိတွတ်ထိုးနေသော 'ညို
ဖြာ' ကြောင့်လည်းစိတ်ရှုပ်နေရတာပိုသည်။ ချစ်သူဖြစ်နေလို့သာ
စိတ်ညစ်နေတဲ့ဒဏ်ကို အောင့်အီးကြိတ်မှိတ်ခံနေရပေမယ့် ဖြစ်
နိုင်ရင် ကစားဝိုင်းရှိတဲ့နေရာမှာပဲ သူနေချင်နေသည်။

ပိုက်ဆံမရှိလို့ဝိုင်းထဲဝင်မပါရပေမယ့် ဘေးကနေထိုင်
ကြည့်နေရတာနဲ့ကို သူ့စိတ်တွေပျော်ရွှင်နေမှာသေချာပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ငွေရအောင်သူဘယ်လိုများ ဖန်တီးရမလဲမသိ။

အိမ်ကလည်းသူ့ကို ကောင်းကောင်းကျိန်းနေပြီ။ အဖေ
ဆိုရင်တစ်ချိန်လုံးကို အိမ်ပေါ်ကနေနှင့်ချနေ၏။ ခိုလှုံစရာနေရာ
မရှိလို့သာ အဖေအိမ်မှာကပ်နေရပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ရင်သူ့ကိုယ်တိုင်
လည်း အိမ်မှာမနေချင်တော့ပါ။

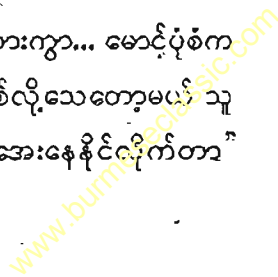
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နဲ့ သူလုပ်ချင်တာကိုလုပ်ပစ်လိုက်
ချင်သည်။ မပင်ပန်းဘဲနဲ့ ငွေရမယ့်အလုပ်ဆိုလို့ ဖဲဝိုင်းကပဲရနိုင်
တာမဟုတ်လား။

ဒီတော့ဖဲကစားရတာကို သူ့စွဲလန်းနေတာ ဆန်းတော့
လည်းမဆန်းချေ။ 'ညိုဖြာ' ဆီကလည်း ခဏခဏငွေတွေတောင်း
ယူလို့လည်းမဖြစ်နိုင်။

ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာညှိုးနေရင်ဖြင့် 'ညိုဖြာ' တစ်ယောက်
အလိုက်တသိနဲ့ သူ့မှာရှိတဲ့ငွေတွေပေးနိုင်သည်မဟုတ်လား။ ချစ်
သူရှေ့မှာ ခံစားနေရတာထက်ကို သူ့ကပိုပြီးအိုင်တင်လုပ်ကာ
မျက်နှာကိုထားကို မှုန်ထားလိုက်မိသည်။

“ 'ညိုဖြာ' ပြောနေတာကိုကြားလားကွာ... မောင့်ပုံစံက
ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... ဒီမှာဖြင့်စိတ်ညစ်လို့သေတော့မယ့် သူ
ကတော့ ဘာမှမဖြစ်တဲ့အတိုင်း ခပ်အေးအေးနေနိုင်လိုက်တာ ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ့ပခုံးကိုလှုပ်ခါပြီး 'ညိုပြာ' က အတင်းကားရောပြော
လာတော့ သူ့သက်ပြင်းကိုချလိုက်ရင်း...

“မောင်လည်းစဉ်းစားနေတာပေါ့... ခုတလောစိတ်ညစ်
စရာတွေကများမှများကွာ... လူတောင်မှရူးချင်နေရပြီ”

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် 'ညိုပြာ' ဘာပြောလိုက်သည်ဆိုတာ
ကို သူ့လုံးလုံးမကြားလိုက်ပါ။ သူ့စိတ်တွေက သူ့မဆီမှာရှိနေ
သည်မှမဟုတ်ဘဲ။

'ညိုပြာ' ကတော့ သူပြောတာကို ယုံသွားပုံရသည်။

“ 'ညိုပြာ' လည်းမောင့်လိုပါပဲ... 'ကိုညီ' ကနောက်တစ်
ပတ်လောက်နေရင် ပြန်လာတော့မယ်ဆိုတော့ မင်္ဂလာကိစ္စက
ချက်ချင်းကြီးကိုဖြစ်လာတော့မှာ... နှစ်ဘက်အိမ်သားတွေအား
လုံးကလည်း ဒီကိစ္စကိုပဲတက်တက်ကြွကြွနဲ့လုပ်နေကြတာ”

ဪ 'ညိုပြာ' ကို သူ့အိမ်ကယောက်ျားပေးစားကြတော့
မှပဲ။ အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး 'ညိုပြာ' ပြောနေတာတော့ကြာပါ
ပြီ။

အပိုစကားတွေ၊ မူယာမာယာစကားတွေထင်ပြီး သူ့စိတ်
ထဲကိုမထည့်ထားခဲ့ပါ။ ခုတော့ တကယ်များဖြစ်နေပြီလားမသိ။
တကယ်ဖြစ်နေရင်လည်း သူ့ကကောဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတာဝန်ယူဖို့ဆိုတာ ခုချိန်မှာတစ်
လိုနည်းနဲ့မှဖြစ်နိုင်သောကိစ္စမဟုတ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့တာဝန်
ကိုလည်း သူ ယူနိုင်မယ်မထင်။

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံအောပြီးပေးလိုက်ရအောင်အထိ
'ညိုပြာ' အပေါ်လည်း သူ့တကယ်ချစ်မိသေးတာလည်းမဟုတ်ပါ။
လှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတာကိုပဲ
ကျေနပ်နေတဲ့အဆင့်လောက်ပဲရှိသေးသည်။

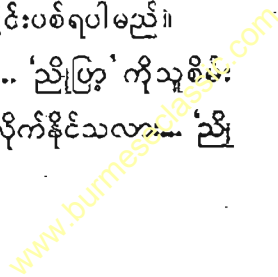
ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် မိဘအိမ်မှာကပ်နေပြီး
မိဘပေးသောပိုက်ဆံကို သုံးနေရသေးတာဆိုတော့ 'ညိုပြာ' ကို
ယူပြီး ဘယ်မှာသွားထားရမလဲ။ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီးငွေကိုဘယ်
လိုသုံးကြရမလဲ။

အိမ်ကလည်း သူ့ဟစ်ယောက်တည်းတောင် တာဝန်မယူ
ချင်လို့ အိမ်ပေါ်ကနှင်ချနေတာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးနောက်ထပ်လူ
ပိုတင်လာမယ်ဆိုရင် အဖေကသူ့ကိုရိုက်သတ်ယုံပဲရှိတော့မည်။

'ညိုပြာ' ကိုခိုးပြေးဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှဖြစ်နိုင်
သောကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်ပါ။ သူ ငြင်းကိုငြင်းပစ်ရပါမည်။

“မောင် 'ညိုပြာ' နဲ့ခွဲနိုင်သလား... 'ညိုပြာ' ကိုသူ့စိမ်း
ယောက်ျားတစ်ယောက်လက်ထဲကို ထည့်လိုက်နိုင်သလား... 'ညို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မဂ္ဂုကိစကပါနဲ

ပြာ'ကတော့ မောင်ကလွဲပြီးဘယ်သူ့ကိုမှလက်မထပ်နိုင်ဘူး...
'ညိုပြာ' မောင်ကိုပဲချစ်တယ်... မောင်နဲ့ပဲတစ်သက်လုံးအတူတူ
နေချင်တယ်"

'ညိုပြာ' သည်မောင်နဲ့ဝေးရမှာစိုးတာကြောင့် မောင့်ရင်
ခွင်ထဲဝင်ကာ ငိုချပစ်လိုက်ပါသည်။ အားတက်သရောသိပ်မရှိ
လှသော မောင်ပုံစံကြောင့်လည်း ရင်ထဲမှာစိုးရိမ်စိတ်တွေပိုများ
လာခဲ့ရသည်။

'ညိုပြာ' မှာတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့မောင်နဲ့ဝေးရမယ့်အ
ဖြစ်ကိုတွေးပြီး နေလို့ထိုင်လို့ပင်မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေရသည်။

ဘာလုပ်ရင်အဆင်ပြေမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမ
လဲဆိုတဲ့အတွေးတွေဖြင့် လူကညညဆိုအိပ်မပျော်ဘဲစဉ်းစားနေ
တာကြောင့် မျက်နှာတွေတောင်ချောင်ကျနေပါပြီ။

မောင်ကတော့ 'ညိုပြာ' ပူပင်နေသလောက် မပူပင်ဘဲ
ကစ်ခုခုကိုတွေးကာ ငြိမ်သက်နေတတ်သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင်မောင်
တွေးနေသောအတွေးတွေကို သိချင်လှပါသည်။

အေးစက်နေသော မောင့်ရဲ့အပြုအမူတွေကြောင့်ရင်ခွင်
တွင်းမှရုန်းထွက်ကာ မောင့်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မေးကြည့်လိုက်
မိသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

"မောင် ဘာလို့ငြိမ်သက်နေတာလဲ... 'ညိုပြာ' ကိုမချစ်
လို့လား... မောင်ဖြေလေ... ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာတစ်နေ့နှစ်
ယောက်အတူတူ ဘဝတစ်ခုကိုတည်ဆောက်ဖို့ပဲမဟုတ်ဘူးလား
'ညိုပြာ' နဲ့အတူတူ ဘဝတစ်ခုကိုမောင်မတည်ဆောက်ရဲဘူးလား
မောင်သတ္တိမရှိဘူးလား"

မောင်က သက်ပြင်းကိုချပြီး ခေါင်းကိုခါရမ်းနေသည်။

"မောင်စဉ်းစားနေတာ... 'ညိုပြာ' ကိုတာဝန်ယူဖို့ဆိုတာ
ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ... မောင့်အိမ်ကလည်း ပညာမပြီးဆုံး
သေးဘဲနဲ့ မိန်းမခိုးပြေးလာတယ်ဆိုရင် လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး...
မောင်တို့ဘယ်မှာနေကြမလဲ... ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ
မလဲ... တစ်ယောက်ယောက်လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီးတစ်ခုခုရှိ
နေတယ်ဆိုရင်လည်းထားပါတော့... ဘာငွေမှမရှိဘဲနဲ့တော့ဘဝ
တစ်ခုကို မောင်တို့နှစ်ယောက်ဘယ်လိုရပ်တည်နိုင်ကြမှာလဲ...
ခုနေချိန်သာ 'ညိုပြာ' စိတ်ကဒါမျိုးဖြစ်နေတာ နောက်မပြည့်စုံ
တဲ့ဘဝမှာအနေကြာလာရင် 'ညိုပြာ' ပဲမောင်ကိုစိတ်ပျက်လာလိမ့်
မယ်... ချစ်တဲ့စိတ်နေရာမှာ အမုန်းစိတ်တွေဝင်လာလိမ့်မယ်...
မောင်က 'ညိုပြာ' ကိုတစ်သက်လုံးပဲချစ်နေချင်တာ... အမုန်းတွေ
မောင်မလိုချင်ဘူး... လူချင်းမပေါင်းရပေမယ့် အဝေးကနေပဲချစ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

နေရရင်ကိုပဲ မောင်ကျေနပ်နိုင်မှာပါ... ကိုယ့်ချစ်သူကိုတော့တခြားသူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်လက်ထဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးထည့်ရက်နိုင်မှာလဲ... မောင့်မှာလည်းအစွမ်းအစကမရှိတော့...”

တိုးတိတ်ညင်သာစွာပြောနေသော မောင့်စကားတွေကို နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့တာကြောင့် ‘ညိုပြာ’ က မောင့်နှုတ်ခမ်းကိုလက်ညှိုးလေးနဲ့ဖိပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မောင်ရယ်... ‘ညိုပြာ’ လိုချင်တာ မောင့်ဆီကအချစ်တစ်ခုကိုပါပဲ... ကျန်တာတွေဘာကိုမှမလိုချင်ပါဘူး... ငွေလည်းမလိုဘူး... ငွေရှိမှ ‘ညိုပြာ’ တို့ဘဝပြည့်စုံမယ်ဆိုရင် အဲဒီငွေကိုဖန်တီးတဲ့သူကလည်း ‘ညိုပြာ’ ပဲဖြစ်ချင်တယ်... မောင့်ကို ‘ညိုပြာ’ ကြောင့်ဘာခုကွဲမှမတွေ့စေချင်ဘူး... မပင်ပန်းစေချင်ဘူး... တစ်ခုပဲ မောင့်ဆီကနေ ‘ညိုပြာ’ တောင်းဆိုချင်တယ်... တစ်သက်လုံး ‘ညိုပြာ’ ဘေးနားမှာသစ္စာရှိရှိနဲ့မောင်နေပေးနိုင်မလားဆိုတာပဲ”

“မေးစရာမလိုတဲ့မေးခွန်းပါ ‘ညိုပြာ’ ရယ်”

“မောင် ‘ညိုပြာ’ ကိုလက်ထပ်ရဲလား... ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ မောင်ဘာကိုမှတွေ့မပူနဲ့... ‘ညိုပြာ’ ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

“မောင့်ကြောင့် ‘ညိုပြာ’ ပင်ပန်းနေမှာပေါ့... ဘာကိုမှ

တွေ့မပူရဘူးဆိုရင် ချချက်ချင်းကိုရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးလိုက်လို့ရတယ်”

“မောင့်စကားမောင်တည်နေနော်”

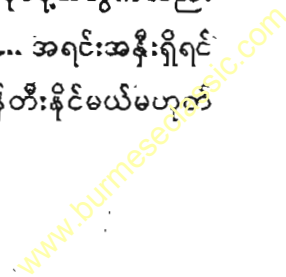
“တည်ပါတယ်”

‘ညိုပြာ’ ရင်ထဲမှာဝမ်းသာကြည်နူးသွားရသည်။ မောင့်ဆီကကြားချင်တာ ဒီစကားတစ်ခွန်းပါပဲ။ မောင်တွေ့ပူနေတဲ့ဘဝအရေးကိစ္စတွေကိုတော့ ‘ညိုပြာ’ ဖါသာဖန်တီးနိုင်အောင်ကြိုးစားရပါမည်။

အဓိကက ‘ညိုပြာ’ နဲ့မောင်နဲ့ ပေါင်းရဖို့ပါပဲ။

“ ‘ညိုပြာ’ ကဘာတွေများစီစဉ်ထားလို့လဲ”

“ဖိတ်ကူးတွေကတော့အများကြီးပဲ မောင်ရယ်... လက်တွေ့တကယ်ဖြစ်လာမဖြစ်လာဆိုတာကိုပဲ တွေးပူနေရတယ်... မောင် မပူပါနဲ့... ‘ညိုပြာ’ ဘက်ကို ‘ညိုပြာ’ ပိုင်ပါတယ်... မောင်သာအားမွှေးထား... ‘ညိုပြာ’ နဲ့မောင်နဲ့ပေါင်းပြီး ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြမယ်ဟုတ်လား... အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက်လည်း အရင်းအနှီးရအောင် ‘ညိုပြာ’ ပဲဖန်တီးမယ်... အရင်းအနှီးရှိရင်တော့ ငွေရမယ့်နည်းလမ်းတွေကို မောင်ဖန်တီးနိုင်မယ်မဟုတ်လား”

မရုကီစကါပါနဲ

“ကြိုးစားရမှာပေါ့... မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ‘ညိုဖြာ’ က တောင် ဒီလောက်သတ္တိတွေရှိနေတာ... မောင်ကယောက်ျားပဲ... ‘ညိုဖြာ’ ထက်ပိုပြီးသတ္တိရှိမှဖြစ်မှာလေ”

‘ညိုဖြာ’ ကသူနဲ့အတူ ဘဝတစ်ခုကိုဘယ်လိုဖြတ်သန်း လိုက်မယ်ဆိုတာတွေးနေပေမယ့်၊ သူကတော့ ‘ညိုဖြာ’ ပြောတဲ့ အရင်းအနှီးဆိုတာကြီးကိုပဲ စိတ်ကရောက်လို့နေပါသည်။

BURMESE CLASSIC

အသားတွေဖြူနေပြီး ယခင်ထက်ပိုသန့်ပိုချောလာသော ‘ကိုညီ’ ကိုကြည့်ကာ ‘ညိုဖြာ’ ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကပြောင်းလဲလို့ မလာပါ။ အချစ်ကရုပ်ချောတာနဲ့လည်း မဆိုင်ပါလား။

ရင်ခုန်ခြင်းက အရေးအကြီးဆုံးပဲနဲ့တူသည်။ ‘ကိုညီ’ ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း မိဘတွေသဘောတူလို့သာ ‘ညိုဖြာ’ နဲ့ လက်ထပ်ရသည်၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ‘ညိုဖြာ’ နဲ့ပတ်သက်ပြီးသည်း သည်းလှုပ်ဖြစ်မနေတာတော့ သိပ်ကိုသေချာပါသည်။

‘ညိုဖြာ’ ဆယ်တန်းနှစ်လောက်တုန်းက ‘ကိုညီ’ မှာချစ် ‘သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ့ချစ်သူကို ‘ကိုညီ’ ကသူ့အိမ်

www.burmeseclassic.com

အထိတောင် ခေါ်ခဲဖူးသေးတာပဲ။ 'ညိုပြာ' တော့မမြင်တွေ့ဖူး
လိုက်ပါ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ 'အန်တီဖြူ' က 'ကိုညို' တို့နှစ်
ယောက်ကိုသဘောမတူနိုင်။ တစ်ဖက်မိန်းကလေးမိဘတွေအထိ
ကို 'အန်တီဖြူ' ကသွားပြီး သဘောမတူနိုင်တဲ့အကြောင်းကိုပြော
ခဲ့တာဆိုတော့ တစ်ဖက်ကလည်းစိတ်နာကာ ခြေရာဖျောက်သွား
ခဲ့လေသည်။

နောက်တော့ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်သွား
လေသည်။ 'ကိုညို' တစ်ယောက်အသည်းတွေကွဲကာ သဘော
တက်တဲ့အခြေအနေဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

နောက်တော့ 'ကိုညို' နဲ့ 'ညိုပြာ' ကို 'အန်တီဖြူ' ကစ
ကားတွေစလာခဲ့သည်။ 'ညိုပြာ' ကတော့ ချစ်တာမချစ်တာထက်
သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်မိသားစုအခြေအနေက
တိုးတက်နေတာဆိုတော့လည်း မသိချင်ဟန်ပဲဆောင်နေခဲ့လိုက်
သည်။

'ကိုညို' အနေနဲ့လည်း ချစ်တဲ့သူနဲ့ဝေးရပြီးသည့်အတူတူ
ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘစိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရောလို့ တွက်ဆလေ
သလားမသိ။ 'ညိုပြာ' နဲ့ကိစ္စကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲလက်ခံသ

ဘာတူခဲ့လေသည်။

မေတ္တာတွေ၊ ချစ်တာတွေတော့ 'ညိုပြာ' နဲ့ပတ်သက်ပြီး
'ကိုညို' ရင်ထဲမှာရှိနေမယ်တော့မထင်။ ခုပဲကြည့်ပါလား၊ လက်
ပဲလက်ထပ်တော့မည်။ ကိုယ့်ကိုချစ်လားဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို
'ကိုညို' နှုတ်ကနေမမေးဖူးသေးပါ။

မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့အရာတိုင်းကို သူနဲ့မဆိုင်သ
လိုမျိုးသဘောထားကာ 'အန်တီဖြူ' သဘောအတိုင်းကြီးပဲဖြစ်စေ
နေတော့သည်။

'အန်တီဖြူ' ကဘာဆိုရင်သူကလည်းဘာ၊ ဒါဆိုရင်သူ
ကလည်းဒါဖြစ်နေတဲ့အတွက် 'ကိုညို' ကိုကြည့်ပြီး 'ညိုပြာ' အမြင်
တွေကတိနေရတော့သည်။

သူ့ကိုသာ 'ညိုပြာ' ဘက်ကမျှန်နေမိရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။
ကိုယ်ကလည်း မချစ်မိတဲ့အတွက် တော်ပါသေးရဲ့။ နင်မို့ဆိုယူ
ပြီးတဲ့အခါ သူ့မိသားစုနဲ့ 'ညိုပြာ' နဲ့မပြေလည်လို့ပြဿနာတွေ
ဖြစ်ပြီး 'အန်တီဖြူ' က ကွဲလိုက်ဆိုရင် ချက်ချင်းကိုလက်မှတ်ထိုး
ပြီး ကွာရှင်းလိုက်မယ့်လူမျိုးဖြစ်ပါ။

မောင့်ကိုချစ်မိတာကပဲ 'ညိုပြာ' ကံကောင်းသွားပါသည်။
မောင့်အကြောင်းကိုတွေ့မိတော့ 'ညိုပြာ' ရဲ့မျက်နှာက

www.burmeseclassic.com

အချစ်စိတ်တွေကြောင့် ပြုံးလို့လာခဲ့ရသည်။ 'ကိုညီ' ဆားမှာရှိနေ
တယ်ဆိုတာကိုတောင် မေ့လျော့လို့သွားခဲ့ရလေသည်။

“ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြုံးနေတာလဲ 'ညိုပြာ' ရဲ့”

'ကိုညီ' အသံကိုကြားမှပဲ လက်ရှိအခြေအနေကိုပြန်သ
တိရမိသွားတာကြောင့် ခေါင်းကိုခါရင်း...

“ဪ 'ကိုညီ' ပြောတဲ့စကားတွေကိုသဘောကျပြီးပြုံး
နေမိတာပါ”

“ကိုယ်ကဘာပြောလို့လဲ”

“'ကိုညီ' ပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေထဲက မိဘတွေကိုလည်း
ကန်တော့လိုက်ဆိုလို့လေ... ဖြစ်နိုင်ရင် 'ညိုပြာ' က အကုန်လုံးကို
ကန်တော့ချင်တာ... အဲ့လိုသာကန်တော့လိုက်ရင် အမေတို့ဘယ်
လောက်တောင်ဝမ်းသာသွားမလဲမသိဘူးနော်”

“ကိုယ်ပေးတည်းက 'ညိုပြာ' ကြိုက်တာလုပ်ဖို့ပေးထား
တာပဲ... မိဘကိုပေးတာပဲ 'ညိုပြာ' ရယ်... ကိုယ့်ဘက်ကကန်
ကွက်ဖို့မရှိပါဘူး... ဒီနေ့ပဲဘဏ်ကနေ ကိုယ်အကုန်ထုတ်ထား
ပေးလိုက်မယ်... နည်းနည်းချင်းစီဆို 'ညိုပြာ' အနေနဲ့လည်းပေး
ရတာမကောင်းတော့ဘူး”

“ရပါတယ် 'ကိုညီ' ရယ်... နောက်မှပေးလည်းဖြစ်ပါ

တယ်... 'ညိုပြာ' ကစိတ်ထဲရှိတာကိုပြောပြတာပါ”

'ကိုညီ' က ပြန်လာလာချင်း 'ညိုပြာ' ကြိုက်တာသုံးဖို့ဆို
ပြီး ငွေဆယ်သိန်းကိုဘဏ်မှာအပ်ထားပေးသည်။ ဒါပေမဲ့လုံးကနဲ
ပေးတာမဟုတ်ဘဲ ငွေနှစ်သိန်းလောက်ပဲ လက်ထဲထည့်ပေးထား
ပြီး ကျန်တဲ့ငွေတွေက သူ့နာမည်နဲ့ပဲဘဏ်မှာရှိနေပါသည်။

တောင်းရမ်းတဲ့နေ့ကျရင်တော့ 'အန်တီဖြူ' ကငွေသား
အပြင် လက်ဝတ်လက်စားတွေပါ ထည့်ပေးမယ်လို့ပြောထားပါ
သေးသည်။

အဲ့ဒီနေ့ကလည်း မြန်မြန်မရောက်နိုင်။ 'ညိုပြာ' စိတ်ထဲ
မှာ အကြံအစည်တွေက ကွက်တိကိုဖြစ်နေပါပြီ။ 'ကိုညီ' ပေးထား
တဲ့ငွေကိုလည်း 'ညိုပြာ' က အိမ်ကလူတွေကိုအသိမပေးရသေး
ပါ။

နောက်မှပဲလိုအပ်မှ ဖွင့်ပြောပြမည်လို့စိတ်ကူးထားလိုက်
တာပါ။ အခုလောလောဆယ်လက်ထဲမှာရှိသော ငွေနှစ်သိန်းကို
မောင့်လက်ထဲအပ်ကာ မရမ်းကုန်းဘက်မှာရှိသော ကန်ထရိုက်
တိုက်ခန်းတစ်ခုကို နှစ်ချုပ်နဲ့ငှားနေဖို့စရံပေးထားလိုက်သည်။

လေးလွှာမှာဖြစ်ပေမယ့်လည်း တိုက်ခန်းကသန့်သန့်ရှင်း
ရှင်းအပြင် အခန်းလည်းဖွဲ့ပေးထားသေးတာမို့ 'ညိုပြာ' ကတော့

သဘောကျလှသည်။

ငွေအကြေးချေတဲ့နေ့ကျရင်တော့ 'ညိုပြုံး' နဲ့ မောင်နဲ့ ဘဝကစတင်တော့မှာပါ။ အခါက က 'ညိုပြုံး' လေးနဲ့ ထဲငွေတွေရောက်လာဖို့ပဲလိုပါသည်။

'ညိုပြုံး' အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ လက်ထဲမှာ 'ကိုညို' ပေးလိုက်တဲ့ငွေထုပ်ကပါလာခဲ့ပါပြီ။ အဖေအထုပ်ကိုကြည့်ပြီး 'ညိုပြုံး' ကိုမေးသည်။

"ဘာတွေဝယ်ပေးလိုက်တာလဲ... ဟိုအထုပ်ကပိုက်ဆံတွေမဟုတ်လား"

'ညိုပြုံး' လိမ်လို့လည်းမထူးတော့ပါ။ ဒါကြောင့်...

"သမီးသုံးဖို့ဆိုပြီး 'ကိုညို' က သပ်သပ်ပေးလိုက်တာလေဟို 'အန်တီဖြူ' တို့ပေးတာနဲ့မဆိုင်ဘူးတဲ့... ပထမတော့ 'ကိုညို' က ဘဏ်မှာအပ်ထားပေးတာ... သမီးကအမေတို့ကိုပေးချင်တာနဲ့ ထုတ်ယူလာလိုက်တာ... ရော့ အမေပဲသိမ်းထားလိုက်"

အမေလက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံထုပ်ကိုထည့်ပေးလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုပြန်တောင်းယူရင်ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ 'ညိုပြုံး' မမျှော်လင့်သောစကားကို အမေက

ပြောလာခဲ့သည်။

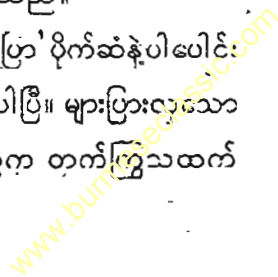
"သမီးက အခုအိမ်မှာရှိနေသေးတာပဲကွယ်... သမီးပဲသိမ်းထားစမ်းပါ... အမေတောင်မှ သမီးကိုပြန်ရထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေအပ်ထားမလို့... အမေမိရိုအံ့ဆွဲကသော့ပျက်နေတယ်လေ... သမီးသေတ္တာထဲသေချာသော့ခတ်သိမ်းထားလိုက်နော်"

"အင်း... သိမ်းထားပါ့မယ်... ငွေကဘယ်လောက်တောင်များနေလို့လဲ... ဘဏ်မှာအပ်ရင်လည်းအပ်ထားလိုက်ပါလား"

"မအပ်တော့ပါဘူး... ဒီကြားထဲလိုအပ်တာတွေလည်းရှိဦးမှာလေ... ဘဏ်ကနေသွား၊ သွားထုတ်နေရင် အလုပ်ရှုပ်ပါတယ်... သမီး 'မဖြူ' တို့အိမ်ရောက်သွားတော့လည်း ပိုတဲ့ငွေတွေကို အမေကအတိုးပြန်ပေးထားဦးမှာဆိုတော့ ဘဏ်အပ်လည်းဘာမှမထူးတော့ဘူး"

အမေက သူ့အလုပ်လုပ်ထားတဲ့ပိုက်ဆံထုပ်ကို 'ညိုပြုံး' လက်ထဲသို့ လာထည့်ပေးပါသည်။ ပိုက်ဆံအားလုံးကိုအမေရှေ့မှာပဲ 'ညိုပြုံး' က ရေတွက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

နှစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်းရှိပါသည်။ 'ညိုပြုံး' ပိုက်ဆံနဲ့ပါပေါင်းလိုက်ရင်တော့ သိန်းသုံးဆယ်ကျော်သွားပါပြီ။ များပြားလှသောငွေတွေကိုကြည့်ပြီး 'ညိုပြုံး' ရဲ့စိတ်တွေက တက်ကြွသထက်

မရုဂါစကိပါနိ။

တက်ကြွလို့လာခဲ့ရပါသည်။

ချက်ချင်းကြီးလည်း ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကို ထလုပ်လိုက်လို့မဖြစ်ချေ။ အချိန်တစ်ခုတော့ စောင့်စားရပါဦးမည်။ မောင့်တက်ကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်သေးတာမဟုတ်။

တိုက်ခန်းကိစ္စကို အရင်ပြီးပြတ်အောင်လုပ်ရမည်မဟုတ်လား။ မောင်နဲ့တွေ့ရင် လိုတဲ့ပိုက်ဆံကိုပေးပြီးမြန်မြန် စာချုပ်ချုပ်ခိုင်းမှဖြစ်လိမ့်မည်။

‘ညိုပြာ’ ရဲ့စိတ်ကူးယဉ်ထားမှုတွေက အဆင်ပြေပြေဖြစ်နေတဲ့အတွက် အရာအားလုံးကချောမွေ့သလိုဖြစ်နေပါသည်။ တချို့လူတွေကပြောကြသည်၊ အချစ်စစ်တို့ရဲ့ဘဝလမ်းခရီးက မချောမွေ့ကြဘူးတဲ့။

‘ညိုပြာ’ နဲ့မောင်နဲ့ကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်လျှောက်လှမ်းရမယ့် လမ်းခရီးက ချောမွေ့ကာအဆင်ကိုပြေလို့။

ကုသိုလ်ကံနဲ့ပဲဆိုင်သည်လား မပြောတတ်တော့ပါ။

ရုံးတက်လက်မှတ်မထိုးခင် သုံးရက်အလိုမှာ ‘အန်တီဖြူ’ တို့တစ်မိသားစုလုံး ‘ညိုပြာ’ တို့အိမ်ကိုရောက်လာကြပါသည်။ မြန်းစရာအဆင့်မဟုတ်တော့တာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုလည်းဖိတ်မနေတော့ပါ။

မိသားစုနှစ်ခု ကိုယ့်ဖါသားကိုယ်တိုင်ပင်ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ‘အန်တီဖြူ’ က သားရှင်ပီပီ ‘ညိုပြာ’ ကိုတန်ဖိုးထားပြီး ငွေသားအပြင် စိန်တစ်ဆင်ဆာနဲ့ ပတ္တမြားတစ်ဆင်ဆာပါတင်တောင်းခဲ့လေသည်။

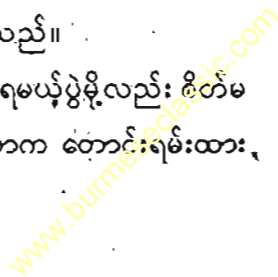
ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူတို့တာဝန်ကျေပါတယ်။ ဘယ်လောက်ချမ်းသာပါတယ်ဆိုတာကို ‘ညိုပြာ’ တို့မိသားစုသိအောင် ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဖြားယောင်းခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

‘ညိုပြာ’ ကတော့ တင်တောင်းတဲ့တန်ဖိုးများလေလေပိုပြီးသဘောကျလေလေပဲပေါ့။ မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ ‘ကိုညို’ ဆန္ဒအရ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာမလုပ်တော့ဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲသံဃာတော်တွေကိုဆွမ်းကပ်လှူပြီး ရက်ကွက်ထဲကနဲ့သိတဲ့မိတ်ဆွေအနည်းအကျဉ်းလောက်ကိုပဲ ဖိတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အမေတို့ကလည်း သဘောကျသည်။ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာဆိုရင် သူတို့လည်းမတက်ရဲတာကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းကျွေးတဲ့ကိစ္စကို သဘောတူကြပါသည်။

‘ညိုပြာ’ ကတော့ ကိုယ်မဆင်နွှဲရမယ့်ပွဲမို့လည်း စိတ်မဝင်စားမိပါ။ ‘ညိုပြာ’ စိတ်ဝင်စားနေတာက တောင်းရမ်းထား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သော ငွေသားနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုပါပဲ။

‘ကိုညီ’ တို့ပြန်သွားတော့ တစ်မိသားစုလုံး ဝမ်းသာအားရနဲ့ စကားတွေဆူညံကုန်ရတော့သည်။ ဆားပတ်ဝန်းကျင်သိမှာလည်း ခိုးတာကြောင့် လေသံတွေကိုလည်း အကျယ်ကြီးမပြောရဲကြချေ။

“မမကြီး... ကျွန်တော်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ဘာဝယ်ပေးမှာလဲ... မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် ဝတ်ဖို့အဝတ်အစား ခုထက်ထိ အမေကဝယ်မပေးသေးဘူး”

“ဘုတ်တယ်... ‘ဖြူဖြာ’ လည်းလိုချင်တာတွေတွေ့ထားတယ်... မမကြီးဈေးသွားရင် ‘ဖြူဖြာ’ တို့လည်းလိုက်ချင်တယ်”

“အေးပါ... နောက်နေ့ကျရင် နင်တို့ကိုခေါ်သွားပါ့မယ် အဲ့ဒီကျမှ ကြိုက်တာဝယ်ကျတော့... ငါပိုက်ဆံအများကြီးထည့်လာခဲ့မယ် သိရဲ့လား”

“ဟေး ...”

ဖြူးပျော်သွားကြသော ‘ဖြူဖြာ’ နဲ့ ‘စာနည်’ ကိုကြည့်ပြီး ‘ညိုဖြာ’ လည်းရယ်လိုက်မိသည်။ ဪ သူတို့တွေစိတ်ထဲမှာ ‘ညိုဖြာ’ နဲ့ ‘ကိုညီ’ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စက ပျော်ရွှင်စရာတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်နေသည်နဲ့တူသည်။

“ပိုက်ဆံတွေနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို သမီးကြီးသိမ်းထားဦးနော်... သေချာလည်းသော့ခတ်ထား... ‘မဖြူ’ ကမင်္ဂလာပွဲကျရင် အမေဝတ်ဖို့ဆိုပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေပေးသွားသေးတယ်... အားလုံးသမီးပဲသိမ်းထားလိုက်တော့”

“သမီးကျောင်းသွားရင်တော့ အမေပဲသော့ကိုသိမ်းထားလေ... သမီးပေးခဲ့မယ်”

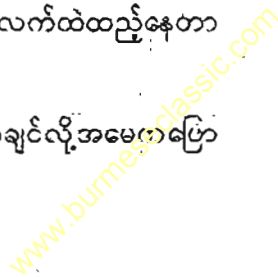
“အေး အေး”

အဖေကတော့ ယောက်ျားပီပီ ဘာမှသိပ်မပြောဘဲ သမီးဖြစ်သူရဲ့ ဘဝကိုကျေနပ်နေပုံရသည်။

“‘မဖြူ’ တို့အိမ်ကိုရောက်ရင်လည်း အစစအရာရာအလိုက်တသိနဲ့ နေပေးလုပ်ပေးနော် သမီး... သူတို့က သမီးကိုသိပ်ချစ်ကြတာ... သမီးမျက်နှာတစ်ခုတည်းနဲ့ အမေတို့တစ်မိသားစုလုံးကို ပေးနေကမ်းနေတာ... အမေ့သမီးကြီးပိုလိမ္မာမှဖြစ်မယ်”

“အခုကော သမီးကမလိမ္မာလို့လား... အမေတို့စိတ်ဝိုင်းကျအားလုံး နာခံနေခဲ့တာကြီးပဲမဟုတ်လား... ရသမျှပိုက်ဆံပေးသမျှလက်ဝတ်လက်စားတွေကိုလည်း အမေ့လက်ထဲထည့်နေတာပဲဥစ္စာကို”

“ဪ ပိုပြီးလိမ္မာစေချင် တော်စေချင်လို့ အမေကပြော

နေတာပေါ့... မိဘတွေအပေါ် ငါ့သမီးဒီလောက်သိတတ်နေတာ တစ်သက်လုံး ဘဝတလျှောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမယ်မထင်ပါဘူး အမေတို့လည်း သမီးဘဝအမြဲတမ်းကံကောင်းနေအောင် ဆု တောင်းပေးမယ်သိလား”

ညအိပ်ခါနီးအချိန်ကျတော့ ‘ညိုဖြာ’ အဖေနဲ့အမေကို ကန်တော့လိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ‘ညိုဖြာ’ လုပ်ရပ်တွေ မှားနေခဲ့တယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ ခွင့်တောင်းနေမိပါသည်။

‘ညိုဖြာ’ ကန်တော့တာကိုမြင်တော့ အဖေကမျက်ရည်ဝဲ သလို၊ အမေကလည်းဝမ်းနည်းသလိုမျိုးငိုလေသည်။ ‘ညိုဖြာ’ ရင်ထဲမှာလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ငိုချင်နေရသည်။

“ငါ့သမီးကြီးကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေ... အမြဲတမ်း အခုလိုမျိုး မိဘအပေါ် မိသားစုအပေါ် သိတတ်လိမ္မာတဲ့ သမီးတစ် ယောက်ဖြစ်နေပါစေကွယ်”

ဆုတောင်းပေးတဲ့အဖေရဲ့အသံတွေက တုန်နေသည်။

“သမီးဘဝအဆင်ပြေရင်ပြေသလို အဖေတို့ကိုကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်ဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်အဖေရယ်... က ကယ်လို့မိဘတွေအပေါ်မှာ သမီးလုပ်ခဲ့တဲ့အပြုအမူတွေလုပ်ရပ် တွေ မှားခဲ့မယ်ဆိုရင် အဖေတို့ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ကြိုတောင်းပန်ထား

ပါရစေနော်... သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပေးကြပါ”

“ငါ့သမီးကအမှားလုပ်မယ့်သူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး... လုပ်ခဲ့ ရင်လည်း အဖေတို့ဘက်ကကိုယ့်သားသမီးဆိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပေး ရမှာပေါ့ကွယ်... သမီးကြီးစိတ်ချမ်းသာပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ အဖေရယ်”

ထိုညက ‘ညိုဖြာ’ တော်တော်နဲ့အိပ်လို့မပျော်တော့ပါ။

အမေ

ညိုပြော့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ... 'ကိုညို' နဲ့လက်မထပ်
နိုင်လို့ ချစ်တဲ့သူနောက်ကိုလိုက်သွားပါပြီ... လိုက်လည်းမရှာပါ
နဲ့တော့... သမီးဘဝသမီးဖါသာ လျှောက်လှမ်းပါတော့မယ်...

သမီးဘဝအဆင်ပြေတဲ့တစ်နေ့ အမေတို့ကိုပြန်ပြီးကြည့်
ရှုစောင့်ရှောက်ပေးပါရစေနော်...

ချစ်သမီးကြီး

ညိုပြော...

စာကိုဖတ်ပြီး 'ဒေါ်မိမိ' ရင်ပတ်ကိုဖိကာ အသက်ရှူတွေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝါကြပ်ကုန်ရတော့သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူကိုလှမ်းအော်ပြောဖို့
တောင် အားအင်မရှိတော့သလိုဖြစ်နေရလေသည်။

အံ့မယ်လေး၊ လုပ်ရက်လိုက်တာ။

ယုံနိုင်ဖို့ပင်ခပ်ခက်ခက်ပါပဲ။ 'ညိုပြော' ဒီလောက်တောင်
ခဲမိုက်မဲပါ့မလား။ တစ်သက်လုံးလိမ္မာလာခဲ့တဲ့သမီးကြီးဖို့ ဒီလို
လုပ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ရက်စက်လိုက်တာ၊ ရက်စက်လိုက်တာ၊ 'မဖြူ' တို့ကို
ဘယ်လိုများရှင်းပြပြောပြရမလဲ။ စာကိုဖတ်ပြီးလူကတုန်တုန်ရီရီ
နဲ့ ရူးချင်သလိုလိုဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွေကို လျှောက်ကြည့်နေမိ
ပါသည်။

မျက်ရည်တွေကလည်း တားမရနိုင်အောင် ကျစ်လို့လာ
ရသည်။ ငိုယိုကာတုန်ရီနေသော 'ဒေါ်မိမိ' အနားသို့ 'ဖြူပြော'
ရောက်လာခဲ့သည်။

"ဟင် အမေဘာဖြစ်နေတာလဲ... အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

'ဖြူပြော' သည် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ပုံစံနဲ့ မျက်ရည်တွေကျ
နေသော အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာစိုးရိမ်သွားရသည်။ အမေက
'ဖြူပြော' မေးတာကိုပြန်မဖြေဘဲ တဟီးဟီးနဲ့နေအောင်ငိုနေလေ
သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“အမေ ဘာဖြစ်တာလဲ... ဖြေပါဦးအမေရဲ့”

အမေ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားသောစာရွက်ကို ဖြူဖြူလှမ်းယူကာဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အမေ မမကြီးယောက်ျားနောက်လိုက်သွားပြီ ဟုတ်လား... ဘယ်သူနဲ့လဲအမေရဲ့... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

အမေကခေါင်းကိုခါပြသည်။

“ဟာ ‘ကိုညီ’ တို့ ‘အန်တီဖြူ’ တို့ကိုဘယ်လိုပြောမလဲ မမကြီးမကောင်းဘူးကွာ... အားလုံးပျော်နေတာကိုသိရဲ့နဲ့ မလုပ်သင့်ဘူး... မမကြီး ရက်စက်တယ်... အီး ဟီး ဟီး”

ဖြူဖြူ ကအမေ့လိုချုပ်ထိန်းမနေနိုင်တာကြောင့် အသံအကျယ်ကြီးနဲ့အော်ငိုမိလိုက်ပါသည်။ ဖြူဖြူ ငိုသံကိုအဖေ့မောင်လေးတို့ကြားပြီး အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာကြသည်။

“စောစောစီးစီး ဘာဖြစ်တာလဲကွာ... ကောင်းကောင်းကိုမအိပ်ရဘူး... ဖြူဖြူ နင်ဘာလို့ငိုရတာလဲ”

“အီး ဟီး... မမကြီးမရှိတော့ဘူး... သူ့ရည်းစားနောက်လိုက်သွားပြီ... ဒီမှာစာရေးထားခဲ့တဲ့ ဖေဖေရဲ့”

ဦးသာဇံ အလန့်တကြား စာရွက်ကိုယူဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ စာဆုံးသွားတာနဲ့ ခေါင်းကိုခါရမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။

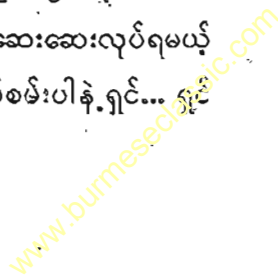
“မဖြစ်နိုင်ဘူး... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး... သမီးကြီးဒါမျိုးလုပ်မှာကိုမဟုတ်ဘူး... တစ်ယောက်ယောက်က ခြိမ်းခြောက်လိုများပါသွားတာလား... ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားမယ်ကွာ... ငါအရှက်ကွဲမခံနိုင်ဘူး... ဒီနေ့တရားရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးဖို့ကိစ္စကလည်း ရှိသေးတယ်... ရဲစခန်းကိုသွားတိုင်မယ်”

“ခဏနေပါဦး ‘ကိုသာဇံ’ ရယ်... ကျွန်မတို့စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့”

“ဘာကိုစဉ်းစားမှာလဲ... မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို မင်းလုံးဝစဉ်းစားနေစရာကိုမလိုဘူးကွ... ရဲစခန်းမှာအမှုဖွင့်လိုက်ရင်ပြီးနေပြီပဲ... ငါအခုပဲသွားမယ်”

‘ဦးသာဇံ’ က ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် အိမ်ပေါ်ကဆင်းဖို့ပြင်သည်။ ‘ဒေါ်မိမိ’ အနောက်ကနေအပြေးလိုက်ကာ ‘ဦးသာဇံ’ ရဲ့ခါးကိုခပ်တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

“မသွားပါနဲ့ဦးရှင်... ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်... ကျွန်မစကားကိုလည်းနားထောင်ပါဦး... အခုပစ္စည်းတွေအရင်စစ်ဆေးကြည့်ပါရစေဦး... ကိုယ့်မိသားစုအေးအေးဆေးဆေးလုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို ရပ်ကျော်ရွာကျော်ဖြစ်အောင်မလုပ်စမ်းပါနဲ့ရှင်... ရှင်မိတ်ကိုထိန်းစမ်းပါဦး”

“ဟာကွာ... မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကိုဘာလို့အချိန်ဆွဲနေမှာလဲ... မင်းက ကိုယ့်သမီးကိုယ်မယ့်ဘူးလား”

“ယုံချင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးသွားတဲ့စာကိုဘယ်လိုသတ်မှတ်မလဲ... သူ့ကိုယ်တိုင်တိတ်တိတ်ကလေးအိမ်ကနေထွက်သွားခဲ့တာပဲ... မြိမ်းခြောက်ပြီးခေါ်တယ်ဆိုရင် သူ့အော်မှာပေါ့... ခုဘယ်သူမှတောင်မသိလိုက်ဘူး”

“ကျွတ်... ခက်တာပဲကွာ... ပစ္စည်းတွေဘာတွေစစ်ကြည့်ဦး... ‘မဖြူ’ တို့ပစ္စည်းတွေယူသွားသေးလားမသိဘူး”

သော့ခတ်ထားသောသေတ္တာအနားသို့ အားလုံးရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သေတ္တာကတော့ သော့ခတ်လျက်သားပါပဲ။

“ဖေဖေ သေတ္တာကတော့ သော့ခတ်ထားလျက်ပဲ... မကတိုက်ကရိုက်ထွက်သွားရလို့ ဘာမှတောင်ယူမသွားနိုင်ဘူးနဲ့တယ်”

“သော့ကိုဖျက်ပြီး ဖွင့်ကြည့်စမ်းကွာ”

ဘယ်အရာကိုမှ ‘ဦးသာခဲ’ မယ့်ရဲတော့ချေ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုပဲဆုတောင်းနေမိသည်။ သမီးကြီးမိဘတွေကိုသူများတံတွေခွက်မှာ မျောသွားအောင် မလုပ်ပါစေနဲ့လို့ပဲဖြစ်သည်။

သေတ္တာသော့ကိုဖွင့်နေတဲ့ ‘ဦးသာခဲ’ ရဲ့လက်တွေကတော့

ရီနေရသည်။ တူကိုကိုင်ထားတဲ့လက်ကတုန်နေတာကြောင့် ရိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာ လက်ကိုထိသွားခဲ့ရသည်။

သွေးတွေဖြာကနဲထွက်လာပေမယ့်လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်အား။ သေတ္တာသော့ကိုသာ အားရှိပါးရုံဖျက်နေမိပါသည်။

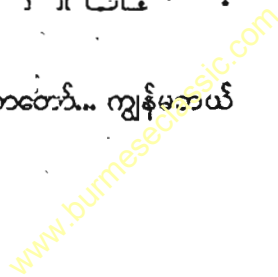
“ဖေဖေ သားဖွင့်ပေးမယ်... ဖေဖေလက်ကိုဆေးထည့်လိုက်ပါဦး”

“နေစမ်း... သွေးထွက်တာထက် အရေးကြီးတာကိုငါသိချင်နေတယ်... မင်းဖယ်... ကဲ ဟဲ့”

တဒုန်းဒုန်းမြည်အောင် လေးငါးချက်ဆောင့်ရိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာ ခတ်ထားတဲ့သော့က ဖွင့်သွားရပါသည်။ သော့ပျက်ကိုပစ္စာကနေဖြုတ်ရင်း သေတ္တာကိုခပ်ခြိန်မြိန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သေတ္တာထဲမှာအဝတ်အစားတွေ လျောနေသလို၊ ပိုက်ဆံထုပ်၊ လက်ဝတ်လက်စားထည့်တဲ့ ဘူးတွေကိုလည်းမတွေ့ရချေ။ သေချာအောင် ထပ်ကာထပ်ကာ လှန်လှောရှာကြည့်ပေမယ့်လည်း အချည်းအနီးသာပင်။

“အံမယ်လေး... လုပ်ရက်လိုက်တာတော်... ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ကျွန်မလေ...”

‘ဒေါ်မိမိ’ တစ်ယောက်စကား ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ပဲ ပက်လက်လှန်ကာ သတိလစ်ပြီးလဲကျသွားရပါတော့သည်။

“အမေ... အမေ... ထပါဦး... အဖေ အမေကိုလုပ်ပါဦး အဖေရဲ့... အမေသတိလစ်သွားပြီ”

‘ဦးသာဇံ’ တစ်ယောက် ဇနီးဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်နေမိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်းကြေကွဲဝမ်းနည်းနေတာကြောင့် လူကကတုန်ကရီကို ဖြစ်နေခဲ့ရသည်လေ။

ခြေမကိုချိုး၊ သံပုရာသီးကိုရှုခိုင်းရင်းနဲ့ပဲ ‘ဒေါ်မိမိ’ သတိပြန်လည်လာခဲ့ပါပြီ။ ‘ဖြူဖြူ’ နဲ့ ‘ဇာနည်’ ကတော့ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အခြေအနေတွေကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေသာကျနေကြသည်။

သူတို့တွေလည်း ဘာဆိုဘာမှကယ်တင်လို့ ရနိုင်တာမဟုတ်တဲ့အတွက် အားကိုးရမယ့်မိဘတွေကိုပဲ ဆိုင်ကြည့်နေဖြစ်ကြသည်။

“ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... ‘မဖြူ’ တို့ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ပြန်လိုချင်တယ်... အိမ်ကငွေတွေကိုပြန်မပေးရင်နေပါစေ... သူများငွေတွေကိုတော့ ပြန်ရချင်တယ်... ရှာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖို့ဗွေဖို့လုပ်ပါဦး ‘ကိုသာဇံ’ ရယ်... ရဲစခန်းတွေဘာတွေတော့ အကြောင်းကြားမနေပါနဲ့တော့... ကိုယ့်သမီးမလိမ္မာတာကိုယ် အသုံးမကျလို့ပဲမှတ်ပါတယ်... တွေ့တဲ့အခါကျရင် သူ့စိတ်ကလေးပြန်ပြောင်းရင်လည်း ပြောင်းလဲနိုင်တယ်လေ”

“တောက် မထင်ဘူးကွာ... ငါတို့ရဲ့ရှိသမျှစည်းစိမ်းတွေကိုမသွားခဲ့တာပဲ... ဒင်း တော်တော်ရက်စက်တယ်... လုပ်ရက်တယ်... ငါတို့ကိုဆွေးဖြစ်အောင် လုပ်ရက်လွန်းတယ်”

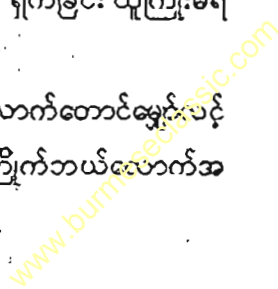
“အခု ကျွန်မတို့ဘယ်လိုစုံစမ်းကြမလဲ... ‘မဖြူ’ တို့မသိသေးခင် ပြန်တွေ့လိုက်ချင်တယ်... ‘မောင်ညီ’ နဲ့ကိစ္စဖြစ်ရင်နေပါစေ... သူတို့တင်တောင်းထားတဲ့ငွေရယ်ပစ္စည်းတွေရယ် ငှားထားတဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေရယ် ပြန်ပေးလိုက်ချင်တယ်”

“ဒီကောင်မ လွတ်ရာကိုပြေးပြီပေါ့ကွ... ချက်ခြင်းရှာလို့ဘယ်တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ... သတ်သာသတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

‘ဦးသာဇံ’ ဒေါသနဲ့ကြုံးဝါးနေပေမယ့်လည်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေက ဝဲလျက်ရှိနေသည်။ ရှက်ခြင်း ယူကြုံးမရခြင်းတွေနဲ့ လူကဝံ့လဲကျချင်နေရသည်။

သမီးကြီးကိုမိမိ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင်မျှော်လင့်ထားသလဲ၊ အထင်ကြီးထားသလဲ၊ သူ့အကြိုက်ဘယ်လောက်အ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လိုလိုကံထားသလဲဆိုတာ မိမိပဲသိသည်။

သူ့ဘဝကောင်းစားရင် ကိုယ်တွေလည်းပဲကောင်းစား
မယ်လို့တွက်ဆထားတာက ခပ်နည်းနည်းပါး။ သမီးကြီးဘဝပြည့်
စုံရင်ပဲ မိဘတွေရင်ထဲမှာကျေနပ်နေရပါပြီ။

မဆင်မှတ်ပဲလုပ်ရက်တာ ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှန်းကို မ
သိနိုင်အောင်ပါ။ စခန်းမှာအမှုဖွင့်ရအောင် ဘယ်လိုနာမည်တပ်
ပြီးဖွင့်ရမလဲ။

ကိုယ့်သားသမီးကို ပစ္စည်းတွေခိုးယူသွားတယ်ဆိုပြီး သူ
ခိုးတစ်ယောက်လို အမှုဖွင့်လိုက်ရမလား။ စဉ်းစားတာနဲ့တင်ကြေ
ကွဲရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာစို့တက်လာခဲ့ရပါပြီ။

အထင်ကြီးပြီးချစ်ရလွန်းတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်
တွေကြောင့် အချုပ်ခန်းထဲမရောက်စေချင်ပါ။ ပြီးတော့ရက်စွဲက
သူ့သဘောနဲ့သူ ချစ်သူနောက်ကိုခိုးရာလိုက်သွားခဲ့တာပါ။

အသက်ပြည့်ပြီးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ
ကြောင့်လည်း တရားစွဲရင် ကိုယ်တွေပဲရှုံးနိုင်ပါသည်။ မိဘနဲ့သား
သမီးတရားရုံးမှာ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အနိုင်ပြိုင်ကျဲဖို့ သင့်တော်ပါ
မလား။

သူများမိဘတွေစိတ်ထဲ ဘယ်လိုတွက်ဆပြီးပြတ်သား

မည် ဆိုတာမခန့်မှန်းနိုင်ပေမယ့် သူကတော့ သမီးကိုစိတ်မဆင်း
ရဲစေချင်ပါ။

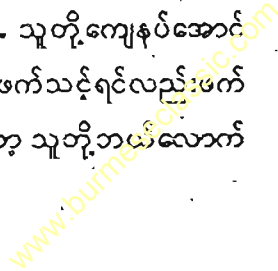
တွေ့အောင်လိုက်ရှာပြီး နားဝင်အောင်ပြောပြကာဖြစ်
ချင်တာကိုဆွေးနွေးလိုက်ချင်သည်။ သမီးကြီးလိုလူမျိုးက မိဘ
တွေပြောတယ်ဆိုရင် နားမထောင်ဘဲနေမှာမဟုတ်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကတော့ တစ်သက်တာအရေးမို့ သူ
ဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်အောင် လုပ်သွားတာပဲဖြစ်ရပါမည်။ ခွင့်လွှတ်
စိတ်ကိုမွေးရင်း 'ညိုပြော' ကိုတွေ့အောင်ရှာဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ
သည်။

"ငါ တွေ့အောင်လိုက်ရှာမယ်... ဘယ်နေရာမှာပဲပုန်းနေ
ပုန်းနေ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်ကွာ... ဖြစ်ချင်တာကိုသူနား
လည်အောင် ရှင်းပြမယ်... ငါတို့သေချာရှင်းပြရင် သူနားလည်
ပြီးပစ္စည်းတွေပြန်ပေးမယ်ထင်ပါတယ်"

"မဖြူ" တို့ရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

"ဖွင့်ပြောပြီး တောင်းပန်ရတော့မှာပေါ့ကွာ... ဖြစ်ပြီး
သွားမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ... သူတို့ကျေနပ်အောင်
တောင်းပန်ရတော့မှာပေါ့... ခြေထောက်ဖက်သင့်ရင်လည်းဖက်
ရမှာပဲ... ငါတို့သမီးက မှားနေပြီးဆိုတော့ သူတို့ဘယ်လောက်

မရုဏ်ဇကပါနဲ့

ပဲပြောပြော ခေါင်းငုံ့ပဲခံကြတာပေါ့”

“ကျွန်မတော့ ‘မဖြူ’ တို့နဲ့မျက်နှာချင်းတောင်မဆိုင်ရဲတော့ပါဘူးရှင်... ကျွန်မရုဏ်လွန်းလို့သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ”

‘ဒေါ်မိမိ’ တစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုယ်ကိုပစ်လှဲချရင်း လူးလှိမ့်နေအောင် ငိုပစ်လိုက်သည်။ ဣလို့လည်းရနိုင်တော့မယ်မထင်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ရုဏ်စက်လိုက်တာလို့ပဲ တကြော်ကြော်ပြောနေမိပါသည်။ ‘ဖြူဖြာ’ ကအမေဖြစ်သူကိုဖက်ရင်း...

“အမေရယ်... မမကြီးကိုပြန်ရှာတွေ့ရင် သမီးတို့လည်း ပြောကြည့်ပါ့မယ်... သမီးတို့အားလုံးဝိုင်းပြောရင် နားလည်မယ်နဲ့တူပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေ... ကျွန်တော်လည်း မမကြီးနားလည်တောင် သေချာတောင်းပန်ပါ့မယ်... အမေစိတ်ကိုထိန်းပါနော် အရမ်းမငိုပါနဲ့အမေရယ်”

‘ဒေါ်မိမိ’ ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း...

“အမေ့ရင်ထဲမှာ မီးတောင်တွေအဆင့်ဆင့်ပေါက်ကွဲနေသလိုပဲ... အားလုံးထင်သလိုဖြစ်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

လျော်ရမယ့်ပစ္စည်းတန်ဖိုးနဲ့ ငွေတွေကိုလည်းတွက်ကြည့်ကြပါဦး... အမေတို့ပြန်မလျော်ပေးနိုင်ဘူး... ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး... ကိုယ်ပိုင်ငွေတွေအကုန်လုံးလည်း ပါသွားခဲ့ပြီ... လှည့်ပတ်စရာတောင် အမေ့မှာမရှိတော့ပါဘူးကွယ်”

‘ဒေါ်မိမိ’ ငိုသံက ကျယ်လာလိုက်တိုးလာလိုက်နဲ့ ရင်ကွဲသလိုမျိုးဖြစ်နေလေသည်။

မိသားစုတွေပျော်ရွှင်ပြီး မျက်နှာပွင့်လန်းရမယ့်အချိန်မှာ 'ညိုပြာ' ကြောင့် မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ 'မဖြူ' တို့အား ခယစွာ တောင်းပန်နေရလေသည်။

အံ့ဩသော၊ ဒေါသဖြစ်သော၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သောမျက်လုံးအကြည့်တွေဖြင့် 'မဖြူ' တို့တစ်မိသားစုလုံးက စိုက်ကြည့်နေကြပေမယ့်လည်း ဖြေရှင်းပြစရာစကားတွေက ရှားပါးလို့နေရပါသည်။

'ဒေါ်မိမိ' က 'မဖြူ' ရဲ့ခြေသလုံးကိုဖက်ကာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အခြေအနေကို ရှိုက်ငိုပြီးပြောပြနေမိသည်။

“ကျွန်မတို့တကယ့်ကို ထင်မထားပါဘူး 'မဖြူ' ရယ်... သူဒီလိုရက်ရက်စက်စက်လုပ်သွားလိမ့်မယ်လို့လည်း စိတ်ကူးထဲမှာတောင်မရှိဘူး... စာကိုဖတ်ပြီးပြီးချင်း ကျွန်မဖြင့်မယုံနိုင်လွန်းလို့လူကရူးချင်သလိုတောင်ဖြစ်သွားရပါတယ်”

'ဒေါ်မိမိ' ရဲ့မျက်လုံးတွေလည်း ငိုရလွန်းလို့ နီရဲကာကျိန်းစပ်နေရပါပြီ။ လူကရှိုက်ငိုနေပေမယ့်လည်း မျက်ရည်တောင်မထွက်တော့သလိုပါ။

“'ညိုပြာ' ကတကယ်ပီရိပြီး အကျင့်ယုတ်လွန်းတယ်... သူ 'ကိုညီ' နဲ့လက်မထပ်ချင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ပြောလို့ရသားပဲ... သူတို့ကိုဘယ်သူကရိုက်နှက်ပြီး ပေးစားနေလို့လဲ... သူ့ကိုယ်တိုင်ကျောကျေနှပ်နှပ်သဘောတူတယ်ဆိုလို့ ဒီကိစ္စတွေကို စီစဉ်ကြတာပဲ... ဒီကောင်မအကြံနဲ့ ပစ္စည်းတွေငွေတွေကိုလိုချင်လို့အချိန်ကိုစောင့်နေတယ်ဆိုတာ သိပ်ကိုပေါ်လွင်တာပဲ... ရဲစခန်းမှာအမှုဖွင့်လိုက်တာပဲကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ... သည်းခံနေရင်ကိုယ်တွေအတယ်လို့ဖြစ်နေဦးမယ်... သူတောင်မှဒီဘက်မိသားစုကို အရှက်ခွဲရက်သေးတာ သူ့ကိုလည်းဘာမှပြန်ပြီးငဲ့ညှာပေးနေစရာမလိုဘူး... ဝစ္စည်းတွေခိုးယူမှုနဲ့ ထောင်ကျအောင်ကိုလုပ်ပစ်ရမယ်... လုံးဝ

ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

‘မူမူ’နဲ့ ‘ခင်ခင်’ ရဲ့ညီအစ်မနှစ်ယောက်အဲသံက ဒေါသကြောင့်အကျယ်ကြီးထွက်လာသည်။ သူတို့မောင်ဖြစ်သူအတွက် ခံပြင်းနေကြပုံရသည်။

‘ကိုညီ’ ကတော့ မျက်နှာကိုအောက်ငဲ့ပြီး စိတ်ပျက်သလို ဘာစကားမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်၍သာနေသည်။ ‘ကိုဟန်မောင်’ နဲ့ ‘မဖြူ’ တို့ကလူကြီးတွေပီပီ တစ်ခုခုကိုပြောဖို့စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“ ‘ညိုပြာ’ ကိုပြန်ရှာပြီး သူယူသွားတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့တွေ့တွေ့ကို ပြန်တောင်းပေးပါမယ် ‘မဖြူ’ ရယ်... ကျွန်မတို့ကိုအချိန်ကလေးတော့နည်းနည်းပေးပါနော်... ‘မဖြူ’ တို့ပေးထားတဲ့တွေ့တွေပစ္စည်းတွေ ပြန်ရပါစေမယ်လို့ ကျွန်မတို့အာမခံပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့အတတ်နိုင်ဆုံးပြန်ရအောင်ကြိုးစားပါမယ်... သမီးမကောင်းပေမယ့် ကျန်တဲ့မိသားစုကတော့ အရင်ကထက်ပိုပြီးကောင်းအောင်နေပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးကြပါပြီ... ကျွန်တော်တို့ တောင်းဆိုတာလေးကိုတော့ လိုက်လျောပေးကြပါဗျာ”

ကိုယ်တွေ့ဘယ်လောက်ပဲ မျက်နှာငယ်ပြီးအောက်ကျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါစေ ကိစ္စတစ်ခုအဆင်ပြေဖို့ကိုပဲ ဦးစားပေးရပါမည်။ ‘ဦးသား’ ခံ ‘ရင်ထဲမှာတော့ ရှက်ခြင်းဝမ်းနည်းခြင်းတွေဖြင့် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးအောင့်မျက်လို့နေရသည်။

‘ညိုပြာ’ ကြောင့်သူတို့မိသားစုဟာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရဲ့စကားလုံးတွေမှာ စုတ်ပြတ်သပ်သွားတာတော့သေချာပါသည်။

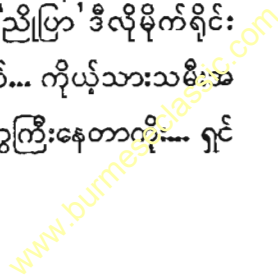
“ကဲ ကဲ ကျွန်တော်တို့လည်းရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး... ဖြစ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဘာမှပြန်လုပ်လို့လဲ... ဖြစ်နိုင်တာမှမဟုတ်တော့တာ... ခင်ဗျားတို့ပြောထားတဲ့စကားအတိုင်းပဲ ငွေနဲ့ပစ္စည်းတွေကိုပြန်ပေးဖို့ပဲလုပ်ကြပေတော့... သမီးကမိုက်လို့ခင်ဗျားတို့မျက်နှာမရသလို ခင်ဗျားတို့လည်းပြောထားတဲ့စကားအတိုင်းကတိတည်နိုင်အောင်ကြိုးစားပါ... ခင်ဗျားတို့ပါဆက်မမိုက်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

“ ‘မဖြူ’ ကျွန်မတို့ပြန်ဦးမယ်နော်”

“ပြန် ပြန်... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ‘ညိုပြာ’ ဒီလိုမိုက်ရိုင်းတာ ရှင်တို့မိဘတွေမှာလည်းအပြစ်ရှိတယ်... ကိုယ့်သားသမီးအခြေအနေကိုမသိဘဲ စွတ်ရွတ်ပြီးအထင်တွေကြီးနေတာကို... ရှင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တို့ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မဆုံးမလို့ ဒီကောင်မခုလိုလုပ်သွားတာ
လေ... သားသမီးမကောင်းတာ မိဘအသုံးမကျလို့ပဲမှတ်ထား”

‘ခေါ်မိမိ’ မျက်နှာကပိုပြီး သိမ်ငယ်သွားရကာ ခေါင်းက
လည်းပိုင့်၊ သထက်ငဲ့သွားခဲ့ရပါသည်။

ပြောကြပါတော့။ ဖြစ်ပျက်သမျှကိုစွဲတွေအားလုံး မိမိ
တို့အသုံးမကျလို့ပဲဖြစ်ရတယ်လို့ စွပ်စွဲပြီးပြောကြလိုက်ပါတော့။
‘ညိုပြာ’ ရယ်... ဘယ်လိုစိတ်ကူးအတွေးတွေဝင်ပြီးများ မိဘတွေ
အပေါ်နှိပ်စက်လိုက်ရတာလဲ။

ကိုယ်တွေကတော့ သမီးအကြီးဆုံးမို့ အလိုလိုက်ထား
လိုက်ရတာ၊ ချစ်လိုက်ရတာ၊ အထင်တွေကြီးလိုက်ရတာ။ အခု
တော့ သွားပါပြီ။ အချစ်တွေအားလုံးကို အစော်ကားခံလိုက်ရပါ
ပြီ။

“တော်ပါတော့ မေမေရာ... မပြောပါနဲ့တော့... အဓိက
က ‘ညိုပြာ’ နဲ့ပဲဆိုင်ပါတယ်... သူ မစဉ်းစားတတ်လို့ဒီလိုမျိုးအ
ပြုအမူတွေကိုလုပ်သွားခဲ့တာ... ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်းရှင်းရှင်း
ပြောရင် မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုပျက်သွားတာကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ဆုံးရှုံးမှု
မျိုးမရှိပါဘူး... ချစ်လို့လက်ထပ်ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ မေမေရယ်
မိဘစကားကိုနားထောင်ချင်လို့ ကျွန်တော်ကလိုက်လျောခဲ့တာလဲ။

ကျွန်တော်မခံစားရပါဘူး... ကံကောင်းတယ်လို့ပဲမှတ်မိတယ်”

“သားကိုလည်း အန်တီတို့တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်...
အန်တီသမီးကြောင့် နေရင်းထိုင်ရင်း သားမှာစိတ်ဒုက္ခရောက်ရ
တာပါ”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော်အတွက်က အရေးမကြီးပါဘူး
‘ညိုပြာ’ မိုက်တာကိုပဲ ဒေါသဖြစ်မိတယ်... အေးလေ သူရွေးချယ်
တဲ့ချစ်သူကလည်း ကျွန်တော်တို့ထက်သာနေရင်လည်းသာနေမှာ
ပေါ့... ‘အန်တီမိ’ တို့ဝမ်းသာကျေနပ်ရမယ့်လူမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်
ဖြစ်နေမှာပါ”

‘ကိုညို’ ပြောသလိုမျိုးပဲဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့
သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ‘ညိုပြာ’ နဲ့အမြန်ဆုံးကိုတွေ့ချင်နေရပါ
ပြီ။

ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းကော၊ 'ညိုပြာ' တက်နေ
တဲ့တက္ကသိုလ်အထိပါလိုက်ပြီး စုံစမ်းကြတဲ့အခါမှာ 'ကျော်ခန့်'
ဆိုတဲ့နာမည်တစ်လုံးကို သိလာရပါသည်။

'ညိုပြာ' နဲ့အများဆုံးတွဲနေတဲ့ယောက်ျားလေးဆိုလို့ သူ
တစ်ယောက်ပဲရှိတာဆိုတော့ 'ကျော်ခန့်' ဟာ 'ညိုပြာ' ရဲ့ချစ်သူ
ဆိုတာကို ခန့်မှန်းလို့ရကြပါပြီ။

'ညိုပြာ' ပျောက်နေသလို၊ 'ကျော်ခန့်' လည်းပျောက်နေ
တဲ့အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်ထွက်ပြေးကြတယ်ဆိုတာ သေချာ
သောအဖြေတစ်ခုပါ။

သူတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို မနည်းအစ်အောက်မေးမြန်း
ကြည့်တော့မှ 'ကျော်ခန့်' ရဲ့လိပ်စာကိုသိလာခဲ့ရသည်။ လိပ်စာ
စာရွက်လေးကိုကိုင်ကာ လိုက်လာကြည့်လိုက်တော့ အိမ်အခြေ
အနေကိုကြည့်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဓါတ်ကျသလို
ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အရင်စုံစမ်းကြည့်မိကြသည်။
'ကျော်ခန့်' တို့ဒီတိုက်ခန်းကိုပြောင်းလာတာ သိပ်မှမကြာသေးပဲ။
တိုက်ခန်းအပိုင်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ချုပ်နဲ့ငှားနေကြတာဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ 'ကျော်ခန့်' ဟာ မိထွေးနဲ့နေတဲ့သူ။ ဖခင်ဖြစ်
သူနဲ့မတည့်သလို၊ မိထွေးကလည်းလုံးဝကိုကြည့်မရလို့ အိမ်ပေါ်
ကနေအမြဲတမ်းနှင်ချခံနေရသောသူဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေးတွေနဲ့လည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ စာရိတ္တပိုင်း
နဲ့ပတ်သက်ရင် သတင်းဆိုးထွက်တတ်တာကို ပတ်ဝန်းကျင်တစ်
ခုလုံးက သိရှိနေကြပါပြီ။

မိမိတို့လို 'ကျော်ခန့်' အကြောင်းစုံစမ်းရအောင်ရောက်
လာတဲ့ လူတွေအတော်များများရှိကြသည်ဆိုပဲ။ မိန်းကလေးငယ်
ငယ်တွေလည်းပါတတ်သည်တဲ့။

သူတို့တိုက်နဲ့မျက်စောင်းထိုးလောက်မှာရှိသော လက်

ဘက်ရည်ဆိုင်ကနေ သတင်းတွေကိုအလကားသိလိုက်ရတာမို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာက အိုမင်းသွားကြသည်။

ဘယ်လိုစကားလုံးတွေကိုသုံးပြီး 'ညိုပြာ' နဲ့ကိစ္စကိုတာဝန်ယူခိုင်းရမှာလဲ။ မိန်းကလေးရှင်ဖြစ်နေတာကြောင့် ပိုပြီးရှက်ဖို့လည်းကောင်းနေရသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် 'ကျော်ခန့်' နဲ့ကိစ္စကိုပြောပြမှဖြစ်တော့မှာဆိုတော့လည်း စိတ်တွေကိုတင်းပြီး ရင်ဆိုင်ကြရပါတော့သည်။

'ကျော်ခန့်' ရဲ့အဖေ 'ဦးခန့်ထည်' က သားဖြစ်သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးခါးခါးသီးသီးဖြစ်လို့နေသည်။

"ဒီကောင်ကိုကျုပ် အိမ်ပေါ်ကနှင်ချထားတာကြာနေပြီဗျာ... မိဘအတွက်လည်းအသုံးမကျသလို ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်လည်း နည်းနည်းကလေးမှကို အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပါဗျာ... အိမ်ကိုဒီကောင်ပြန်မလာတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကစိတ်ချမ်းသာနေတာ... ပြောစကားနားမထောင်ဘဲလုပ်ချင်တာလုပ်တဲ့ကောင်မျိုးကို သားအဖြစ်မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး"

"ဒီလိုတော့အပြတ်မပြောပါနဲ့ရှင်... အခုကိစ္စမှာရှင်သားက ကျွန်မသမီးကိုခိုးပြေးသွားပြီလေ... သားရှင်တစ်ယောက်အကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နေနဲ့ဘာတွေများလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုပြီးလားမေးတာ လာဆွေးနွေးတာပါ... မဆိုဘူးဆိုပြီး အပြတ်ပြောလိုက်လို့တော့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ "

"ဟား ကျွန်တော်ကဘာလုပ်ပေးဦးမှာလဲ... သူတို့ဘဝသူတို့လျှောက်လှမ်းသွားကြတာ ကျွန်တော်နဲ့ဘာဆိုင်သလဲ "

"ဆိုင်တယ်လေ... ရှင်ကအဖေဖြစ်နေတာကို... ပြီးတော့ကျွန်မသမီးက ကျွန်မတို့မှာရှိသမျှစဉ်းစိမ်အားလုံးကိုမပြီး ရှင်သားနောက်ကိုလိုက်သွားတာ... အဲဒီကိစ္စတွေအတွက်လည်း ရှင်းစရာတွေရှိနေသေးတယ် "

"ဒါကကော့ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ရှင်းကြပေါ့... ကျုပ်တို့ကတော့ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီးတစ်ပြားတစ်ချပ်မှလည်း မစားရတဲ့အတွက်တာဝန်လည်းမယူနိုင်ဘူး စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး... မကျေနပ်ရင် လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ရတယ်... ကျုပ်သားကမိဘကိုတိုင်ပင်ပြီးလုပ်တယ်ဆိုရင်လည်းထားတော့ ကျုပ်သိတဲ့အတွက်တာဝန်ယူပေးနိုင်တယ်... အခုဟာက ခင်ဗျားတို့လာပြောမှမိန်းမခိုးပြေးတယ်ဆိုတာကိုသိတာ... ဒီကောင်ကရည်းစားတွေလည်း ပွထနေတဲ့ကောင်... ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အိမ်ကိုလိုက်လို့ကလားတဲ့မိန်းကလေးတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ... ဘယ်သူ့ကိုမှကျွန်တော်အကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တာဝန်မယူခဲ့ဘူး... ဒီကောင့်ကိုယုံလို့ဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်ခဲ့ကြ
တာမဟုတ်လား... ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းကိုယ့်ဖါသာရှင်းကြပေါ့။”

“ထားပါတော့... တစ်ခုတော့ကူညီစမ်းပါ... ခင်ဗျားသား
ရှိနိုင်တဲ့နေရာကို သိနိုင်မလား။”

ညိုလို့မရမယ့်အတူတူ သိချင်တာကိုပဲ ‘ဦးသာဇံ’ ကမေး
လိုက်မိတော့သည်။ တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူးလို့ အထပ်ထပ်အခါခါ
ပြောနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘာတွေများရှင်းပြလို့ရနေဦးမှာလဲ။

ကိုယ်လုပ်သင့်တာကိုပဲ လုပ်တာအကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။

“မသိဘူး...”

ဖြေလိုက်တဲ့စကားကတုံးတီးပေမယ့် တကယ်လည်းသိပုံ
မရတာကြောင့် ‘ဦးသာဇံ’ စိတ်ကုန်လျှော့ချလိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်
နည်း(ကိုယ်ဟန်နဲ့သာ ဆက်စုံစမ်းမှဖြစ်တော့မည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းတွေကတစ်ဆင့်ပဲ ဘယ်မှာရှိနေသည်
ဆိုတာကို မေးယူရပါတော့မည်။ အိမ်ကိုသာပြန်ရောက်လာကြ
သည် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ငေးတိငေးငိုင်ဖြစ်နေကြသည်။

စကားလည်းမပြောမိကြသလို၊ ထမင်းလည်းစားဖို့မေ့
နေကြပါသည်။ ရင်ထဲမှာအပူရှိနေတဲ့အတွက် အရာရာကိုမေ့နေ
ကြသလိုပါပဲ။

‘ညိုပြာ’ နဲ့ပဲအမြန်ဆုံး တွေ့လိုက်ချင်တော့သည်။ ဒါမှ
လည်း ‘မဖြူ’ တို့မိသားစုအပေါ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲပါတော့မည်။
အခုချိန်မှာတော့ ကိုယ်တွေ့မိသားစု စကားသံတောင်ကျယ်ကျယ်
မပြောရဲတဲ့ဘဝပါ။

www.burmeseclassic.com

၁၄

တစ်ဆင့်ဖကားတစ်ဆင့်နားဖြင့် လေးရက်မြောက်သော နေ့လောက်မှ 'ညိုဖြာ' တို့နေတဲ့နေရာကို သိလာခဲ့ရပါသည်။

ကိုယ်တွေ့ကရန်ကုန်မြို့နဲ့ဝေးသော နေရာတစ်နေရာမှာ သူတို့ပုန်းခိုအောင်းနေမယ်လို့ထင်ထားမိပေမယ့် သူတို့ကရန်ကုန် မြို့တွင်းမှာပဲ ပျော်မြူးနေခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

မိဘတွေမှာတော့ ပူပြင်းသောဝေဒနာတွေကို ရင်ဝယ် ပိုက်ပြီး သမီးဖြစ်သူကိုမတွေ့တွေ့ အောင်လိုက်ရှာနေရပေမယ့် သမီးဖြစ်သူကတော့ အချစ်နဲ့ထိတွေ့ပြီး အရာအားလုံးကိုမေ့နေ နိုင်သူဖြစ်ပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုယ့်မိသားစုဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်၊ ဘယ်လိုပြဿနာတွေဖြေရှင်းနေရသည်ဆိုတာကို လုံးဝမစဉ်းစားဘဲ သူတစ်ကိုယ်စာအတွက်ပဲ ကြည်နူးနေတော့တာဖြစ်သည်။

သမီးနဲ့တွေ့ရင်ဘာတွေပြောလိုက်မည်၊ ဘယ်လိုတောင်းပန်ပြီး ပြန်ခေါ်မည်ဆိုတာတွေကိုစဉ်းစားပြီး 'ဦးသာဇံ' ကော 'ဒေါ်မိမိ' ပါညကတော်တော်နှင့်အိပ်လို့မပျော်။

အိပ်မပျော်ရတဲ့ညတွေလည်း များပါပြီ။ 'ညိုဖြာ' လက်မထပ်ခင်တုန်းကလည်း ပျော်စရာကောင်းတဲ့ဘဝရှေ့ရေးကိုတွေ့ပြီးပီတိတွေနဲ့အိပ်မပျော်နိုင်သလို၊ အိမ်ကထွက်သွားပြီးနောက်မှာလည်း သော့ကတွေနဲ့အိပ်လို့မပျော်နိုင်ပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ရိုက်ခတ်သော စကားဒဏ်တွေကိုလည်း အတော်ခံနေရပါသေးသည်။ 'ဖြူဖြာ' နဲ့ 'စာနည်' တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာတွေလည်းမကောင်းကြပါ။

“သားတို့ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်တိုင်း မမကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်းတွေကြီးပဲ ပြောနေကြတာပဲ... သားတို့ကိုမြင်မှ တမင်ပဲပြောသလားတော့မသိဘူး... သူ့ခိုးမကိုမမိသေးဘူးလားတဲ့... ဒီလိုတွေဖြစ်အောင် တစ်မိသားစုလုံးကဝင်ဆင်ထားတာပဲနေမှာတဲ့... သူတို့သမီးကဖြင့် လည်လို့ပတ်လို့ပျော်လို့မြူးလို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

မြင်တဲ့သူတွေကမြင်တယ်တဲ့”

‘ဖြူပြာ’ကငိုနေသလို၊ ‘ဇာနည်’ရဲ့အသံတွေကလည်း ငိုချင်စိတ်ကြောင့် တုန်ရိုနေပါသည်။ ပြန်မပြောနိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုးမှာ သူများပြောသမျှစကားတိုင်းကို ခေါင်းငုံ့ခံနေဖို့ပဲရှိပါသည်။

ဘေးလူတွေပြောသလို၊ သမီးဖြစ်သူက သူများပစ္စည်းနဲ့ ငွေတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ခိုးသွားခဲ့တာမဟုတ်လား။ သူလုပ်ရပ်ကြောင့် မိသားစုကိုပါမကောင်းမြင်ခံရသည်။

ရင်ထဲမှာတအားကိုရှက်ပြီး နာကျင်ရပေမယ့်လည်း ဝဋ်ကြွေးပါလာတဲ့အတွက် ကြိတ်မိတ်ကာခံရဦးတော့မှာပေါ့။

“သည်းခံကြပါကွယ်... အမေတို့အခြေအနေကဒီလိုမျိုး အပြောခံရဖို့ဖြစ်လာပြီပဲ... ပြန်ပြောဖို့အခွင့်အရေးမှမရှိတော့တာ တစ်ခုပဲအမေပြောချင်တယ်... သားနဲ့သမီး ‘ညိုပြာ’ လိုမျိုးစိတ်ဝါတ်မမွေးကြပါနဲ့။”

“မမကြီး ကိုမုန်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူမကောင်းလို့ဒီလိုတွေဖြစ်ရတာ”

အစ်မတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့လို့တားလိုက်ချင်ပေမယ့်လည်း သူလုပ်သွားတဲ့အခြေအနေက ပြောလောက်စရာဖြစ်

နေတာမို့ ‘ဒေါ်မိမိ’ မတားနိုင်ချေ။

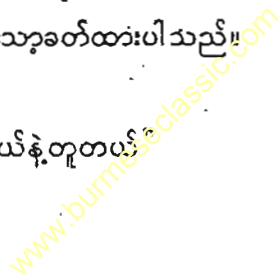
မနက်ခပ်စောစောမှာပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ‘ညိုပြာ’ နေတဲ့လိပ်စာအတိုင်း လိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။ တိုက်လှေကားထစ်တွေကိုတက်နေတဲ့အချိန်မှာ သမီးဖြစ်သူနဲ့တွေ့ရတော့မှာမို့ ရင်ခုန်သံတွေက တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့နေအောင် အခုန်မြန်နေခဲ့ရသည်။

မိဘတွေကိုတွေ့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှာလဲ။ ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ မိဘတွေရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်ကာ ငိုယိုတောင်းပန်လိုက်ရင်တော့ တင်းကားတဲ့စိတ်တွေ အရည်ပျော်ကျသွားနိုင်ပါသည်။

ကိုယ်တွေ့ရင်ထဲမှာလည်း ဒီလောက်တောင်ခံစားနေမှတော့ သူလည်း ကြေကွဲနေမှာသေချာပါသည်။ ‘မဖြူ’တို့ကိစ္စတွေရှင်းပေးပြီးရင်တော့ သမီးဖြစ်သူရွေးချယ်တဲ့လမ်းကိုသာသာယာယာပဲလျှောက်လမ်းနိုင်အောင် ကြည်ဖြူပေးလိုက်မည်လို့လည်း စိတ်ထဲမှာတွေးထားမိသေးသည်။

‘ကိုသာဇံ’ကျေနပ်အောင်လည်း ဖျောင်းဖျေပေးဖို့ကြိုးစားရဦးမည်။ အဓိကက သမီးစိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲမဟုတ်လား။ တံခါးဝကိုရောက်တော့ အပြင်သံပန်းတံခါးကသော့ခတ်ထားပါသည်။ လူရှိပုံမပေါ်။

“မရှိဘူးကွ... အပြင်သွားကြတယ်နဲ့တူတယ်”

“စောင့်ရမှာပေါ့... မုန့်ထွက်စားကြတယ်နဲ့တူတယ်”

အပြင်ခဏထွက်သွားတယ်ဆိုပြီးစောင့်လိုက်ကြတာ နေ့ခင်းထမင်းစားချိန်အထိကို ပေါ်မလာကြပါ။

လင်မယားနှစ်ယောက် အူတွေတကြုတ်ကြုတ်မြည်သည်အထိ ပြန်ရောက်လာလေမလားဆိုပြီး ထိုင်စောင့်နေကြပါသည်။

တွေ့ချင်ဇောနဲ့ စောင့်နေကြတာဆိုတော့လည်း အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် ထွက်မသွားခဲ့ကြပါ။ သူတို့အခန်းရဲ့အပြင်ဘက်အပေါ်တက်တဲ့လှေကားထစ်တွေမှာ ထိုင်ကာဖွဲ့ရှိရှိနဲ့စောင့်နေကြတာဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ချက်က စားဖို့သောက်ဖို့ကိုလည်း မေ့နေစေပါသည်။ ‘ညိုပြာ’ တို့စုံတွဲကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်က နေ့ခင်းနှစ်နာရီထိုးကာနီးပင်။

ကြည့်ပါဦး၊ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ခြောက်နားလောက်အချိန်ကို ကျဉ်းကျဉ်းကြုတ်ကြုတ်လှေကားထဲမှာ ဘယ်လိုများဖြတ်သန်းခဲ့ကြတာလဲ။

‘ညိုပြာ’ က မိဘတွေကိုတွေ့တော့ အံ့ဩသွားပုံရသည်။ သူ့ကောင်လေးရဲ့လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဖက်တွယ်ထား

လိုက်လေသည်။

“သမီး...”

‘ဒေါ်မိမိ’ က ငိုသံကြီးဖြင့် ‘ညိုပြာ’ အနားကိုတိုးကပ်သွားလိုက်မိပါသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လွမ်းတဲ့စိတ်ဖြင့်သမီးဖြစ်သူကိုပွေ့ဖက်လိုက်ဖို့စဉ်းစားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က ဘယ်လိုထင်သွားသည်မသိ။

“အမေ ‘ညိုပြာ’ အနားကိုမကပ်နဲ့နော်... ‘ညိုပြာ’ ဘဝကိုလာနှောင့်ယှက်ဖို့မစဉ်းစားပါနဲ့... ‘ညိုပြာ’ တို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ပြီးသွားပြီ... အမေတို့နဲ့လို့မရတော့ဘူး။”

ရင်ထဲမှာစို့သွားလိုက်တာဆိုတာ ပြောပြလို့ တောင်မရနိုင်ပါ။ ‘ဦးသာဇံ’ က အခြေအနေကိုဝင်ထိန်းလိုက်ပါသည်။

“တံခါးကိုအရင်ဖွင့်စမ်းပါ့ကွယ်... အထဲရောက်မှအေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့... နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာတို့ အုပ်နဲ့ပုံပြည့်နေပြီ... သူများတွေအတွက်မကောင်းဘူး။”

“အဖေတို့ ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ...”

“ကိုယ့်သမီးကို စိတ်မချလို့လိုက်လာတာပေါ့... ဖွင့်စမ်းပါ ‘ညိုပြာ’ ရယ်”

‘ညိုပြာ’ သည်ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုပြီး မေးလိုက်

www.burmeseclassic.com

ကြည့်လိုက်မိသည်။ မောင်ကခေါင်းကိုညိတ်ပြပြီး တံခါးသော့ကို ဖွင့်နေတာမို့ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါ။

‘ညိုပြာ’ ရင်ထဲမှာတော့ တင်းကျပ်ပြီးခေါင်းတွေပင်ကိုက် လာတဲ့အထိဖြစ်နေသည်။ အမေတို့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရတာ မိ ပုံကြီးကိုကြည့်နေရတဲ့အတိုင်း ပူလောင်လို့နေရသည်။

တကယ်ဆို လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားတဲ့သမီးတစ်ယောက်ကို အမေတို့လိုက်ရှာဖို့မသင့်တော့ပါ။ သမီးအဖြစ်ကနေတောင်စွဲ လွှတ်လိုက်ဖို့ကောင်းနေပါပြီ။

မပတ်သက်ဘဲနေလိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ဟာကို ဘာလို့မျှ ထပ်ပြီးလိုက်ပတ်သက်နေရပါသလဲ။ ‘ညိုပြာ’ ကတော့မောင်နဲ့ အတူတူနေရတဲ့ဘဝကို မက်မောတွယ်တာနေမိပြီဖြစ်သည်။

တစ်သက်လုံးအကူနေလာခဲ့တဲ့ မိဘတွေကိုလည်းမေ့နေ နိုင်ပါသည်။ မောင်သည်သာ ‘ညိုပြာ’ ရဲ့ဘဝ၊ ‘ညိုပြာ’ ရဲ့ကို ကွယ်ရာသာဖြစ်ပါတော့သည်။

အမေကအခန်းထဲရောက်တာနဲ့ ‘ညိုပြာ’ ကိုဖက်ကာထဲ ပမ်းတနည်းအော်ငိုလိုက်လေသည်။

“အံ့မယ်လေး သမီးရယ်... အမေတို့ကိုထားခဲ့ရက်တာ နော်... ရက်စက်လိုက်တာသမီးရယ်... အမေ့ရင်ထဲမှာသမီး...”

တွက်ဘယ်လောက်တောင် ပူပင်နေရသလဲသိလား... ရင်ပတ်ကြီး တောင်ကွဲထွက်ပါတော့မယ်... အမေတို့ဘဝကို ဘာလို့ဖျက်သွား တာလဲသမီးရယ်... အစစအရာရာအားလုံး အမေတို့ကိုဖွင့်ပြော ရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ... ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အမေ့သမီးကြီး စိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိကပါကွယ်... ကျန်တာတွေကိုအမေကရမ ခိုက်ပါဘူး။”

အမေဖက်ထားတာ တင်းကျပ်လွန်းတဲ့အတွက် ‘ညိုပြာ’ တစ်ယောက် အသက်ရှူပင်ကြပ်လာသလိုဖြစ်သွားရသည်။ ဖက် တွယ်ထားတဲ့အမေ့ရင်ခွင်တွင်းကနေရုန်းထွက်လိုက်ရင်း...

“သမီးလည်းစိတ်မကောင်းပါဘူး... ဒါပေမဲ့မောင်နဲ့အတူ နေတဲ့ဘဝတစ်ခုကိုတော့ သမီးမဖျက်ပစ်လိုက်နိုင်ဘူး... ဘယ်လို စကားတွေနဲ့မှ အမေ့သမီးကိုမစည်းရုံးပါနဲ့... အမေတို့နဲ့ပြန်လိုက် ဖို့ဆိုတာ လုံးဝကိုမဖြစ်နိုင်ဘူးနော်”

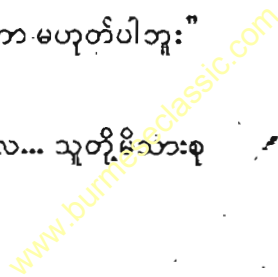
“သမီးရယ်...”

ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

“အဖေတို့ကလည်းပြန်ခေါ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါဆို ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ”

“မဖြူ တို့ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်လေ... သူတို့မိသားစု

ကျေနပ်အောင်လုပ်ပေးဖို့အတွက် သမီးဆီကိုလာခဲ့ရတာ”

“သူတို့မိသားစုနဲ့ သမီးနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ... လုံးဝကိုကင်းရှင်းတယ်အဖေ... ပတ်သက်စရာဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

‘ညိုဖြာ’ အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘဝနဲ့မရှိရမှာလဲ... လက်မထပ်ဖြစ်မှတော့ သူတို့တင်တောင်းထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုပြန်ပေးရမယ်လေ... ပြီးတော့ သမီးအမေဝတ်ဖို့ဆိုပြီး ငှားထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်းပြန်ပေးရဦးမယ်”

“မပေးနိုင်ပါဘူး”

“‘ညိုဖြာ’ နင်စကားကိုပြီးစလွယ်မပြောနဲ့... နင့်ငွေမဟုတ်တာ နင့်ပစ္စည်းမဟုတ်တာကို နင်အသိဆုံးပဲ... တစ်ရပ်ကွက်လုံးကနင့်ကို သူခိုးမလို့ပြောနေကြပြီဆိုတာသိရဲ့လား... ငါတို့လည်းအရှက်ရတယ်”

“အို သူတို့မရလို့ပြောကြတာပဲ... ပြောကြစမ်းပါစေ... ရပြီးသားပစ္စည်းတွေကိုတော့ လုံးဝပြန်မပေးနိုင်ဘူး... သူတို့ကိုယ်တိုင်ဘာလို့အိမ်တိုင်ယာရောက် လာပေးသလဲ... လာပေးပြီးမှတော့ အဆုံးလို့ပဲမှတ်လိုက်တော့လို့ပြောပြလိုက်... ‘ညိုဖြာ’

တော့လုံးဝကိုပြန်မပေးနိုင်ဘူး”

“သမီးရယ်... စကားကိုစဉ်းစားပြီးပြောစမ်းပါ... အမေတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင်အရှက်ရနေပြီလဲဆိုတာ သိရဲ့လား... ပြီးတော့ ‘မဖြူ’ တို့မို့လို့လည်း ဒီလောက်အထိသည်းခံပြီးနေပေးတာ... ဘယ်သူကငွေတွေပစ္စည်းတွေပါသွားတာကို ငြိမ်ပြီးစောင့်နေပေးမှာလဲ... အမေတို့ကတိပေးပြီးသွားပြီ... သူတို့ပစ္စည်းတွေငွေတွေအားလုံးကို ပြန်ပေးပါမယ်ဆိုတာ”

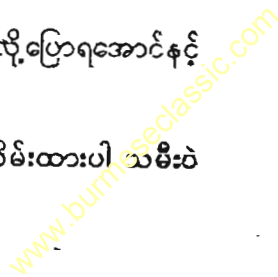
“ဟင့်အင်း... ‘ညိုဖြာ’ တော့ပြန်မပေးနိုင်ဘူး...”

“သမီး”

“ဟုတ်တယ် အမေ... ဒါ ‘ညိုဖြာ’ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြောတာ အိမ်ကနေစထွက်လာတည်းက ယူလာတဲ့ပစ္စည်းတွေငွေတွေကို ပြန်ပေးမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူး လုံးဝမရှိတော့ဘူး... သမီးတို့လူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့အရင်းအနှီးလို့ပဲသတ်မှတ်ထားတယ်... တစ်နေ့ သမီးတို့လင်မယား အဆင်ပြေလာခဲ့ရင်တော့ အမေတို့ကိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်မှာပါ”

“နင် မရှက်ဘူးလား... အရင်းအနှီးလို့ပြောရအောင်နင့်ကိုဘယ်သူပေးလိုက်လို့လဲ”

“အဖေတို့ပဲပေးတာလေ... သမီးပဲသိမ်းထားပါ သမီးပဲ

ယူထားပါဆိုလို့ ယူလာလိုက်တာပဲ... အခုမှအဖေတို့စကားကိုပြီး စလွယ်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်လို့ရမလား... အဖေစကားအတိုင်းငွေ နဲ့ပစ္စည်းတွေကို သမီးသိမ်းထားပေးတာ... တစ်နေ့ပြန်ပေးနိုင် အောင်ကြိုးစားပါ့မယ်... ဘယ်နေ့ဆိုတာတော့ သမီးလည်းမပြော နိုင်သေးဘူး”

“ ‘ညိုဖြာ’ နင် နင် ”

“အဖေတို့စိတ်ဆိုးချင်လည်းဆိုးပါ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် အဖေ... ဘယ်မိဘမဆိုကိုယ့်သားသမီးကို ပေးချင်ကမ်းချင်တာ သဘာဝတစ်ခုလိုပဲ... အဖေတို့ကျမှဘာလို့ဒီလောက်တောင်တွန့် တိုမှုတွေရှိနေရတာလဲ... မိဘတွေဖြစ်ပြီး သမီးတစ်ယောက်အပေါ် မှာတောင် စေတနာတွေမရှိနိုင်တော့ဘူးလား”

“သမီးရယ်... စဉ်းစဉ်းစားစားလည်းပြောပါ... အခုသမီး ယူသွားတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ငွေတွေက အမေတို့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူးလေ... ‘မဖြူ’ တို့ပိုင်တဲ့ဟာတွေလေ...”

“ ‘ညိုဖြာ’ ကိုပေးပြီးသွားပြီပဲ ”

“ပေးတယ်ဆိုတာ ‘ကိုညီ’ နဲ့လက်ထပ်မှလေ... အခုလက် ထပ်ပွဲကမျက်သွားပြီဆိုတော့ သူတို့ဘယ်ပေးတော့မှာလဲ... ပြန် ပေးရမှာက အမေတို့တာဝန်ပဲ... အမေတို့မိသားစုအပေါ်မှာသူ

တို့ကျေးဇူးတွေ ဘယ်လောက်တောင်များတယ်ဆိုတာလည်းသမီး သိပါတယ်... ကျေးဇူးကန်းတဲ့ပုံစံအချိုးမျိုးမလုပ်သင့်ပါဘူး သမီး ယူချင်ရင် အမေတို့ကိုယ်ပိုင်ငွေတွေကိုယူပါ... သူများဟာတွေကို တော့ပြန်ပေးမှဖြစ်မယ်”

“မပေးနိုင်ဘူး... ရှိလည်းမရှိတော့ဘူး”

“ ‘ညိုဖြာ’... အမေတို့ကောင်းကောင်းပြောနေလို့ ညည်း မိုက်ရိုင်းမလာနဲ့... ယူသွားတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ငွေတွေ ပြန်ပေးမလားမ ပေးဘူးလား တစ်ခါတည်းပြော”

“မပေးဘူးအမေ... အမေတို့မကျေနပ်ရင်လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတယ်... ‘ညိုဖြာ’ အိမ်ကနေထွက်လာတည်းက လှည့် မကြည့်ဘူးဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ... ဘယ်သူနဲ့မှလည်းမပတ် သက်ချင်တော့ဘူး... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်စကားတွေလည်း မကြား ချင်တော့ဘူး... ‘ညိုဖြာ’ ဘဝ ‘ညိုဖြာ’ မါသာတည်ဆောက်ချင် ပါတယ်... အမေတို့ငင်မရှုပ်ပါနဲ့တော့”

“မရက်စက်ပါနဲ့လို့ ထပ်ပြောပါရစေ သမီးရယ်... နင့် ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာအမေတို့ခွေးဘဝမရောက်ပါရစေနဲ့... စဉ်းစားစမ်းပါဦး... အမေပြောပြီးနေပြီပဲ... အမေတို့ကိုယ်ပိုင်ငွေ တွေကိုယူပါ... ‘ကိုညီ’ နဲ့ပတ်သက်တဲ့ငွေနဲ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့

www.burmeseclassic.com

ပြန်ပေးလိုက်ပါနော်”

“ဟင့်အင်း... မပေးနိုင်ဘူး... သူတို့လိုချင်ရင်သူတို့ကိုယ်
တိုင်လာတောင်းလို့ အမေပြောလိုက်ပါ... ‘ကိုညီ’ နဲ့သမီးနဲ့ရှင်း
လိုက်မယ်”

“ညိုပြာ’ ညည်းကိုဘယ်လိုပြောပြော မရတော့ဘူးလား
ယောက်ျားတစ်ယောက်ယူတာ မိန်းကလေးတန်မယ့်ဒီလောက်အ
ထိပေးဆပ်ဖို့လိုလို့လား... အိမ်ထောင့်တာဝန်ကိုယူရမှာ ညည်း
ယောက်ျားရဲ့တာဝန်မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲ့ဒါတွေ ‘ညိုပြာ’ မသိဘူး... မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ
သိတယ်”

“ညည်းအကောင်က ဘယ်လောက်တောင်ပျံ့လန်နေလို့
လဲ... အကျင့်စာရိတ္တကလည်းကောင်းလွန်းလို့... တစ်နေ့ညည်း
ဒုက္ခကောင်းကောင်းရောက်မယ်ဆိုတာကိုကော သိလို့လား”

“ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးတာပါ အမေရယ်...ဘယ်သူတွေ
ဘယ်လိုပဲပြောပြော မောင့်ကို ‘ညိုပြာ’ ယုံတယ်... မောင်ပေးတဲ့
ဒုက္ခက ‘ညိုပြာ’ အတွက်တော့သူခပဲအမေရဲ့... ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုး
ပဲဖြစ်နေပါစေ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာပါ”

တစ်ခွန်းမခံပြန်ပြောနေသော သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး

‘ဒေါ်မိမိ’ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီလိုကက်
ကက်လန်ပြန်ပြောလို့မယ်လို့လည်း ထင်မှထင်မထားတာပဲ။

ရုတ်တရက်မို့ စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ဇွတ်ငြင်းနေသည်
လားမပြောတတ်ပါ။ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပြီး လေသံပျော့လေးနဲ့
ထပ်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“သမီးရယ်... အမေတို့ကိုသနားပါ... မရက်စက်ချင်စမ်း
ပါနဲ့ကွယ်... သမီးချစ်တဲ့သူနဲ့လက်ထပ်လိုက်တာကို အမေတို့က
အပြစ်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး... သူများအပေါ်တင်နေတဲ့အ
ကြွေးကိုဆပ်လိုက်စေချင်တဲ့ဆန္ဒပဲရှိပါတယ်... သူတို့နဲ့ကင်းရှင်း
သွားတော့လည်း သမီးတို့ဘဝလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သလို
နေလို့ရတာပေါ့ကွယ် မဟုတ်ဘူးလား”

‘ညိုပြာ’ ကခေါင်းကိုခါရမ်းရင်းရင်း...

“တော်ပါ တော့အမေရယ်... အမေတို့ပြန်လိုက်ပါတော့
လေချိုလေးတွေနဲ့လည်း လာမစည်းရုံးပါနဲ့... ‘ကိုညီ’ ကိုဒီကိုပဲ
လာခိုင်းလိုက်ပါ... ကိစ္စအားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်”

“‘ညိုပြာ’... ညည်းတကယ်ပဲ အမေတို့ကိုပြန်စေချင်တာ
လား... မပတ်သက်ချင်တော့တာလား... ညည်းကြောင့်အမေတို့
ဘဝအခြေအနေပျက်ပြားရမှာကိုရော မသိတာလား မသိချင်ဟန်

ဆောင်နေတာလား... ပြောစမ်းပါ”

“အားလုံးကိုနားလည်ပါတယ်... နားလည်လို့လည်းအိမ်အတွက်မပူတော့တာပေါ့... အဖေအလုပ်ကကောင်းနေတာပဲ... ပိုက်ဆံတွေပြန်စုနိုင်ပါတယ်... ‘ညိုဖြာ’ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကမှ အခုမှစရမှာ... ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းလည်းမသိသေးဘူး... ဒါကြောင့်လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီးသဘောမျိုးရအောင် ငွေတွေ ဆောင်ထားတာ... တစ်နေ့အဆင်ပြေတော့ ပြန်ပေးမယ်လို့ပြောထားပြီးနေပြီပဲ... ဒီလောက်တော့ အဖေနဲ့အမေလိုက်လျောပေးသင့်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး”

‘ညိုဖြာ’ သက်ပြင်းကိုသာချလိုက်သည်။ အဖေနဲ့အမေ နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းပင်မသိတော့အောင်ပါ။ အဖေစဉ်းစားမိဖို့ကောင်းသည်။

လက်ရှိအခြေအနေမှာ အဖေရဲ့အလုပ်ကအဆင်ပြေနေတဲ့အတွက် ငွေကိုဖန်တီးဖို့ရှာဖွေလို့လွယ်နေသည်မဟုတ်လား။

‘ညိုဖြာ’ နဲ့မောင်နဲ့ဘဝက အခုမှစရမှာပါ။

ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းလည်း မသိကြသေး။ ကျောင်းတော့နှစ်ယောက်လုံး ဆက်မတက်ကြတော့ပါ။ အဝေးသင်ပဲယူ

ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မောင်ကတော့ပြောသည်။ ပါလာတဲ့ငွေနဲ့ သူကြီးပွားတိုးတက်အောင် စီးပွားရေးတစ်ခုလုပ်ကြည့်မည်တဲ့။ အရင်းအနှီးများရင်များသလောက် အကျိုးအမြတ်များမယ်ဆိုတဲ့အတွက် ‘ညိုဖြာ’ လည်းကျေနပ်နေရသည်။

ပိုက်ဆံများများရှိလာရင်တော့ အဖေတို့ဆီကယူတဲ့ငွေနဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ အခုအချိန်မှာတော့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ပေးနိုင်ဦးမှာလဲ။

“‘ညိုဖြာ’... အမေသမီးကို ဘယ်လိုတောင်းပန်မှရမှာလဲ... ခြေသလုံးကိုဖက်ရမှာလား... ဒီလောက်အထိရက်စက်လွန်းတာတော့ မကောင်းပါဘူးသမီးရယ်... ကိုယ့်မိဘတွေဆိုတာကိုလည်း နားလည်စမ်းပါဦး”

အမေက ‘ညိုဖြာ’ အနားကိုတိုးကပ်လာတာကြောင့်လန့်ပြီးအနောက်သို့ ရွှေ့ရပ်လိုက်မိသည်။ ဒီလိုမျိုးတော့လည်းအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ငရဲကြီးမှာ၊ မြေမျိုမှာကြောက်ပါသည်။

တစ်ခုခုတော့ အဆင်ပြေအောင် ပြောပြမှပဲဖြစ်ပါသော့မည်။ နင်မို့ဆို အိမ်ကနေပြန်ဖို့လမ်းစကိုမမြင်တော့ပါ။

“ဒီလိုလုပ်အမေရယ်... လောလောဆယ် ‘ညိုပြော’ လက်ထဲမှာပစ္စည်းတွေရော ငွေတွေရောမရှိသေးလို့ပါ... ဘဏ်မှာအပ်ထားတယ်... မနက်ဖြန်ကျမှပဲ အမေတို့လိုချင်တယ်ဆိုရင်လိုက်ထုတ်ပေးပါတော့မယ်... အခုတော့ပြန်လိုက်ပါတော့”

“သမီး တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောတာ... ‘ညိုပြော’ ဆက်ပြီးနားငြီးမခံချင်တော့ဘူး... ယူလာသမျှအားလုံး ပြန်ပေးလိုက်တော့မယ်... လိုချင်တာတွေ ပြန်ရပြီးရင်တော့ အမေတို့ ‘ညိုပြော’ တို့နှစ်ယောက်ကိုထပ်ပြီး ဒုက္ခမပေးပါနဲ့တော့... ခပ်အေးအေးပဲ နေချင်တယ် ‘ညိုပြော’ လည်း ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးပဲရောက်ပစေ မိဘတွေဆီဒုက္ခလာမပေးဘူးဆိုတာ ကတိပေးတယ်”

“အို သမီးရယ်... ဒီလိုစကားတွေမပြောပါနဲ့”

“ပြောရမယ် အမေ... အမေတို့ ‘ညိုပြော’ ဘဝကိုစာနာမပေးနိုင်ဘဲ... ဒီလိုပဲပြောရတော့မှာပေါ့... စိတ်ချလက်ချနဲ့အမေတို့ပြန်ပါတော့... မနက်ဘဏ်ဖွင့်တဲ့အချိန် ကိုးနာရီလောက်အိမ်ကိုအရောက်လာခဲ့ပါ... ‘ညိုပြော’ အဆင်သင့်စောင့်နေမယ်”

‘ညိုပြော’ မျက်ဝန်းမှာမျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်လာခဲ့သည်။ အမေကတော့ ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် ကျတယ်လို့ပဲမြင်မှာပါ။

အမေတို့ပြန်သွားတော့ မောင်က ‘ညိုပြော’ အနားကပ်လာခဲ့သည်။

“‘ညိုပြော’ တကယ်ပဲယူလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးတော့မလို့လား”

‘ညိုပြော’ သည် ပါးပြင်ပေါ်ကမျက်ရည်စတွေကိုသုတ်ပစ်လိုက်ရင်း တဟားဟားဆော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှားလိုက်တာမောင်ရယ်... မနက်ဖြန် ‘ညိုပြော’ တို့ဘယ်သွားဖို့စီစဉ်ထားသလဲ”

“ချောင်းသာလေ”

“ဒါပဲပေါ့... ချောင်းသာသွားမယ်... ပြီးရင်မန္တလေးမှာ သွားရှောင်နေလိုက်မယ်... တစ်လလောက်နေမှ ဒီအိမ်ကိုပြန်လာကြတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကောင်းတယ်ကွာ”

မောင်က ‘ညိုပြော’ ကိုခပ်တင်းတင်းဖက်ရင်း ပါးပြင်ကိုနမ်းလိုက်တာကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေမြန်သွားရပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၅

'ညိုပြာ' တို့နှစ်ယောက်ချောင်းသာမှာ အချစ်တွေနဲ့စိတ်တိုင်းကျပျော်မြူးနေချိန်မှာ 'ဒေါ်မိမိ' ဘက်မှာတော့ ကမ္ဘာပျက်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။

သော့ခက်ထားတဲ့အိမ်တံခါးကိုကြည့်ပြီး 'ဦးသာဇံ' က တန်းပြောလိုက်သည်။

"မင်း၊ သမီးတော့လစ်ပြေးပြီနဲ့တူတယ်... ငါတို့ကိုမျှော်ဖြစ်အောင်ရက်စက်သွားပါပြီကွာ"

"အို အပြင်လေးဘာလေးခက်တဖြုတ် သွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့... နည်းနည်းပါးပါးစောင့်ကြည့်ပါဦးလား..."

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့မပြောစမ်းပါနဲ့ရှင်"

'ဒေါ်မိမိ' က ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုဟန်လိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ချေ။ စိုးထိတ်မှုတွေက အလုံးအရင်းနဲ့ဝင်ရောက်လို့နေပါပြီ။

အချိန်တွေသာတဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးလာသည်။ 'ညိုပြာ' တို့အရိပ်အယောင်ကို မြင်တွေ့ရခြင်းမရှိသေးပေ။ လင်မယားနှစ်ယောက် စကားတွေသာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်များနေမိသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသော အခန်းကလူတစ်ယောက် ထွက်လာကာ...

"ဒီအခန်းကိုလာတဲ့ဧည့်သည်နဲ့တူတယ်... သူတို့မရှိကြဘူး... မနက်အစောကြီးကပဲ ခရီးထွက်သွားကြပြီ"

'ဒေါ်မိမိ' တုန်လှုပ်သွားရရင်း...

"ဟုတ်ရဲ့လားငါ့တူရယ်... အဒေါ်တို့ကိုဒီနေ့မနက်လာခဲ့ဖို့ချိန်းထားလို့ပါ"

"သေချာပါတယ်... ခရီးထွက်တာကြာမှာမို့လို့ သူတို့အခန်းကိုတောင် ကြည့်ပေးထားဖို့ပြောသွားကြသေးတယ်"

"ဒုက္ခပါပဲ... ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... 'မဖြူ' တို့ကိုဒီနေ့လာပေးမယ်ဆိုပြီး ချိန်းထားမိပြီ... ပြဿနာတွေတော့"

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

တက်တော့မှာပဲ... ကျွန်မတို့တော့လူလိမ်တွေဖြစ်ပါပြီရှင်”
 “တောက်... ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ... ပြောပြရှင်းပြ
 ယုံပဲရှိတော့တာပေါ့... မကျေနပ်တော့လည်း ငါပဲထောင်ထဲဝင်
 လိုက်မယ်ကွာ... အေးရောပေါ့”

“အို... သူတို့ကိုတွေ့အောင်လိုက်ရှာရမှာပေါ့”

“မတွေ့ချင်လို့ရှောင်ပြေးတဲ့သူကို မင်းဘယ်လိုလိုက်ရှာ
 မှာလဲ... တွေ့ရင်လည်းမင်းလိုချင်တာတွေ ပေးမယ်ထင်မနေနဲ့
 ပေးမှာကိုမဟုတ်ဘူး... ဒီကောင်မမိုက်သွားပြီ... ငါတို့ကိုရက်စက်
 သွားပြီ”

အိမ်ပြန်လာရာလမ်းတလျှောက်လုံး ‘ဒေါ်မိမိ’ ငိုယိုပြီးပါ
 လာခဲ့သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက တိတ်ပါလို့ပြောလည်းမျက်ရည်
 ကွေ့က ကျနေဆဲပါပဲ။

ရင်ထဲမှာနာကျင်နေတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှဖြေသိမ့်လို့
 မရနိုင်အောင်ပါ။ လုပ်ရက်လွန်းသော၊ ရက်စက်လွန်းသော ‘ညို
 ပြည့်’ လုပ်ရပ်တွေအတွက် အံ့အားသင့်လို့သာနေတော့သည်။

‘မဖြူ’ တို့အိမ်ကိုလင်မယားနှစ်ယောက် သွားရမှာဝန်
 လေးနေမိကြသည်။ ရှက်ရလွန်းတာကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့
 တောင်အနိုင်နိုင်ရယ်ပါ။

ဒါပေမဲ့မသွားလို့လည်းမဖြစ်။ ကိစ္စတစ်ခုကမဖြစ်သော်
 ထားလိုက်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ခေါင်းငုံ့ကာရောက်လာသော
 ‘ဒေါ်မိမိ’ တို့ကိုကြည့်ပြီး ‘ကိုညီ’ ကအရင်လှမ်းပြောလိုက်ပါ
 သည်။

“‘ညိုပြော’ တို့ကိုမတွေ့ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

‘ဒေါ်မိမိ’ က ခေါင်းညိတ်ကာ ငိုရှိုက်ရင်းနဲ့...

“ဟုတ်တယ်... သူတော်တော်ရက်စက်လွန်းပါတယ်...
 အယုံသွင်းပြီးလစ်ပြေးသွားကြပြီ... ‘ကိုညီ’ တို့တစ်မိသားစုလုံးကို
 ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူးကွယ်... မင်းဦးလေး
 တာတော့ သူ့သမီးလုပ်သွားတဲ့အပြစ်ကို သူပဲခံမယ်တဲ့... ထောင်
 ထဲဝင်ရရင်လည်းဝင်ရပါစေတော့တဲ့”

‘ဦးသာမံ’ တစ်ယောက် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့မျက်ရည်
 ကွေ့ကျနေရပါပြီ။ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ငွေကြေးတန်ဖိုးကို သူတို့ဘယ်
 လိုနည်းနဲ့မှပြန်ဆပ်လို့ကျေနပ်မယ်ထင်ပါ။

နေနေတဲ့ခြံနဲ့အိမ်လေးကိုရောင်းတောင်မှ ပြန်ပေးရမယ့်
 တန်ဖိုးရဲ့တစ်ဝက်ကိုတောင် ကျေပါ့မလားမသိ။ ခြံနဲ့အိမ်ကိုအ
 ဆုံးခံပြီးပြန်ဆပ်မယ်ဆိုရင်တောင် မိမိတို့မိသားစုဘယ်မှာသွား
 နေကြမလဲ။

www.burmeseclassic.com

တွေးလိုက်တိုင်းတွေးလိုက်တိုင်း ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးကျိန်းစပ်လာရတာကြောင့် စိတ်ထဲနာကျင်လာရကာမျက်ရည်ပါကျလာရတာဖြစ်သည်။

ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဒီတစ်ကြိမ်လောက်တစ်ခါမှစိတ်ဆင်းရဲဖူးခြင်းမရှိသေးပါ။ မိဘတွေမျက်ရည်ကျနေပြီဆိုတည်းက 'ညိုပြာ' ရဲ့ဘဝလည်းကောင်းစားပါဦးမည်လား။

စိတ်နာပေမယ့်လည်း သမီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကံဆိုးမှုတွေကိုမကြုံတွေ့စေချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာချင်းတောင်မဆိုင်ချင်တော့တဲ့အထိ ခံစားနေရတာဖြစ်သည်။

"ဦးလေးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်ကို ကျွန်တော်ပြောစရာရှိတယ်... ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို စိတ်ထဲမှာတွေးပြီး ခံစားမနေပါနဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့တစ်မိသားစုလုံးလည်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးသွားပြီပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ ပြန်ရှာလို့ရသလိုတည်မြဲတဲ့အရာလည်းမဟုတ်ဘူးလေ... ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုပြန်ပေးရမယ့် ငွေကြေးဥစ္စာတွေကို ခေါင်းထဲကနေထုတ်လိုက်တော့... အလှူလို့ပဲသတ်မှတ်လိုက်တော့မယ်... 'ညိုပြာ' သူ့အပြစ်သူ့ခံရဦးမှာပါ... ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ 'ညိုပြာ' ဆိုတာမရှိတော့ဘူး... သူ့နဲ့မပတ်သက်ခဲ့ဖူးသလိုပဲနေမယ်... ဦးလေးတို့လည်း သူ့ကို

စိတ်ထဲကနေထုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့... သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိဘတွေအပေါ် ဒီလောက်ရက်စက်နိုင်မှတော့ သံယောဇဉ်ဆိုတာလည်းထားနေစရာမလိုတော့ဘူးလေ... သူ့ဘာပဲဖြစ်နေလျှင်ညိုမကြည့်ပါနဲ့တော့... ကျွန်တော်တို့မိသားစုနဲ့ဆက်ပတ်သက်ချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ 'ညိုပြာ' ကိုမိသားစုစာရင်းထဲကနေပယ်ဖျက်လိုက်မှပဲဖြစ်လိမ့်မယ်... ကျွန်တော်ပြောတာသဘောပေါက်ပါတယ်နော်"

ထင်မှတ်မထားတဲ့စကားတွေကို ကြားလိုက်ရတာမို့ရုတ်တရက်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေမိသည်။ သူတို့တွေ ဒီလောက်အထိ သဘောထားကြီးပေးကြမယ်လို့လည်း မထင်ထားပါ။

ကျန်တဲ့မိမိတို့မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလိမ့်မည်စေတနာထားလိမ့်မယ်လို့လည်း မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရန်ပွဲအကြီးအကျယ်ဖြစ်ကာ ဘယ်လိုတောင်းပန်ဖြေရှင်းရမလဲဆိုတာကိုပဲတွေးနေမိကြတာဖြစ်သည်။

'ဒေါ်မိမိ' သည် ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှဲပြီးဝမ်းသာလွန်းတာကြောင့် 'ဒေါ်ဖြူဖြူ' ထိုင်နေတဲ့နေရာဆီလှမ်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ခြေထောက်ကိုဖက်ကာ ထိုင်ကန်တော့ရင်း...

www.burmeseclassic.com

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မဖြူ’ ရယ်... တစ်သက်လုံး... ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး... ‘ညိုပြာ’ ရက်စက်ပေမယ့် ကျွန်မတို့တစ် မိသားစုလုံး ‘မဖြူ’ တို့မိသားစုအပေါ်မှာ ရိုသေခယပြီးဖြစ်ချင် တာမှန်သမျှဖြစ်အောင်လုပ်ပေးဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ်... ကျန်တဲ့ကံ လေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဆုံးမပါ့မယ်... သေတဲ့အထိ ကျွန်မ ပြောတဲ့စကားတွေကို တည်အောင်ကြိုးစားပါ့မယ်ရှင်”

ငိုယိုကာပြောရင်းအကြိမ်ကြိမ်ဦးချနေသော ‘ဒေါ်မိမိ’ တို့ ‘ဒေါ်ဖြူဖြူ’ က တားလိုက်ပါသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ‘ညိုပြာ’ နဲ့ပတ် သက်ပြီးခွင့်လွှတ်ချင်စိတ်ကိုမရှိသေးဘူး... ဒါပေမဲ့ ‘ကိုညီ’ ရော သူ့အဖေရောက နားချတယ်... ငွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးရုံးရောက်က နောက်လည်းမဖြစ်ချင်ဘူးတဲ့... ပြီးတော့ ‘ကိုသာခံ’ အလုပ်ကြို စားတာသစ္စာရှိတာတွေအတွက် တစ်ခါလောက်တော့ခွင့်လွှတ် ပေးသင့်တယ်ထင်လို့ ကျွန်မလိုက်လျှောက်တာပဲ... ဆုံးရှုံးသူ တဲ့ပစ္စည်းတန်ဖိုးနဲ့ငွေကြေးဆိုတာ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ရပါတယ်။ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတာက လူတစ်ယောက်ရဲ့စာရိတ္တနဲ့သိက္ခာပဲ။ ‘ညိုပြာ’ ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဘယ်လောက်ကောင်းစားမလဲ ဘာ လောက်အထိလူလောကမှာ အဆင်ပြေပြေနေနိုင်မလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်... တစ်နေ့ သူ့မျက်ရည်ကျရတဲ့အချိန်မှာ ကယ်တင်မယ့်သူပဲရှိပါစေဦး”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့စိတ်ထဲမှာလည်းနာကြည်း ပါတယ်... သူ့ကိုခေါင်းထဲကနေထုတ်ထားလိုက်ပါပြီ... မိဘတွေ အပေါ်ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့သမီး ဘေးဒုက္ခမတွေ့ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်”

‘ဒေါ်မိမိ’ ရင်ထဲမှာမကောင်းနိုင်တော့ပါ။ ခွင့်လွှတ်တဲ့ သူတွေက ဘယ်လောက်ပဲခွင့်လွှတ်ခွင့်လွှတ် တစ်ကနေပြန်စရ တဲ့ဘဝအခြေအနေက ဘယ်လောက်တောင်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမ လဲ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူလည်း စီးပွားရှာရလွန်းလို့ လူလည်းအိုလှ ပါပြီ။ သမီးဖြစ်သူအိမ်ထောင်ကျသွားရင်တော့ သူလည်းအလုပ် နဲ့ပတ်သက်ပြီး အနားယူကာအေးအေးဆေးဆေးပဲ လုပ်တော့မည် လို့ဆုံးဖြတ်ပြီးထားကာမှ အခုတော့ မသေမချင်းရှာရတော့မယ့် အတိုင်းပါပဲ။

ဘာလို့များ မိမိတို့ကုသိုလ်ကံတွေက ဒီလောက်တောင် ဆိုးဝါးခဲ့ရတာလဲ။ ‘ညိုပြာ’ လိုသမီးမျိုးကိုလည်း ဘာလို့များမွေး လာခဲ့ရတာလဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကလည်း 'ညိုပြာ' လိုမျိုးအချိုးမျိုးချိုးရင်တော့ လူ့လောကကြီးထဲက စောစောစီးစီးထွက်သွားလိုက်တာမှကောင်းပါဦးမည်။

'ဒေါ်မိမိ' ရင်ထဲစိုးထင်နေပေမယ့် 'ဖြူပြာ' နဲ့ 'ဇာနည်' က ထင်ထားတာထက်ကို လိမ္မာနေကြပါသည်။ ကျောင်းစာနဲ့ပတ်သက်ရင်ပြောစရာမလိုအောင် သူတို့ပါသာသူတို့ကြိုးစားကြသလို၊ 'ကိုညီ' တို့မိသားစုအပေါ်မှာလည်း ကျေးဇူးရှင်တွေဆိုပြီးလိုတာထက်ကိုပိုကာ အလိုက်သိတတ်ကြလေသည်။

အမေဖြစ်သူက ဘာလုပ်ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောနေစရာမလိုအောင် သူတို့စိတ်ခါတ်နဲ့သူတို့ အလိုက်တသိလုပ်ပေးနေကြတာဖြစ်သည်။

'ညိုပြာ' ဆိုရင် ရစရာရှိမှ၊ 'မဖြူ' တို့အိမ်ကိုသွားပေမယ့် 'ဖြူပြာ' ကတော့ အိမ်အလုပ်တွေပြီးတာနဲ့ 'မဖြူ' တို့အိမ်ကိုထွက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

စတုရန်းတော့ 'ညိုပြာ' ရဲ့ဒဏ်တွေကို 'ဖြူပြာ' ခံစားရပါသေးသည်။ လူပဲလေ၊ တစ်ခါခံထားရဖူးတော့နောက်လူတစ်ယောက်ကို ချက်ခြင်းကြီးဘယ်ယုံကြည်ရဲပါ့မလဲ။

'အန်တီဖြူ' ကအစ၊ 'မမူမူ' 'မခင်ခင်' နဲ့ခိုင်းတဲ့သူတွေ

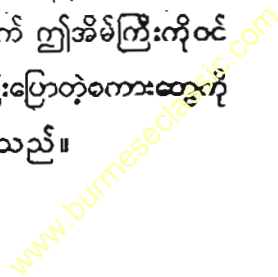
အဆုံး 'ဖြူပြာ' ကိုဟက်ဟက်ပက်ပက်မဆက်ဆံကြပေ။ အိမ်ကိုလာပြီးအရှုပ်ထုပ်လုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို့ပဲသတ်မှတ်ထားကြလေသည်။

'ကိုညီ' ကတော့ယောက်ျားလေးဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားလိုက်သည့်အလား 'ဖြူပြာ' အပေါ်ယခင်ကအတိုင်း ခင်မင်စွာဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

'ညိုပြာ' နဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောတာချွင်းချက်တစ်ခုပဲထားလိုက်ပါ။ 'ဖြူပြာ' သည်ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပေမယ့်လည်း မမကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေအတွက် ကျန်တဲ့မိသားစုဝင်တွေအပေါ် အထင်မလွဲရအောင် 'အန်တီဖြူ' တို့တစ်အိမ်လုံးကို ကျေးဇူးရှင်တွေအလား လိုအပ်တာနှုန်းသမျှ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

'အန်တီဖြူ' အနားသွားကာ အမြဲလိုလိုနှိပ်နယ်ပေးတတ်သည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် 'ဖြူပြာ' သည် သည်အိမ်ကြီးနဲ့စိမ်းပါသည်။

လူချင်းခင်ပေမယ့် မမကြီးလောက် ဤအိမ်ကြီးကိုဝင်ထွက်ပတ်သက်ခွင့်ရတာမဟုတ်ပါ။ မမကြီးပြောတဲ့စကားတွေကို သာနားထောင်ပြီး အားကျနေခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

အခုတော့ 'ဖြူပြာ' ကိုမခေါ်ပေမယ့်လည်း စေတနာနဲ့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ဘယ်သူပဲအော်အော်ဆူဆူ 'ဖြူပြာ' မျက်နှာမပျက်ဘဲ သူတို့ခိုင်းတာကိုလုပ်ပေးလိုက်သည်။

ကြာလာတော့လည်း အပြုံးမပျက်တဲ့ 'ဖြူပြာ' အပေါ်သူတို့တွေခင်မင်လာကြပါသည်။ 'အန်တီဖြူ' ဆိုရင် 'ဖြူပြာ' သူတို့အိမ်ကိုအရောက်နောက်ကျတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုပြီး ခေါ်ခိုင်းတဲ့အဆင့်ကိုပင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

အမြင်ပြန်ကြည်လင်လာတဲ့ 'အန်တီဖြူ' တို့မိသားစုကြောင့် 'ဖြူပြာ' ရင်ထဲပျော်ရပေမယ့် ယိုင်နဲ့နေသောအိမ်ရဲ့စီးပွားရေးအတွက် စိတ်တော့ညစ်နေရပါသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင်ဒီနှစ်ဖြေရမယ့် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတောင် 'ဖြူပြာ' ဖြေချင်စိတ်မရှိပါ။ အမေကဖြေရမယ်လို့ပြောထားတဲ့အတွက် စာတွေကိုကြိုးစားကျက်မှတ်နေရပါသည်။

'ဖြူပြာ' အလုပ်တစ်ခုလောက်လိုချင်သည်။ အဖေလုပ်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ ကူလုပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် 'ဖြူပြာ' လုပ်ချင်သည်။ ဝင်ငွေတစ်ခုတိုးတော့ အိမ်အတွက်ပိုပြီးချောင်လည်နိုင်သည်မဟုတ်လား။

'ဇာနည်' ကိုတော့ မောင်အငယ်ဆုံးလေးမို့ ပညာရေးနဲ့

ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ထွန်းစေချင်ပါသည်။ 'ဇာနည်' ကလည်းစာတော်တဲ့အတွက် မျှော်မှန်းမိခြင်းပါ။

မောင်လေးအရွယ်ကောင်းရောက်မှ စီးပွားရေးယိုင်နဲ့သလိုဖြစ်လာရတဲ့အတွက်လည်း စိတ်ထဲမှာမကောင်းလှ။ ခုဆိုရင် 'ဖြူပြာ' ဟာ အိမ်ရဲ့သမီးကြီးနေရာမှာရောက်နေပါပြီ။

အဖေ့ကိုလည်းပူသည်။ စိတ်တွေညစ်ပြီးအသက်ကြီးမှ အရက်သောက်တတ်လာတဲ့အတွက်လည်း စိုးရိမ်မိသည်။ အရက်ဟာလူတစ်ယောက်ကို ကောင်းကျိုးပေးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးကစ်ယောက်က အရက်သောက်နေတဲ့အတွက် ဤအိမ်ထောင်စုဟာလည်း ဘယ်လိုတိုးတက်မှုမျိုးရှိလာနိုင်မှာလဲ။

ဒါပေမဲ့ တစ်သက်လုံးအပြစ်မရှိအောင် ရှာဖွေကျွေးမွေးလာခဲ့တဲ့ အဖေ့ကိုအပြစ်တော့မတင်ရက်ပါ။

ဘဝရဲ့အိမ်ထောင်ဦးအစက ပျားရည်ဆမ်းထားသလိုမျိုး ချိုမြလို့နေခဲ့ပေမယ့် ကြာလာတာနဲ့အမျှ ခါးသီးလာခဲ့ရတာဘာကြောင့်များလည်းမသိပါ။

မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာအချစ်တွေပဲအမြဲရှိချင်တော့ 'ညိုပြာ' လိုလူတောင်မှ အချစ်တွေပျောက်ကာ စိတ်ပျက်ခြင်းတွေရောက်လာတတ်ခဲ့တာ ကြာနေပါပြီ။

တခြားယောက်ျားတွေ အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့အခါဘဝလိုပြုမှုနေထိုင်သည်ဆိုတာ 'ညိုပြာ' မသိပေမယ့် မောင်ကတော့ တကယ့်ကိုတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လှသော ယောက်ျားမျိုးပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မောင်ရင်ခွင်မှာစခိုလှုံတုန်းက အချစ်စိတ်တွေသိပ်ကို ပြင်းထန်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ အိမ်ကိစ္စတွေလုပ်ရတာပင်ပန်းတယ်လို့ကိုမထင်။

'ညိုပြာ' က အိမ်ထောင်ရှင်မဆိုတော့ အိမ်ထောင့်တာဝန်တွေကို မိန်းမဖြစ်သူကပဲလုပ်ရမယ်လို့တွက်ဆကာ အရာခပ်သိမ်းအားလုံးကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းကပဲတာဝန်ယူကာဖြေရှင်းလုပ်ခဲ့သည်ချည်းပါပဲ။

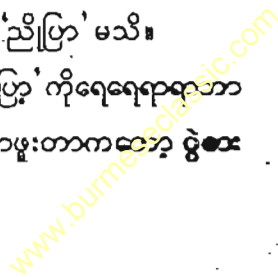
မောင်ကလည်း သူ့တာဝန်သူကျေရမယ်ဆိုပြီး အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ဝင်ငွေကို ဖန်တီးဖို့ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ မိုးလင်းပြီဆိုတာနဲ့ 'ညိုပြာ' ဆီကနေပိုက်ဆံတောင်းကာ ထွက်သွားလိုက်သည်မှာ ညမိုးချုပ်မှပဲ မောင့်မျက်နှာကိုပြန်မြင်ရပါတော့သည်။

မောင့်လက်ထဲမှာ ငွေတွေများစွာပါလာတဲ့နေ့ရှိသလို တစ်ခါတလေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှတောင်မကျန်လို့ 'ညိုပြာ' က မောင်ငှားစီးလာတဲ့ တက္ကစီကိုငွေရှင်းပေးရတဲ့အဖြစ်တွေကလည်း မနည်းမနော့ပါ။

မောင်ဘာလုပ်နေသည်ဆိုတာ 'ညိုပြာ' မသိ။

သိရအောင်လည်း မောင်က 'ညိုပြာ' ကိုရေရေရာရာဘာမှသေချာအောင်မပြောပြခဲ့ပါ။ မောင်ပြောဖူးတာကတော့ ငွေစား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လုပ်နေသည်လို့ပြောတာပါပဲ။

ပါလာတဲ့ငွေတွေတဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာပေမယ့်လည်း လက်ထဲမှာပစ္စည်းတွေကျန်နေသေးတဲ့အတွက် 'ညိုပြာ' ရဲ့စိတ်က ပူပင်မှုတော့သိပ်မရှိလှပေ။

ဒါပေမဲ့ မောင့်ကိုတည်ငြိမ်သောကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကလေး တစ်ခုတော့လုပ်စေချင်နေမိသည်။ မောင်ပြောတဲ့ပွဲစားအလုပ်ဆိုတာ ဘာများသေချာရေရာလို့လဲ။

ပြီးတော့ 'ညိုပြာ' စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျတာတစ်ခုရှိနေသေးသည်။ ပွဲစားဆိုတာကကိုယ့်အိတ်ထဲကပိုက်ဆံမပါဘဲနဲ့ နှုတ်ကထွက်သောလေကလေးနဲ့ပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတာမဟုတ်လား။

မောင့်ရဲ့ပွဲစားကတော့ တစ်မျိုးကြီးပါလား။ အိမ်ကငွေတွေလည်းပါသေးသည်။ မြတ်တဲ့အချိန်ကတော့ထားပါတော့၊ ကုန်လာတဲ့အခါတွေဆို ယူသွားတဲ့ငွေတွေကို မောင်ဘာများလုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ။

မေးလိုက်ရင်မောင့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာစိုးတာကြောင့် 'ညိုပြာ' ကသိချင်စိတ်ကို အောင့်အီးမြှိုသိပ်ထားလိုက်ပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်နေ့တစ်နေ့မောင်က အပြင်ထွက်လိုက်၊ 'ညိုပြာ' တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာယောင်ချာချာနဲ့ကျန်နေခဲ့လိုက်ဆိုတော့ ဘဝကကြာလာတော့ ပျင်းစရာကောင်းလာခဲ့ရပါသည်။

'ညိုပြာ' လည်းအလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်ပါစည်။ ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေကိုထိုင်စားနေရင် စည်းစိမ်ဖြုတ်ပြီးမွဲသွားသတဲ့ပဲရှိတော့မည်။

မောင့်ကိုတိုင်ပင်ကြည့်လိုက်တော့...

"မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှာဖွေနေတာပဲကွာ... အချစ်က အပြင်ထွက်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ... မောင်စိတ်မချပါဘူး... အိမ်မှာပဲနေနေ... အလုပ်ထွက်မလုပ်ရဘူး... မောင်မကြိုက်ဘူး"

မောင်က 'ညိုပြာ' ကိုခပ်တင်တင်းဖက်ကာ အနမ်းတွေနဲ့ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ 'ညိုပြာ' သက်ပြင်းကိုချလိုက်ရင်-

"မောင်ကလည်းကွာ... မောင်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကအမြဲတမ်း ဝင်ငွေကောင်းနေတာမှမဟုတ်တာ... 'ညိုပြာ' က ပုံမှန်ဝင်ငွေလေးတစ်ခုရစေချင်လို့ပြောနေတာ... ပုံမှန်ဝင်ငွေလေးရှိနေတော့ ရှေ့ရေးအတွက်ဘာမှပူပင်စရာမလှဘူးလေ- 'ညိုပြာ' ပြောတာသဘောပေါက်လား"

မောင်က စဉ်းစားသလိုလုပ်ရင်း...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ပုံမှန်ဝင်ငွေလိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငွေတိုးပေးစားလိုက်ပေါ့... မောင့်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒီလိုမျိုးလုပ်စားထားကြတာပဲ... အချစ်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်တော့ မောင်ပြောပေးမယ်”

“မောင့်လူတွေကစိတ်ချရရဲ့လား... တချို့တွေကအစကလေးပဲအတိုးပေးတာမှန်တာ... နောက်ပိုင်းကျရင် မပေးတော့ဘဲပေးထားတဲ့ငွေရင်းကိုပါ ဘတ်ပစ်လိုက်ကြတာ... ‘ညိုပြာ’ ကတစ်ခုခုကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးပဲလုပ်မလားလို့ စဉ်းစားနေတာ... ဆိုင်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်မလို့လေ”

“အပြင်ထွက်ပြီးအလုပ်လုပ်ရမှာကို ကောင်ခွင့်မပြုပါဘူးကွာ... မလုပ်ရဘူး... ပြီးတော့မောင်နဲ့တွဲနေတဲ့လူတွေကလည်း တကယ့်ကိုဒိတ်ဒိတ်ကျဲလူတွေကြီးပဲ... အချစ်ပြောသလိုမျိုးဖြစ်မှာကိုမဟုတ်ဘူး... အချစ်ကဘယ်လောက်လောက် ထည့်ချင်လို့လဲ”

“ဪ... လက်ထဲမှာပစ္စည်းလေးနည်းနည်းပါးပါးချန်ထားပြီး ကျန်တာတွေကိုထုပြီး အကုန်ထည့်ထားလိုက်မှာပေါ့... ငွေများများထည့်တော့ အတိုးများများရတာပေါ့”

“ဘယ်တော့လောက် ထည့်မှာလဲ”

“မောင်အားတဲ့တစ်နေ့ ပစ္စည်းတွေသွားထုတ်ကြမယ်”

လေ... ပြီးမှထည့်လို့ရမှာပေါ့”

“အချစ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် မောင်ဒီနေ့အပြင်မထွက်တော့ဘူးလေ... အဲဒီကိစ္စတွေအပြီးလုပ်လိုက်တာပေါ့... မကောင်းဘူးလား”

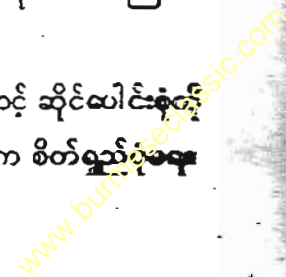
“ကောင်းတယ်... ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မောင်အပြင်မထွက်နဲ့တော့... အပြင်မှာပဲနစ်ယောက်လျှောက်လည်လိုက်တော့မယ်ထမင်းလည်းအပြင်မှာပဲစားမယ်နော်”

“အချစ်သဘောပဲကွာ”

ချိုမြနေတဲ့မောင်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ‘ညိုပြာ’ ရင်ထဲကျေနပ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဪ... မိဘတွေနဲ့လည်းဝေးခဲ့ရပြီဆိုတော့ ‘ညိုပြာ’ ဘဝရဲ့အားကိုးရာသည် မောင်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတော့သည်မဟုတ်လား။

‘ညိုပြာ’ နဲ့မောင်နဲ့ ရွှေဘိုသာလမ်းသို့လာခဲ့လိုက်ကြသည်။ ပစ္စည်းဆိုတာ ကိုယ်ဝယ်ရင်စာနိမ့်ကြီးကြီးပေးရလေမယ့် ပြန်ရောင်းတဲ့အခါဆိုရင်တော့ အနိမ့်ဆုံးဈေးကို ပေးဝယ်ကြတာဈေးသည်တွေရဲ့ ထုံးစံပဲထင်ပါရဲ့။

‘ညိုပြာ’ က ငွေကိုပိုလိုချင်တာကြောင့် ဆိုင်ပေါင်နံ့တို့လိုက်မေးကာ ဈေးကိုညှိနေမိသည်။ မောင်က စိတ်ရှည်ခံရတာ

“ညိုပြာ’ ကကွာ... ဆိုင်တကာလျှောက်သွားပြီး ဘာတွေမေးနေမှန်းကိုမသိဘူး... ရောင်းမယ်ဆိုတာဆုံးဖြတ်ပြီးနေမှတော့ တစ်ခါတည်းနဲ့စိတ်ဖြတ်ပြီး ရောင်းလိုက်တာမဟုတ်ဘူး... ပစ္စည်းတွေကိုင်ပြီး ဟိုဆိုင်ပြဒီဆိုင်ပြနဲ့ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ်သိကွာတောင်ကျသေးတယ်”

“အို ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ရောင်းတာပဲမောင်ရဲ့... ဘယ်သူ့ကိုအားနာနေရမှာလဲ... ဈေးပိုရတဲ့ဆိုင်မှာရောင်းမှာ ငွေပိုထွက်လာမှာပေါ့... အခုပဲကြည့်လေ... ဆိုင်လေးဆိုင်လောက်သွားတာ ဈေးလေးမျိုးထွက်နေတယ်မဟုတ်လား... ပိုပေးတဲ့ဆိုင်မှာရောင်းမှာပေါ့... မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ပွဲစားလုပ်နေတာပဲ... ဒီလောက်လေးသွားရတာကို မောင်ကသိကွာကျတယ်လို့ပြောတယ်ဟုတ်လား”

‘ညိုပြာ’ မောင့်လေသံတွေကို နားထောင်ပြီး အံ့ဩနေမိတာပါ။ ပွဲစားဆိုတဲ့လူမျိုးက ကိုယ်ပွဲခရဖို့အတွက် နေရာပေါင်းစုံသွား၊ စကားမျိုးစုံပြောကာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့သူတွေမဟုတ်လား။

ဒီလိုလူမျိုးက အခု ‘ညိုပြာ’ ဈေးစုံစမ်းနေတာကိုသိကွာကျတယ်လို့ပြောတာ ဆန်းပြားမနေဘူးလား။ မောင်လုပ်တာတာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပွဲစားများလဲ။ ‘ညိုပြာ’ မျက်နှာက ခပ်မုန်မုန်လေးဖြစ်လာခဲ့ရင်း သူ့အမှားကို သူ့ပြန်တွေ့သည်လားမပြောတတ်၊ မောင့်လေသံပြန်ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“မောင်ပြောချင်တာက အချစ်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပြောလိုက်တာ... ငွေကိုတော့မောင်လည်းပိုလိုချင်တာပေါ့... ကဲ ကဲအချစ်မကျေနပ်သေးရင်လည်း တခြားဆိုင်တွေရှိပါသေးတယ်... သွားမေးကြည့်ကြတာပေါ့”

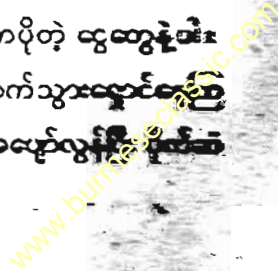
“နေပါစေတော့... အခုဒီဆိုင်ပေးတဲ့ဈေးကို ‘ညိုပြာ’ သဘောကျပါတယ်... ဒီဆိုင်မှာပဲရောင်းလိုက်တော့မယ်”

‘ညိုပြာ’ ဝတ်ဖို့အတွက် တစ်စုံစာလောက်ပဲချန်ပြီး ဝါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေမှန်သမျှကို ရောင်းလိုက်တာဖြစ်သည်။ သိန်းငါးဆယ်ကျော်ကျော်ရပါသည်။

ပစ္စည်းတွေရောင်းလိုရတဲ့ ငွေထုပ်ကြီးကိုကိုင်ပြီးမောင့်မျက်နှာက ကျေနပ်မှုတွေနဲ့ဝင်းပလို့နေလေသည်။ ‘ညိုပြာ’ တော့ စဉ်းစားနေမိသည်။

အိမ်ကပါလာတုန်းက ဒီထက်မကပိုတဲ့ ငွေထွေးထွေး မန္တလေးမှာ ‘ညိုပြာ’ တို့နှစ်ယောက်သွားလှောင်နေကြတုန်းကလည်း မင်္ဂလာဦးအစရက်တွေမို့ အလှော်လှော်နဲ့ နှိပ်ခဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တွေကို သုံးလိုက်ဖြုန်းလိုက်ကြတာ မနည်းမနောပါ။

ဟိုတယ်ပေါင်းစုံမှာတည်းပြီး ခရီးပေါင်းစုံကိုထွက်ပစ်လိုက်တာ ပါလာတဲ့ငွေတွေအတော်လျော့သွားခဲ့ပါပြီ။ အခုတစ်ခါငွေတွေကုန်သွားလို့ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ရောင်းလိုက်ရပြန်ပြီဆိုတော့ ရှေ့ရေအတွက် စဉ်းစားရတော့မည်။

ဒီငွေတွေကုန်ရင် ထပ်ပြီးရောင်းချစရာမရှိတော့ပါ။

လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ငွေကို ပွားများအောင်ပဲ ဖုန်တီးနိုင်မှဖြစ်တော့မည်။ 'ညိုပြာ' ကတော့စိတ်ကူးထားသည်။ ဒီငွေတွေအကုန်လုံးကို မောင့်လက်ထဲထည့်ပြီး အတိုးပေးစားဖို့စိတ်မကူးပါ။

တစ်ဝက်လောက်ကို 'ညိုပြာ' ပြန်ယူထားပြီး စီးပွားရေးတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မောင့်ဘက်ကမကျေနပ်တော့လည်း ချောပြောရတော့မည်ပေါ့။

'ညိုပြာ' နဲ့မောင် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကားလမ်းကိုဖြတ်ကူးလိုက်စဉ် တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းမှာရှိတဲ့ လူတွေအုံနေသောဆေးခန်းတစ်ခုအတွင်းကနေ 'ဖြူပြာ' ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဒီလမ်းတလျှောက်လုံး ဆေးခန်းတွေအတော်များလှ၏။

လူနာတွေလည်း တန်းစီနေကြသည်။ 'ဖြူပြာ' ဆေးခန်းထဲထွက်လာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူများဘာဖြစ်လို့လဲမသိပါ။

စိတ်ထဲကသိချင်ပေမယ့် မောင်ပါနေတာကြောင့်မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားဖို့စိတ်ကူးထားလိုက်ပေမယ့် တံဆိုးစွာဖြင့် 'ဖြူပြာ' က 'ညိုပြာ' ကိုမြင်သွားခဲ့ပါသည်။

တစ်နှစ်ကျော်ကျော် နှစ်နှစ်အတွင်း 'ဖြူပြာ' သည်လည်း အပျိုကြီးဖြစ်ကာ အလှသွေးတွေကြွယ်နေခဲ့ပြီပဲ။ ညီမဆိုတော့လည်း 'ညိုပြာ' ချက်ချင်းကြီးတော့ သံယောဇဉ်ပြတ်စွာလှည့်ထွက်လို့မသွားနိုင်ပါ။

မောင်က ရှေ့သို့ခြေလှမ်းဆက်မတိုးတော့တဲ့ 'ညိုပြာ' ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ... သွားမယ်လေ"

"ဟိုမှာ ညီမလေးကိုတွေ့လို့"

မောင်က 'ညိုပြာ' ကြည့်နေတဲ့ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

"တွေ့လည်းဘာဖြစ်လဲကွာ... ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်သွားရမှာပေါ့...သူတို့တွေစိတ်ထဲ အချစ်ကိုပြတ်နိုင်လို့အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲနေတာ နှစ်ပဲချီနေပြီဥစ္စာ... သံယောဇဉ်ကိုဖြတ်ထားပါ"

ကွာ... အဓိကက မောင်နဲ့အချစ်နဲ့ပဲ... ဘယ်သူကမှမောင်တို့ဘဝကိုကယ်တင်မှာမဟုတ်ဘူး”

မောင်ပြောတဲ့စကားတွေ မှန်တယ်မှားတယ်ဆိုတာမသိသေးခင် ‘ညိုပြာ’ ခြေလှမ်းတွေက မောင်ဆွဲခေါ်တဲ့နောက်သို့ပါနေရပြီဖြစ်သည်။

‘ဖြူပြာ’ က ‘ညိုပြာ’ တို့နှစ်ယောက်ဆီ အပြေးကလေးလှမ်းလာခဲ့ပါသည်။

“မမကြီး... မမကြီး...”

‘ညိုပြာ’ ခြေလှမ်းကိုရပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ မောင်ကဆွဲခေါ်နေပေမယ့်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာကိုရွှေ့မသွားအောင် တောင့်ထားလိုက်မိသည်။

“ဖြူပြာ... နင်ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“ဖေဖေကိုဆေးခန်းလာပြတာ...”

“ဟင် အဖေဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျန်းမာရေးမကောင်းတာကြာနေပြီပဲ... မမကြီးဖေဖေကိုတွေ့သွားလိုက်ပါလား... အားရင်လည်းတစ်ခါတည်းအိမ်ကိုလိုက်ရင်လည်းလိုက်ခဲ့လေ”

“ဟင်အင်...”

‘ညိုပြာ’ အဖေကိုမတွေ့ချင်လို့မဟုတ်ပါ။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲလို့ပါ။ လူချင်းမတွေ့ဘဲနေနေရရင် ‘ညိုပြာ’ စိတ်ထဲသိယောဇဉ်ပြတ်နိုင်သလိုဖြစ်ပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ရရင်တော့ ငိုမိမယ်ထင်ပါရဲ့။

‘ညိုပြာ’ မိုက်ခဲ့တာ၊ စော်ကားခဲ့တာ၊ ရက်စက်ခဲ့တာကိုကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲအသိဆုံးမဟုတ်လား။ အဖေကို ‘ညိုပြာ’ မတွေ့ရပါဘူး။

အဖေနေမကောင်းဘူးဆိုတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာတော့အိမ်ခိုက်သွားခဲ့ရသည်။ သမီးကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ‘ညိုပြာ’ ဘာများလုပ်ပေးနိုင်တာရှိလို့လဲ။

တတ်နိုင်သလောက်တော့ ‘ညိုပြာ’ လုပ်ပေးချင်ပါသည်။ အဖေဘာများလိုအပ်သလဲမသိပါ။

“ခဏလေးပဲ လိုက်တွေ့လိုက်ပါ မမကြီးရယ်... အဖေကိုမြင်ရင် မမကြီးမှတ်မိမှာတောင်မဟုတ်ဘူး... အဖေလေပိန်သွားတာ အရိုးပေါ်အရည်တင်ပဲကျန်တော့တယ်... မမကြီးအိမ်ကနေထွက်သွားပြီးတည်းက အရက်တွေလည်းအရမ်းသောက်တယ်... အမေလည်း တအားအိုတာပဲ... မမကြီး လိုက်ကြည့်လိုက်ပါလား မမကြီးကိုတွေ့ရင် အဖေတို့ဝမ်းသာမယ်နဲ့တူပါတယ်”

‘ညိုဖြာ’ စဉ်းစားနေဖြစ်သည်။

ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ အဖေနဲ့လည်းတွေ့ချင်နေမိသည်။ ‘ညိုဖြာ’ လက်ထဲမှာအခုငွေတွေရှိနေတဲ့အတွက် အဖေကို ငွေနဲ့လည်း ကန်တော့လိုက်ချင်ပါသေးသည်။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် ‘ညိုဖြာ’ သုံးစွဲနေတဲ့ ငွေတွေသည် အဖေတို့ကြောင့်ရလာတဲ့ငွေတွေပါ။ ‘ညိုဖြာ’ ရဲ့အစွမ်းအစနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရလာတဲ့ငွေတွေမဟုတ်။

အခုကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ ‘ညိုဖြာ’ ဘက်က တတ်နိုင်သလောက် အဖေကိုငွေဆယ်သိန်းလောက်ပေးလိုက်ချင်သည်။

“ငါ့ကိုတွေ့ရင် အဖေဝမ်းသာပါ့မလားဟင်”

‘ညိုဖြာ’ အသံတွေ တုန်နေရသည်။

“ဝမ်းသာမှာပေါ့ မမကြီးရဲ့... ဘယ်မိဘမဆိုကိုယ့်ဘာသာ သမီးကိုမတွေ့ချင်မမြင်ချင်ဘဲနေပါ့မလား... စိတ်ဆိုးလည်းခဏပေါ့... အခုလိုကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့အချိန်မျိုးဆို ပိုပြီးတော့ တောင်တွေ့ချင်ဦးမှာ လာ လိုက်ခဲ့”

‘ဖြူဖြာ’ ဆွဲခေါ်တဲ့နောက်ကိုလိုက်ဖို့ပြင်ရင်း ‘ညိုဖြာ’ ကမောင့်လက်ထဲက ငွေထုပ်ကိုပါ လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မောင်က ‘ညိုဖြာ’ ကိုခပ်တင်းတင်းစိုက်ကြည့်တာ—

“ဘာလုပ်တာလဲ... အဖေကိုသွားတွေ့တာ ဒီဟာတာတာ လုပ်ဖို့လဲ”

‘ဖြူဖြာ’ ရှိနေတာကြောင့် မောင့်ဆီကနေငွေပေးပါဆိုပြီး တောင်းငိုခက်ခဲနေရလေသည်။ တွန့်တိုနေပုံရသောမောင့်ရဲ့လှုပ်ရပ်အတွက်လည်း ဘေးလူသိမှာကို ကြောက်နေတာလည်းပါသည်။

“မောင်ကလည်း... အဖေကိုကန်တော့မလို့လေ... အကုန်မဟုတ်ပါဘူး”

‘ညိုဖြာ’ လေသံကတကယ့်ကို တိုးတိုးကလေးနဲ့ခဏယယ ကလေးဖြစ်သည်။ မောင်က ခေါင်းကိုင်ခါရင်း...

“မလိုပါဘူး... မင်းကိုတွေ့ရင်တောင် ရိုက်မလွှတ်ရင်ကံကောင်း... သွားပဲသွားတွေ့ကြည့်ပါဦး... အဆင်ပြေရင်လာပြန်ယူ နင်မို့ဆိုလူတွေအများကြီးရှေ့မှာ အရှက်ကွဲနေလိမ့်မယ်”

‘ဖြူဖြာ’ က ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အခြေအနေတွေကို ရိပ်မိပုံရပါသည်။

“ငွေမလိုပါဘူး မမကြီးရယ်... လူပဲလိုတာပါ... ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း မပူရပါဘူး... ‘ကိုညီ’ တို့ပဲအားလုံး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးနေပါတယ်... အခုလည်း အဖေ့နားမှာ 'ကိုညီ' ရှိနေတယ်”

“ဟင် 'ကိုညီ' ပါပါတယ်”

“ပါတယ်လေ... အဖေ့ကိုတွေ့ဖို့အတွက် 'ဇာနည်' နဲ့အတူ 'ကိုညီ' ကပါအဖော်လိုက်လာပေးတာ”

‘ညိုပြာ’ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်မိသည်။ အဖေ့ကိုတွေ့ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ‘ကိုညီ’ နဲ့ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။

‘ညိုပြာ’ ဘက်က ဒီလောက်အထိတော့ မျက်နှာပြောင်မတိုက်ရဲတာသိပ်ကိုသေချာပါသည်။ ‘ဖြူပြာ’ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကိုဖြုတ်လိုက်ရင်း...

“ငါမလိုက်တော့ဘူး... နောက်ကြိုမှပဲအဖေနဲ့တွေ့တော့မယ်... အခု ငါတို့သွားတော့မယ်”

“မမကြီး... ကြိုမယ်ဆိုတာဘယ်တော့လဲ... အဖေ့အခြေအနေမကောင်းဘူးလို့ ‘ဖြူပြာ’ ပြောနေတယ်နော်... ခဏလေးလိုက်တွေ့ရမှာကို မမကြီးဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်းဟာ”

“တကယ်ဆို အဖေကအပြစ်လုပ်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး မမကြီးပဲ စိတ်တိုင်းကျလုပ်သွားခဲ့တာပါ... မိသားစုဆိုတဲ့စိတ်က

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လေးရှိသေးရင် ခဏကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မမကြီးအဖေနဲ့ဝင်တွေ့လိုက်ပါ... ကျန်တာတွေကို ခေါင်းထဲမှာထည့်မထားပါနဲ့”

‘ဖြူပြာ’ မျက်ဝန်းမှာမျက်ရည်တွေ ဝေ့သီလာသလိုလေသံတွေကလည်း တုန်လာရသည်။ ‘ညိုပြာ’ လည်းအဖေနဲ့သိပ်ကိုတွေ့ချင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ‘ကိုညီ’ ပါလာတယ်ဆိုတဲ့အတွက်ကြောင့် တွေ့ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ‘ဖြူပြာ’ ကိုလည်းသနားသည်။

“လာပါ မမကြီးရဲ့... ခဏကလေးပဲဟာကို”

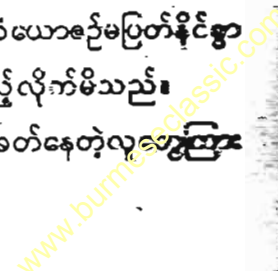
“ဟင့်အင်းဟာ ငါသွားတော့မယ်... ငါမတွေ့ချင်တော့ဘူး”

‘ညိုပြာ’ သည် ‘ဖြူပြာ’ ရဲ့လက်ကိုဆောင်ဖြုတ်ချလိုက်ကာ မောင့်လက်ကိုဆွဲပြီး ခပ်မြန်မြန်ထွက်ချလာခဲ့လိုက်သည်။ မောင့်ကလည်း ဘယ်လောက်တောင် ဒီနေရာကနေသွားချင်နေသည်မသိ။

မပြေးရုံတမယ်ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ‘ညိုပြာ’ လက်ကိုဆွဲပြီး သွားနေပါသည်။ ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်စွာဖြင့် ‘ညိုပြာ’ အနောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ဖြူပြာ’ တစ်ယောက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့လူတွေကြား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မဂ္ဂဇာတ်ပါနဲ့

ထဲမှာ ကြောင်ပြီးရပ်နေဆဲပဲဖြစ်သည်။ သူ 'ညိုဖြာ' တို့ကိုလိုက် ကြည့်နေတာပါ။

သူ့မျက်ဝန်းတွေက ဝမ်းနည်းမှုအစား စိမ်းလက်နေတာ ဘာကြောင့်များလဲမသိပါ။

အဖေကိုစိုက်ကြည့်ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသော 'ဖြူဖြာ' ကို 'ကိုညီ' က စိတ်မကောင်းသလိုငေးကာကြည့်နေလေသည်။ ကြည့်နေယုံပဲတတ်နိုင်ပါသည်။

'ဖြူဖြာ' ဖြစ်ချင်တာကို ကိုယ့်ဘက်ကမလိုက်လျောပေးနိုင်တဲ့အတွက် စိတ်တော့လည်းမကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့လည်းဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

'ဦးသာဇံ' ကတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ မှိန်းနေလေသည်။

"အဖေအခြေအနေမကောင်းတော့ဘူး 'ကိုညီ' ရယ်... သူ့ရင်ထဲမှာဘာဖြစ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ 'ဖြူဖြာ' သိတယ်... 'ဖြူဖြာ'

ဘယ်လိုလုပ်လဲ... အဖေအနားမှာလည်းနေခင်တယ်... သူ
ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုလည်းဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ်... 'ဖြူပြာ' ဘာ
လုပ်ရမလဲ”

'ဖြူပြာ' မှာခဏခဏငိုနေလွန်းလို့ မျက်လုံးတွေလည်း
ဖောင်းမို့နေပြီ။ အမေနဲ့မောင်လေးကတော့ 'ဖြူပြာ' ဖြစ်ချင်တဲ့
ဆန္ဒကိုလိုက်လျော့ချင်ပုံမရ။

အဖေအတွက်လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ အရာတွေကိုသာသူတို့
ပါသာလုပ်ကိုင်ပေးနေကြသည်။ 'ဖြူပြာ' ကတော့ ပါးစပ်ကဖွင့်
မပြောပေမယ့် အဖေရင်ထဲကဖြစ်ချင်နေတဲ့ဆန္ဒကိုသိနေတဲ့အ
တွက်ဖြည့်ဆည်းပေးချင်မိတာဖြစ်သည်။

မမကြီးကို အဖေသိပ်တွေ့ချင်နေသည်။ သူ့သမီးကြီး
ဘယ်မှာရှိနေတယ်၊ ဘယ်လို့နေထိုင်နေသည်ဆိုတာကို မသိရမ
ချင်း လောကကြီးကနေ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ အဖေထွက်သွားလို့
မရဘူးလားမသိပါ။

ရောဂါပြင်းထန်နေသည့်ကြားထဲကနေ စိတ်ဝါတ်ကို
တင်းထားဆဲဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် 'ဖြူပြာ' ကိုယ်တိုင်မမကြီး
နေတဲ့နေရာအထိကို သွားလိုက်ခေါ်ချင်ပါသည်။

ပထမနေတဲ့နေရာကို သွားစုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ။ ပြောင်း

သွားတာကြာပြီဆိုတဲ့သတင်းစကားကိုပဲ ကြားရပြီး ဘယ်ရောက်
နေသည်ဆိုတာကို ဘယ်သူ့ကမှ ရေရာသေချာစွာမပြောနိုင်ကြ
ပါ။

'ဖြူပြာ' ဘက်ကတတ်နိုင်သလောက် စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း
ပြုပေမယ့်လည်း မမကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ သတင်းအစအနလေး
တောင်မရတာမို့ စိတ်ဝါတ်တွေကျနေရသည်။

'ကိုညို' ကိုလည်းအကူအညီတောင်းလို့မကောင်းပါ။

တစ်ခါဆိုတစ်ခါဆိုသလောက် မမကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဒဏ်ရာတွေရထားတဲ့သူဆိုတော့ 'ဖြူပြာ' နှုတ်ကပြောလို့မထွက်
ချေ။

စိတ်မနာကြည်းနိုင်ဘဲ 'ဖြူပြာ' တို့မိသားစုအပေါ်ဆက်
လက်ကူညီနေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတွေတင်နေရတဲ့အဖြစ်ပါ။ မမကြီး
ကလည်း ရက်စက်လွန်းပါသည်။

ဟိုအရင်တစ်ခါ အဖေကိုဆေးခန်းပြတုန်းက လိုက်တွေ့
လိုက်ရင် အဖေအနေနဲ့လည်း သမီးကြီးနဲ့တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက်
စိတ်ထဲအနည်းငယ်ဖြေသာနိုင်သေးသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အမေ့တို့အားပြောပြတော့ ထွက်
ပြေးသွားတယ်ဆိုတဲ့လုပ်ရပ်ကို အတော်ကလေးမုန်းတီးကာ မမ

www.burmeseclassic.com

ကြီးကို ထပ်မုန်းသွားကြပြန်သည်။ အမေ့စကားကပြတ်သားပါသည်။ အဖေဆုံးသွားရင်လည်း အကြောင်းကြားစရာမလိုသလို သူဆုံးသွားရင်လည်း သူ့အလောင်းကိုလာမသန်တော့ပါစေနဲ့တဲ့။

အမေ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်တောင် ကြေကွဲထိခိုက်နေသည်ဆိုတာကို စကားတွေနားထောင်ကြည့်ယုံနဲ့သိသာလှသည်။

‘ဖြူပြာ’လည်း ပြောရာပြောကြောင်းဝင်မော့ရချေ။

အဖေ့ရောဂါဆိုးသထက်ဆိုးပြီး ကောက်ဆုံးအချိန်ရောက်လာတဲ့အခါမျိုးမှာတော့ မမကြီးအားလာတွေ့စေချင်ပါသည်။

‘ဖြူပြာ’ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမသိ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အမေတို့မသိရအောင် သတင်းစာထဲကနေ မမကြီးနာမည်နဲ့တပ်ပြီး အဖေအသည်းအသန်ဖြစ်လို့ဆက်သွယ်ပါဆိုတဲ့ကြော်ငြာကို သုံးရက်ဆက်တိုက်ထည့်ထားတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို သုံးရက်ပြည့်မြောက်သောနေ့ပေါ့။

မမကြီးဆီက ဘာဆက်သွယ်မှုမျိုးမှရောက်မလာတာ အံ့သြဝမ်းနည်းဖို့တော့ကောင်းပါသည်။ ‘ဖြူပြာ’လုပ်ရက်ကိုသိနေတဲ့ ‘ကိုညီ’ကတော့ နှစ်သိမ့်ရှာသည်။

“လောကကြီးမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်းသာဖြစ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခတို့သောကတို့ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေတောင် ဖြစ်လာစရာ

အကြောင်းမရှိဘူး ‘ဖြူပြာ’ရဲ့... စိတ်ကိုလျှော့ထားစမ်းပါ... မလာချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘာလို့မျှော်နေမလဲ... ဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေကိုပဲအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ... နင့်ကိုကြည့်ရတာ အရမ်းရင်မော့ဖို့ကောင်းတယ်သိလား”

“‘ဖြူပြာ’ရင်မော့နေတာ ‘ဖြူပြာ’အတွက်မဟုတ်ပါဘူး ‘ကိုညီ’ရယ်... အဖေ့အတွက်ပါ... အဖေစိတ်ချမ်းသာသွားစေချင်လို့ပါ... မမကြီးလည်းအပြစ်တွေလျော့သွားစေချင်တယ်... သူ့ဘဝနဲ့သူ့ဖြစ်နေပေမယ့် အဖေတစ်ယောက်လုံးသေသွားတာကို တောင်မသိလိုက်ဘူးဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုး မရောက်စေချင်လို့ပါ”

‘ဖြူပြာ’ ပြောရင်းဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုချလိုက်မိသည်။ အခန်းထဲမှာဆိုရင် အဖေကြားပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ အခန်းအပြင်သို့ထွက်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကိုညီ’က ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း...

“တကယ်ဆိုရင် သူသိတတ်ရမှာပေါ့... မိဘတွေဘယ်မှာနေနေတယ် ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သမီးကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့အမြဲတမ်းစုံစမ်းနေရမယ်... အပြစ်လုပ်သွားတဲ့လူတစ်ယောက်က အမြဲတမ်းသူ့အပြစ်တွေကျအောင်ဆုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေရမှာမဟုတ်ဘူးလား... နင့်အစ်မက အဖေအေးခန်းပြ

www.burmeseclassic.com

တာကိုတောင်မှ ပူပင်စိတ်နဲ့မကြည့်နိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားသေးတာ သေသွားရင်လည်းလာဖို့စိတ်ကူးမယ်မထင်ပါဘူး... မျှော်နေရင် နင်ပဲပင်ပန်းယုံပဲရှိမယ်”

“အဲဒီလောက်အထိတော့ မမကြီး စိတ်ပြတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး... သူလာချင်ရင်လာချင်လိမ့်မယ်... ‘ကိုညီ’ တို့နဲ့ရင်မဆိုင်ရဲလို့ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားတဲ့လူတစ်ယောက်က ရင်မဆိုင်ရဲတာတို့ဘာတို့ဖြစ်မတဲ့လား... ဝေးပါသေးတယ်... နင်အခုလုပ်ရမှာက ကိုယ့်အဖေနားကိုယ်နေပြီးသေချာပြုစုနေ... နင့်အစ်မကို မျှော်နေလို့ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး”

‘ကိုညီ’ ပြောသလိုပဲအဖေအနားပြန်လာကာ ဘုရားစာတွေရွတ်ပေးနေမိသည်။ အဖေရဲ့အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းက နားထဲမှာ စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်းလှအောင် ကြားနေခဲ့ရသည်။

အမေလည်းငိုနေသလို၊ ‘ဇာနည်’ လည်းအဖေကိုနှိပ်နယ်ပေးရင်း မျက်ရည်တွေကျနေလေသည်။ အဖေကသူ့ဘေးမှာရှိသောလူတွေကိုလိုက်ကြည့်နေပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုရှာနေသလိုမျိုး မျက်လုံးကလေးက လှုပ်ရှားနေသည်။

အဖေရယ်၊ ရှာမနေပါနဲ့၊ အဖေရှာနေတဲ့သူက ရောက်

လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အဖေရှာနေရင် အဖေဝဲရင်ဆောင်ရတဲ့အတိုင်းတော့မှာပေါ့။

“‘ကိုသာစံ’ ရှင်ဘာပြောချင်တာလဲ... ပြောချင်တာရှိရင်ပြောလေ... ကျွန်မတို့အတွက်ဘာမှမပူနဲ့သိလား... အားလုံးအဆင်ပြေပြေနေသွားနိုင်တယ်... ‘ဖြူဖြာ’ လည်းသူ့အလုပ်နဲ့သူ့အဆင်ပြေနေပြီလေ... ‘ဇာနည်’ လည်းရှင်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆရာဝန်ဖြစ်မှာပါ... ရှင်စိတ်ပူစရာမရှိဘူးနော်”

အဖေက ခေါင်းခါပြသည်။ အဖေစိတ်ပူနေတာကြောင့် တစ်ယောက်ဆိုတာ အမေသိပေမယ့်လည်း အမေနှုတ်ကထွက်မလာချေ။

“အဖေပြောလေ... ‘ဖြူဖြာ’ နားထောင်ပေးမယ်... အဆဘာဖြစ်ချင်တာလဲ...”

အဖေပိုးပေါ်မျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့သည်။ အိုအေဘာလို့များငိုနေရတာလဲ။ ဘာတွေများတွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေရတာလဲ အဖေရယ်။

‘ဖြူဖြာ’ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ အဖေဖြစ်ချင်တဲ့ဆရာတစ်ခုပြည့်ဝအောင် ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ခုချိန်ထိလည်းအဖေ့လင့်နေဆဲပါပဲ အဖေရယ်။

www.burmeseclassic.com

ရောက်မလာတဲ့သူတစ်ယောက်ကို 'ဖြူဖြာ' ဘယ်နေရာကနေ သွားဆွဲခေါ်လာပေးရမလဲ။

“အဖေ...”

အဖေမျက်လုံးရုတ်တရက်မှိတ်သွားကာ အသက်ရှူတာလည်းရပ်တန့်သွားချိန်မှာတော့ 'ဖြူဖြာ' ငိုသံကြီးကအကျယ်ကြီးထွက်သွားရပါတော့သည်။

“အံ့မယ်လေး... အဖေ့ကိုကြည့်ပေးကြပါဦး... လုပ်ပါဦး 'ကိုညီ' ရဲ့... အဖေအသက်လည်းမရှူတော့ဘူး... 'ဖြူဖြာ' တို့ကိုကယ်ပါဦး... အဖေဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခုမပြည့်သေးဘဲနဲ့ အဖေ့ကိုမသေစေချင်သေးဘူး... မမကြီး... မမကြီး ဘယ်ရောက်နေလဲ အဖေသေပြီ မမကြီးရဲ့... အီးဟီး ဟီး”

'ဖြူဖြာ' အော်ဟစ်နေတာကို အမေကတားသည်။

“မခေါ်နဲ့... သူ့ကိုမခေါ်နဲ့... သူ့ကြောင့်ညည်းအဖေသေရတာသိရဲ့လား... မခေါ်စမ်းပါနဲ့ 'ဖြူဖြာ' ရယ်... အမေ့ရင်ထဲနာလွန်းလို့ပါ... 'ကိုသာဇံ' ရှင့်စိတ်ထဲမျှော်လင့်မနေပါနဲ့... မလာတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ရှင်တမ်းတပြီးရှူးမသွားစမ်းပါနဲ့... ကျွန်မဘဝမှာသူမရှိတော့ဘူး”

အမေဘယ်လောက်ပဲပြောပြော ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အားကိုးခဲ့ဖူး

တဲ့ သမီးကြီးဖြစ်သူကို တွေ့ချင်နေတယ်ဆိုတာ 'ဖြူဖြာ' သိပါသည်။

'ဖြူဖြာ' လည်းတွေ့ချင်ပါသည်။ အိမ်ကိုနာရောသတင်းမေးတဲ့စဉ်သည်တွေများရောက်လာရင် မမကြီးများပါလာလော့ဆိုတဲ့မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြည့်နေမိတတ်သည်။

ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်နေသူရဲ့အရိပ်အယောင်ကတော့ နည်းနည်းကလေးတောင် ပေါ်ထွက်လာခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ အသုဘချတဲ့နေ့မှာတော့ အမေဟန်ဆောင်လို့မရတော့ဘူးနဲ့တူသည်။

အဖေ့အလောင်းကိုကြည့်ရင်း ရှိုက်ကာရှိုက်ကာပြောလေသည်။

“ရှင်သမီးကြီးခုထက်ထိ ရောက်မလာသေးဘူး 'ကိုသာဇံ' ရဲ့... ရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့စကား သူ့အတွက်များထားခဲ့လေသလားမသိပါဘူး... ရှင်ရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကိုတော့ သမီးကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ရောက်လာသင့်ပါတယ်လေ... အဖေဖြစ်တဲ့သူကိုယ်တောင် ကန်တော့ဖို့သတိမရတော့ဘူးလားမသိဘူး... ကျွန်မရင်တွေ ကွဲတော့မယ်ရှင်”

အမေ့ကိုမနည်းဆွဲထားရပါသည်။ 'ဖြူဖြာ' ကတော့အလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေခမ်းခြောက်သွားပြီလားမသိတော့ပါ။ အ

ဖေ့အလောင်းကိုသာ ငေးငေးကြီးစိုက်ကြည့်ပြီး ကြောင်နေမိ၏။

ငိုလည်းမငို၊ စကားလည်းမပြော၊ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ် လိုဖြစ်နေတဲ့ 'ဖြူပြာ' ကို 'ကိုညီ' က ဘေးကနေဖြေသိမ့်စကား တွေပြောနေပေမယ့်လည်း နားထဲဝင်တယ်မထင်။

“ဖြူပြာ’ စိတ်ကိုတင်းမထားနဲ့လေ... ငိုချင်ရင်လည်း ငိုချလိုက်ပါလားကွာ... ဦးကိုကန်တော့ရင်လည်းကန်တော့လေ တော်ကြာနေသယ်သွားကြတော့မှာ”

‘ဖြူပြာ’ ငေးကြောင်ကာသာ ရပ်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ 'ဖြူပြာ' မျက်ဝန်းမှာ မမကြီးကိုရောက် လာတာကို မြင်သလိုရှိနေသည်။

အမေအော်ငိုနေတာ၊ 'ဇာနည်' ငိုယိုနေတာကိုကြည့်ပြီး အမြင်တွေမှုန်ဝါးကာ လူကမူးနောက်လာသလိုရှိသည်။ အဖေ့ ကိုလည်း မစွန့်လွှတ်လိုက်ချင်ပါ။

‘ဖြူပြာ’ ရင်ထဲစို့တင်းကျပ်ကာ လူကကတုန်ကရိဖြစ်လို့ လာခဲ့ရသည်။

အဖေ့အလောင်းကို လူတွေသယ်မပြီးခေါင်းထဲထည့်စဉ် မှာတော့ 'ဖြူပြာ' ရဲ့အသံက အကျယ်ကြီးတိုးထွက်လာခဲ့သည်။

“အဖေ... အဖေထွက်မသွားပါနဲ့... 'ဖြူပြာ' တို့ကိုမထား

ခဲ့ပါနဲ့”

‘ကိုညီ’ ဆွဲထားတဲ့ကြားမှ 'ဖြူပြာ' အတင်းကာရာရုန်း ထွက်နေမိသည်။ အားအင်တွေလည်း ဘယ်ကနောက်ဘယ်လိုရောက် လာမှန်းလည်းမသိတော့ပါ။

‘ဖြူပြာ’ အသိစိတ်က အဖေ့ကို မမကြီးနဲ့ပေးတွေ့ခွင့် တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ 'ဖြူပြာ' ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့ပါ။ ‘ကိုညီ’ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေကာလဲကျပြီး သတိလစ်သွားခဲ့ရပါပြီ။

အဖေဆုံးပြီးလေးလလောက်နေမှ အဖေဆုံးတယ်ဆိုတာကို 'ညိုပြာ' သိလိုက်ရပါသည်။ သိလိုက်တာကလည်း မြို့ထဲထွက်ရင်းနဲ့ အမှတ်မထင် 'ဒေါ်တင့်' နဲ့ဆုံလိုက်လို့ပါ။

'ဒေါ်တင့်' က 'ညိုပြာ' ကိုမမှတ်မိပေမယ့် 'ညိုပြာ' က တော့မှတ်မိပါသည်။ ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာကားစောင့်နေရင်း ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ 'ဒေါ်တင့်' ကို 'ညိုပြာ' က စလှမ်းခေါ်လိုက်မိတာဖြစ်သည်။

'ဒေါ်တင့်' က 'ညိုပြာ' ကိုစူးနေအောင်စိုက်ကြည့်ရင်း " 'ညိုပြာ' မဟုတ်လား... ညည်း 'ညိုပြာ' လား "

"ဟုတ်တယ်လေ... 'ဒေါ်တင့်' ကိုမေးစရာလေးတွေရှိလို့ ဒေါ်တင့်' အချိန်ရရဲ့လား"

"ရပါတယ်... လာ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထိုင်ပြီးထား ပြောကြရအောင်"

'ဒေါ်တင့်' က 'ညိုပြာ' ကိုမမြင်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်အလား အကဲခတ်ကာကြည့်နေသည်။ ဪ သူ မမှတ်မိလောက်အောင်လည်း 'ညိုပြာ' ရဲ့အလှနဲ့ဘဝက ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရပြီဟုတ်လား။

ဘဝမှာဖိမ်ကလေးနဲ့ နေနေရရင်တော့ 'ညိုပြာ' လှနေနိုင်ဦးမှာဖြစ်ပေမယ့် ရုန်းကန်ရတဲ့လူတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်လိုလျစ်လျူပြီး လှနိုင်ဦးတော့မှာလဲ။

'ညိုပြာ' အသားတွေနေလောင်ကာ ညိုမည်းသွားသလို ဖိတ်ညစ်မှုတွေများတဲ့အတွက် ရုပ်ရည်ကလည်း ရှိရင်းစွဲထက်ပိုမိုရင့်ရော်ကာအိုသွားမည်ဆိုတာကို 'ညိုပြာ' သိနေပါသည်။

'ညိုပြာ' အခုဈေးထွက်ရောင်းနေသည်။ ဈေးပေါ်မှာ တိုက်ပိုင်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်တဲ့အရင်းအနှီးမရှိတော့တဲ့အတွက် လမ်းဘေးမှာပဲ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဖွင့်ထားခဲ့ရသည်။

ထိုဆိုင်မှရသောအမြတ်ကလေးတွေနဲ့ပဲ အိမ်ရဲ့စိုင်းအိမ်ကို

'ညိုပြာ' ဖန်တီးနေရသည်။ မောင့်ဆီက ငွေကိုတော့ မမျှော်လင့်ချင်တော့ပါ။

သူတောင်မှ သူ့ဝင်ငွေနဲ့သူအနိုင်နိုင်သုံးစွဲနေရတဲ့သူဆိုတော့ 'ညိုပြာ' တောင်းလည်းမရမယ့်အတူတူ စိတ်မောပြီးဘယ်တောင်းချင်တော့မလဲ။

ဖြစ်ချင်နေတဲ့စိတ်တွေကိုလျှော့ချကာ ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေပေါ်မှာပဲ 'ညိုပြာ' ဘဝတစ်ခုကို အဆင်ပြေအောင်တည်ဆောက်နေမိတာဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ထားတာတွေဖြစ်မလာတဲ့အခါ ဘယ်လောက်ရင်မောရသည်ဆိုတာကို လက်တွေ့ခံစားရမှပဲ 'ညိုပြာ' သိတော့သည်။ အဲဒီအတွက် 'ညိုပြာ' အပေါ်မှာမျှော်လင့်ချက်တွေထားခဲ့ဖူးတဲ့ မိဘတွေကိုသတိရကာ ပြန်ကိုယ်ချင်းစာမိပြီး သနားနေရသည်။

မောင့်ကိုယူလိုက်မိတာသည် မီးတောင်တစ်ခုကိုယူလိုက်မိတာနဲ့အတူတူပဲဆိုတာကို အချိန်အတော်ကြီးကြာမှ 'ညိုပြာ' သိလိုက်ရတဲ့အတွက် ပြန်ပြင်လို့လည်းမရတော့ပါ။

နောင်တဆိုတာမျိုးနဲ့လည်း ဘဝတစ်ခုကိုပြန်ပြင်ပြီး တည်ဆောက်ချင်တော့ဗျေ။ ကိုယ်လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်း ကိုယ်ရေးခဲ့

တဲ့သမိုင်းကို ကိုယ့်ဖါသာပဲဖန်တီးပစ်လိုက်နှင့်တော့သည်။

စိတ်ဆင်းရဲတာကို ဂီတသံစဉ်တစ်ခုလို စိတ်ထဲမှာထား 'ညိုပြာ' တစ်ယောက်တည်းစားဝတ်နေရေးအတွက် ရန်ကန်လှစ်ရှားနေမိသည်။

'ညိုပြာ' ဘဝမှာနေစရာရှိရင်၊ စားစရာရှိရင်၊ ပြီးတော့မောင်တစ်ယောက်ရှိနေရင် အားလုံးပြည့်စုံသည်လို့မှတ်ကာ မိဘတွေကိုလည်း အတင်းမေ့ပစ်ထားလိုက်မိသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်တွေအရမ်းညစ်ညို အလန့်အဇော်အပြေးသွားကာသူတို့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငိုချလိုက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က သူတို့ရင်ခွင်ထဲကနေ စုံကန်ကာထွက်လာခဲ့ပြီးမှတော့ ပြန်ဝင်တော့လည်းဘာထူးတော့မှာလဲ။

ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ခံဆိုတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ ကျနေတဲ့မျက်စည်တွေကို ခေါင်းအုံးနဲ့ဖိသုတ်ပစ်ခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ကြိမ်တွေ ရေတွက်လို့တောင်ရနိုင်ပါဦးမလား။

ဘဝရဲ့ဒဏ်တွေများပြားနေတဲ့အချိန်မှာ အချစ်ဆိုတာသည်လည်း အလကားဖြစ်သွားသလို၊ နွေးထွေးမယ်လို့ထင်ထားတဲ့မောင့်ရင်ခွင်ဟာလည်း ရေခဲပြင်လိုပဲ အေးစက်လို့သွားခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

‘ညိုဖြာ’ အရမ်းကိုပင်ပန်းနေပါပြီ။ နေပူရိုးရွာမရှောင်လမ်းဘေးမှာ အော်ဟစ်ကာဈေးရောင်းရတဲ့ဘဝမျိုး ရောက်ရလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင်ယောင်လို့မမက်ဖူးခဲ့ပါ။

တကယ်ဖြစ်လာတော့လည်း ဘဝရဲ့ဒဏ်ကို ကြံကြံခိုင်အောင်ကြိုးစားနေခဲ့ရသည်။ ‘ညိုဖြာ’ တစ်ယောက်တည်းဈေးဗန်းခင်းရသည်၊ ဈေးသိမ်းရသည်။

လက်မောင်းတွေပြုတ်ထွက်မတတ် အထည်တွေခေါက်နေပေမယ့်လည်း ‘ညိုဖြာ’ အားကိုးတဲ့မောင်က ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေသည်မသိပါ။

မောင့်ကိုအားကိုးလို့မရတဲ့အတွက် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို နေ့စားသဘောမျိုးနဲ့ ဆိုင်မှာ ‘ညိုဖြာ’ ခေါ်ထားလိုက်ရတော့သည်။

‘ညိုဖြာ’ ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်စားသောက်နေသည်၊ ဘယ်လိုပြုမူနေထိုင်နေသည်ဆိုတာကို မောင်နည်းနည်းကလေးတောင်စိတ်ဝင်စားပုံမရချေ။

မောင်စိတ်ဝင်စားတာသည် ဖဲရိုက်တာနဲ့အရက်သောက်တာပဲဖြစ်သည်။ ဖဲဝိုင်းဘယ်နေရာမှာပဲရှိရှိ မောင့်လိုလူကရောက်အောင်သွားသည်။ ဖဲဝိုင်းကပြန်လာရင် အရက်ဆိုင်ကိုဝင်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်ခုပဲ ‘ညိုဖြာ’ ကံကောင်းသည်။ မောင်ဟာအရက်သောက်ပြီးရင် မူးရူးပြီးမရမ်းကားတတ်ခြင်းပါပဲ။ သွေးမဆိုးတာတစ်ခုကိုပဲ ‘ညိုဖြာ’ ဘက်က ပြန်ပြီးကျေးဇူးတင်နေရတဲ့အဖြစ်ပါ။

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပြန်စဉ်းစားပြီး ဝိုင်နေတဲ့ ‘ညိုဖြာ’ ကို ‘ဒေါ်တင့်’ က စကားစလှာသည်။

“ညည်းပုံစံကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲအေ... မည်းပြီး ငိန့်သွားလိုက်တာ... ရုပ်တောင်မမှတ်မိတော့ဘူး... အဆင်မပြေဘူးလား”

“ပြေပါတယ်... ဆိုင်ထွက်ရတော့နေဒဏ်လေဒဏ်နဲ့ဖြစ်သွားရတာ... ‘ညိုဖြာ’ မေးပါဦးမယ်... အဖေတို့နေကောင်းရဲ့လား အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကိုအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ညည်းဘာမှမသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ‘ညိုဖြာ’ မသွားရဲလို့မသွားဘဲနေနေတာ... မသိလို့ ‘ဒေါ်တင့်’ ကိုတွေ့တုန်းမေးနေတာလေ... ‘ညိုဖြာ’ နဲ့တွေ့တယ်လို့လည်းပြန်မပြောနဲ့နော်”

“ခက်တော့တာပဲ... ညည်းအဖေဆုံးတာပဲဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ... လေးငါးလလောက်တောင်ရှိနေပြီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“ဘာ အဖေဆုံးသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ညည်းတကယ်မသိတာလား မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာလား... သတင်းစာအစောင်စောင်မှာညည်းကိုပြန်လာခဲ့ဖို့အကြောင်းကြားခဲ့တာပဲ... ညည်းအဖေဆုံးတော့လည်း နာရေးထည့်သေးတယ်လေ... ညည်းမတွေ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မတွေ့ဘူး... တကယ်မသိပါဘူး ‘ဒေါ်တင့်’ ရယ်... ‘ညိုပြာ’ မယုံနိုင်ဘူး... အဖေဘာလို့ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီးဆုံးသွားရတာလဲ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ငါက လိမ်ပြောပါ့မလားအေ”

‘ညိုပြာ’ ခေါင်းခါကာ ပါးစပ်ကလျှောက်ပြောနေမိသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဖြစ်နိုင်မှာလဲ... ‘ညိုပြာ’ အဖေကိုတွေ့ချင်သေးတယ်... ‘ညိုပြာ’ နဲ့မတွေ့ရဘဲအဖေသေသွားတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး... မသေရဘူး အဖေမသေရဘူး အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

‘ညိုပြာ’ သည်ရုတ်တရက် ရင်ထဲစို့တက်လာကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ငိုချပစ်လိုက်မိသည်။ ‘ဖြူပြာ’ နဲ့မြို့ထဲမှာတွေ့လိုက်တုန်းက အဖေကိုဝင်တွေ့လိုက်ရင်

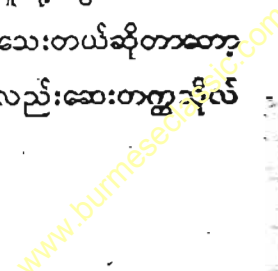
‘ညိုပြာ’ ခုလောက်နောင်တရမယ်မထင်။ အခုတော့ အဖေဆုံးသွားတာတောင် မသိလိုက်ရတဲ့ဘဝ။

‘ညိုပြာ’ လောက်မိုက်မဲတဲ့ သမီးမျိုးဒီလောက်မှာရှိကော ရှိသေးရဲ့လားမသိပါ။ ‘ညိုပြာ’ အဖေအတွက်ဘာမှတောင်လုပ်မပေးလိုက်ရပါဘူး။

သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဖေ့ကိုမပြုစုရ၊ ကျေးဇူးမဆပ်လိုက်ရဘဲ ဒုက္ခနဲ့သောကတွေပဲ ပေးခဲ့ဖူးသည်။ အဖေ ‘ညိုပြာ’ ကိုခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလားမသိ။

“ ‘ညိုပြာ’ တကယ်မသိလို့ပါ... သိရင် ‘ညိုပြာ’ အဖေဆီကိုအပြေးလာခဲ့မှာပေါ့... ‘ညိုပြာ’ အဲဒီလောက်အထိမမိုက်မဲပါဘူး ‘ဒေါ်တင့်’ ရယ်... အဖေတော့ ‘ညိုပြာ’ ကိုပိုပြီးမုန်းတီးနာကြည်းနေပြီနဲ့တူပါတယ်”

“ဖြစ်ပြီးသွားမှတော့ ညည်းနောင်တရမနေနဲ့တော့ပေါ့ အဖေဆုံးသွားပေမယ့် အမေတစ်ယောက်လုံးကျန်နေသေးတယ်လေ... ကျန်နေခဲ့တဲ့အမေကို ညည်းပြုစု... သူတို့တွေဘယ်လောက်ပဲစိတ်နာစိတ်နာ ညည်းကိုအမြဲသတိရနေသေးတယ်ဆိုတာတော့ ငါတို့တွေလည်းသိပါတယ်... ‘ဇာနည်’ လည်းဆေးတက္ကသိုလ်တွက်ရတော့မယ်လို့ကြားတယ်”

“ဟုတ်လား... ဝမ်းသာလိုက်တာ”

‘ညိုပြာ’ တကယ်ပဲဝမ်းသာပါသည်။ ဂုံယုံအတ္တနဲ့ကိုယ် အဆင်မပြေပေမယ့်လည်း ကျန်နေခဲ့တဲ့မိသားစုအဆင်ပြေပြေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ‘ညိုပြာ’ ဝမ်းသာပါသည်။

“အခုဘာစီးပွားရေးလုပ်နေသလဲ... ညည်းယောက်ျား ကော”

“ ‘ညိုပြာ’ အထည်ရောင်းနေတယ်... မင်္ဂလာဈေးနဲ့ယူနေ ပလာစာကြားကလမ်းဘေးမှာ... လမ်းဘေးမှာပေမယ့်ရောင်းရ ပါတယ်... ယောက်ျားကတော့ ပွဲစားလုပ်တယ်... သူဝင်ငွေနဲ့ လည်းစားလို့တော့လောက်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ‘ညိုပြာ’ ကိုယ်တိုင် အိမ်ထဲမှာအောင်းမနေချင်တာနဲ့ ဈေးထွက်ရောင်းရတာ... စိန် မိုက်ကယ်တွေရောင်းတယ်... ‘ဒေါ်တင့်’ လမ်းကြိုရင်ဝင်ခဲ့လေ... လက်ဆောင်လည်းပေးချင်လို့ ”

“အေးပါ အေးပါ ”

အိမ်အပြန်ခရီးမှာတော့ ‘ညိုပြာ’ ရဲ့မျက်နှာက ရွှင်လန်း မှုမရှိနိုင်တော့ပါ။ အဖေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုယုံရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေမိသည်။

လက်တွေ့ဆိုတာလည်းသိနေတဲ့အတွက် ‘ညိုပြာ’ ရင်ထဲ

တင်းကြပ်နေအောင် ခံစားနေရသည်။ တာဝန်မကျေခဲ့တဲ့သမီး တစ်ယောက်ကို သေသည့်တိုင်အောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လားမသိ။

‘ညိုပြာ’ သည် စိတ်ထဲထိခိုက်လွန်းရတာကြောင့် အိပ် ယာထက်မှာပဲခွဲနေမိသည်။ မောင်ပြန်ရောက်လာတာကိုတောင် ထွက်မကြိုဖြစ်ပါ။

ကြိုချင်စိတ်လည်းမရှိ၊ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မောင်ဟာ နေစရာမရှိလို့၊ သူ့ကိုအိပ်စရာနေရာပေးမယ့်သူမရှိလို့ အိမ်ကို ပြန်လာတာသာဖြစ်ပြီး နေစရာအိပ်စရာများရှိရင် အိမ်ကိုတောင် ပြန်ရောက်လာမယ်မထင်ပါ။

ကျောခိုင်းကာအိပ်နေတဲ့ ‘ညိုပြာ’ အနားသို့မောင်ရောက် လာတယ်ဆိုတာကို သိလို့နေရသည်။

“မိန်းမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ... မောင့်ကိုတောင်မကြိုတော့ ပါလား... နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်”

“ကောင်းရင်ဘာဖြစ်လို့ ခွေနေသလဲ... ဘာချက်ထား သလဲ... မောင်ဗိုက်ဆာလာတယ်”

“မချက်ထားဘူး...”

“မချက်ထားရင် ဘာစားရမှာလဲ...”

“မသိဘူးရှင်... တွေ့တာသာကောက်စားပေတော့ ချက်ဖို့လည်းစိတ်မပါဘူး... စားချင်စိတ်လည်းမရှိဘူး... စိတ်ထဲမှာမွန်နဲ့ကြပ်နေလွန်းလို့ လူကလှုပ်တောင်မလှုပ်ချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ... ဈေးဗန်းရဲဖမ်းခံထိလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

‘ညိုပြာ’ ဖွင့်တာကလမ်းဘေးမှာဆိုတော့ တစ်ခါကစ်ခါစည်ပင်ကလာဖမ်းတာမျိုးလည်း ကြုံရပါသည်။ စီမံချက်ရှိတဲ့အချိန်မျိုးလောက်မှာပဲ လာဖမ်းတတ်တာမို့ ဈေးသည်အချင်းချင်းနားတော့စွင့်ထားရတတ်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“အဖေ အဖေဆုံးသွားပြီ... ဆုံးတာလေးငါးလလောက်တောင်ရှိသွားပြီတဲ့... သူများပြောမှသိရတာ... မဆုံးခင် ‘ညိုပြာ’နဲ့တွေ့ချင်လို့ သတင်းစာထဲမှာတောင်ထည့်သေးတယ်တဲ့... ဘာဖြစ်လို့များမသိလိုက်ရတာလဲ... အဟင်း”

‘ညိုပြာ’ အသံကမကျေနပ်စိတ်နဲ့ ငိုသံစွက်သွားခဲ့ရ၏။ မောင်များအံ့ဩမလားဆိုပြီး ‘ညိုပြာ’ ကပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် မောင့်ဆီကဘာစကားသံမှ ထွက်မလာတာကြောင့် အိပ်နေရာကနေလှည့်ကြည့်ဖြစ်သွားရသည်။

“မောင်လည်းမသိဘူးမဟုတ်လား”
မသိဘူးဆိုတဲ့အဖြေစကားကြားရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့...

“သိသားပဲ... သတင်းစာထဲမှာ ကြေငြာတာကိုလည်းတွေ့သားပဲ”

“ဘာပြောတယ်... မောင်ဘာပြောလိုက်တယ်”

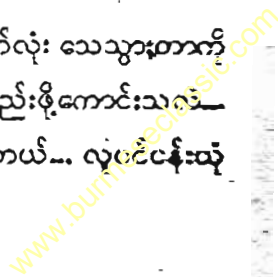
“ဟုတ်တယ်... တွေ့တယ်... ‘ညိုပြာ’ စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့အသိမပေးဘဲနေလိုက်တာ... လူလည်းစိတ်ပင်ပန်းငွေလည်းကုန်မယ့်ကိစ္စမို့လို့ တမင် မောင်မပြောဘဲနေတာ”

‘ညိုပြာ’ သည် အိပ်နေရာကနေ ဝုန်းကနဲထလိုက်ကာ မောင့်အား နာနာကြည်းကြည်းပြောလိုက်သည်။

“အဖေတစ်ယောက်လုံး သေတော့မယ့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့မြဲသိပ်ထားနိုင်တာလဲ... ရက်စက်လှချည်လား နင့်မှာမိဘမရှိလို့ ဒီလိုမျိုးလုပ်တာလား ဟင်”

“စကားတွေက ရိုင်းလှချည်လား”

“ရိုင်းရမယ်... ငါ့အဖေတစ်ယောက်လုံး သေသွားတာကို မသိလိုက်ရတဲ့အဖြစ် ဘယ်လောက်နာကြည်းဖို့ကောင်းသလဲ... နင်သိရဲ့သားနဲ့ မြဲသိပ်နေတာသိပ်အံ့ဩတယ်... လှပင်ငန်းထုံ”

မကလို့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြီးတော့ငွေကုန်တော့လည်းဘာဖြစ်လဲ... နင့်ငွေကုန်တာမို့လို့လား... ငါ့ငွေငါကုန်တာလေ... အိမ်ကစထွက်လာတည်းက ငါ့မိဘဆီမှာရှိသမျှစည်းစိမ်တွေကို မိုက်ရိုင်းပြီးငါ့အကုန်မ, ခဲ့တာလေ... သူတို့ကိုပြန်ပေးတော့ဘာဖြစ်သလဲ”

‘ညိုပြာ’ သည်ခံစားရတာတွေများလွန်းသဖြင့် အခုမှစုဖြူပြီးအံ့ကြွပေါက်ကွဲနေမိသည်။ ခုချိန်မှာချစ်တာလည်းမသိ၊ ခံစားနာကျင်နေတာပဲသိသည်။

“မင်းစကားပြောတာ မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်... မင်းအိမ်ကမ, ခဲ့ရမှာပေါ့... မင်းကိုယ်တိုင်ငါ့ကို စပြီးမြူစွယ်ခဲ့တာပဲလေ မင်းခိုးပြေးခိုင်းလို့ငါ့ပြေးခဲ့တာပဲ... ဒီတော့ငွေဆိုတာကို မင်းဖန်တီးရမှာပဲ... မကျေနပ်ရင် အခုချက်ချင်းငါနဲ့ကွာရှင်းလိုက်လို့ရတယ် မင်းကိုလည်း သိပ်ပြီးမက်မောနေတယ်မထင်နဲ့”

“ဪ သူတော့လည်းပြောပြီပေါ့... ငါ့စည်းစိမ်တွေကို နှင့်ကဖျက်ဆီးလို့ဝသွားပြီကို... စည်းစိမ်တွေရှိတုန်းကတော့ နင့်လောက်တောက်တဲ့လိုတွယ်ကပ်တဲ့ကောင်မျိုး မတွေ့ဖူးဘူး... အခုစည်းစိမ်မရှိတော့ နင့်ပါးစပ်ကခွေးစကားမျိုးပြောတာဆန်းသလား”

“တောက်... ကောင်မ သေစမ်း”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ညိုပြာ’ ရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုတ်ထွက်သွားပြီလားထင်ရအောင် မောင့်ရဲ့ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်လှသည်။ ပါးစပ်ထဲကလည်းသွေးတွေထွက်ကျလာသည်။

‘ညိုပြာ’ သည်နာကျင်လွန်းတာကြောင့် ကျားသစ်မတစ်ကောင်လို မောင့်ဆီခုန်အုပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့တောင်မှရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ရက်သေးတာ၊ ကိုယ်ကဘာလို့ သည်းခံပြီးငြိမ်သက်နေမလဲ။

မောင့်ရဲ့ပါး၊ မောင့်ရဲ့ဆံပင်၊ ရင်ပတ်တွေ၊ လက်မောင်းတွေစသော နေရာအနှံ့ကို ကုတ်ခြစ်ထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အားကို ‘ညိုပြာ’ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးမတိုက်ခိုက်နိုင်ပါ။

မောင်ကကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားယုံတင်မဟုတ် စကားတွေနဲ့လည်း နှိပ်စက်နေပါသေးသည်။

“မင်းလိုကောင်မကို ပေါင်းချင်လို့ပေါင်းနေတယ်မထင်နဲ့... နောက်တစ်ယောက်ကိုယူဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့မှတ်ထား... ငါ့ဘဝအတွက် မိန်းမမလိုဘူး... ငွေပဲလိုတယ်... ငွေရှာပေးနိုင်တဲ့မိန်းမတိုင်းကို ငါယူဖို့ဝန်မလေးဘူးမှတ်ထား”

“သွား သွား အခုသွားယူ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“ယူမှာပါ... မင်းဆီကယူစရာလေးကျန်သေးလို့... ချွတ်
ပိုက်စမ်း... နောက်ဆုံးကျန်သေးတဲ့ လက်ကောက်နဲ့ဆွဲကြီး”

‘ညိုဖြာ’ လည်ပင်းကိုညှစ်ကာ ဆွဲကြိုးကိုဆောင့်ဆွဲယူ
စစ်လိုက်သည်။ လက်ကောက်ကိုကျတော့ ချွတ်ရတာမလွယ်သ
ွင့် လက်ကိုကျိုးမတတ် လိမ်ပစ်ပြီး ဖြုတ်ပစ်နေသည်။

“လွတ် လွတ် သေချင်းဆိုး လူယုတ်မာ... နင်နဲ့မပေါင်း
နိုင်တော့ဘူး နင့်ကိုငါသတ်မယ်... နင့်ကြောင့်ငါ့စည်းစိမ်တွေ
လည်းကုန်ပြီ... အဖေလည်းသေရပြီ... ကျန်တဲ့မိသားစုအတွက်
ငါပြန်ပေးဆပ်ရမယ်”

‘ညိုဖြာ’ သည် ရှိသမျှအားကိုစုစည်းကာ သူ့ကိုဆောင့်
တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ဆီအပြေးဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

ကြောင်အိမ်ပေါ်မှခါးကိုယူကာ သူ့ရှိရာဆီပြန်ပြေးထွက်
လိုက်သည်။ ‘ညိုဖြာ’ စိတ်ကူးထားတာကသူ့ကိုခါးနဲ့ခြိမ်းခြောက်
ပြီး အိမ်ကနေထွက်ပြေးဖို့ကိုပါ။

အမေတို့ဆီကိုရောက်ရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲအောက်ကျိုး
ကာတောင်းပန်ရတောင်းပန်ရ တောင်းပန်ပြီးနေလိုက်မည်။ တစ်
သက်လုံးလည်း အမေစိတ်ချမ်းသာအောင် နေထိုင်သွားမည်။ မ
မိုက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါသည်။

သူက ‘ညိုဖြာ’ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။

“မင်းလုပ်ရဲလို့လား... မင်းငါ့ကိုတကယ်ကော ခါးနဲ့ထိုး
ရဲလို့လား ‘ညိုဖြာ’ ရဲ့... မင်းထိုးရဲတယ်ဆိုရင် ထိုးလိုက်စမ်း...
ငါ့ရင်ပတ်ကိုဖွင့်ပေးထားလိုက်မယ်”

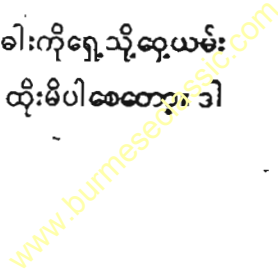
မောင်က ‘ညိုဖြာ’ နားကိုခပ်ရဲရဲပဲလျှောက်လာသည်။
မောင်အနားရောက်လာလေ ‘ညိုဖြာ’ ပိုကြောက်ရလေ
ပါပဲ။ ခါးကိုကိုင်တဲ့လက်တွေက တုန်ရီလို့နေရသည်။

“နင် ရှေ့မတိုးနဲ့နော်... ငါ့တကယ်ထိုးမှာ... ငါ့ဘဝမှာ
မိုက်မဲပြီးမှတော့ ဆက်မိုက်ဖို့ဝန်မလေးတော့ဘူးမှတ်ထား... လူ
သတ်လို့ထောင်ကျလည်း ငါထောင်ထဲဝင်လိုက်မယ်... အဓိကက
နင့်လိုလူလောကမှာမရှိဖို့ပဲ... နင့်လိုလူယုတ်မာ သေမှကောင်း
တယ်”

“လေပြောတွေ မကြီးနဲ့... နင်ငါ့ကိုသတ်ကောသတ်နိုင်
လို့လား”

“နင် ရှေ့မတိုးနဲ့နော်”

‘ညိုဖြာ’ သည် မျက်စိကိုမှိတ်ကာ ခါးကိုရှေ့သို့ငှေ့ယမ်း
ပစ်လိုက်သည်။ တကယ်ပဲထိုးမိချင်လည်း ထိုးမိပါစေတော့ ဒါ
ပေမဲ့ ‘ညိုဖြာ’ ထင်သလိုဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

လူကအရာတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိသွားရတာ ကိုယ် ခန္ဓာကမြောက်တက်သွားရင်း မောင်နဲ့လုံးထွေးသွားရလေသည်။ အသည်းထဲအေးသွားရတဲ့အဆုံး ရင်ပတ်တစ်ခုလုံးပူထူအောင် မျက်သွားရတော့သည်။

ဒီလိုမျိုးနာကျင်ရတဲ့ ဝေဒနာမျိုးတစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မခံစားခဲ့ရဖူးပါ။ 'ညိုပြာ' ရင်ဝမှာ ဓါးကတန်းလန်းဖြစ်လို့နေ သည်။

သွေးတွေလည်းထွက်နေတာ မြင်လို့မကောင်း။

အား...။ နာလိုက်တာ အဖေရေ။ အမေရေ...။ သမီးကို ကယ်ပါဦး။ လောကကြီးထဲကနေ သမီးထွက်မသွားပါရစေနဲ့။

အဖေကိုကျေးဇူးမဆပ်လိုက်ရင်တောင်မှ ကျန်နေခဲ့တဲ့ အမေ့ကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါရစေ။ အမေနဲ့ ညီမလေးနဲ့မောင်လေး နဲ့ကိုတွေ့ပါရစေ။

နောက်ဆုံးအကြိမ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့မိသားစုနဲ့တွေ့ လိုက်ချင်သေးသည်။

"မောင်... 'ညိုပြာ' ကိုပွေ့ပြီး အိမ်ကိုပို့ပေးပါလား..."

မောင်ကကြောက်လန့်တကြား 'ညိုပြာ' အားကြည့်နေ လေသည်။ သူ့ကြောင့်ဖြစ်သွားရတဲ့အခြေအနေကို ယုံကြည်နိုင်

ပုံမရ။

"မောင်..."

ခေါ်ရတာမောဟိုက်ပင်ပန်းလို့လားနဲ့ရသည်။ လေသံက လေး သဲ့သဲ့မျှပင်မထွက်နိုင်တော့လောက်အောင် နာကျင်ခံစားရ လေသည်။

အို...။

မောင် ဘာလို့များထွက်ပြေးသွားရတာလဲ။ 'ညိုပြာ' ကို တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့များထားခဲ့ရတာလဲ။ 'ညိုပြာ' တောင်း ဆိုထားတဲ့အရာတစ်ခုကိုတော့ မောင်ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ကောင်း ပါသည်။

မရက်စက်ပါနဲ့။ 'ညိုပြာ' အမေတို့နဲ့တွေ့ပါရစေ။

'ညိုပြာ' မျက်လုံးတွေလေးလံလာကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ် ခုလုံး အရိပ်မည်းကြီးတွေကသာ လှုပ်ရှားနေသလိုဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ အဖေရဲ့အသံ အမေ့ရဲ့အသံ။

မရက်စက်ပါနဲ့ သမီးရယ်တဲ့။

'ညိုပြာ' တကယ်ပဲ မိဘတွေအပေါ်မှာ ရက်စက်ခဲ့လေ သလား။ ခွင့်လွှတ်ပါအဖေရယ်။ အမေ့ကိုလည်းတောင်းလှန်ပါ တယ်။

www.burmeseclassic.com

အခုလောလောဆယ် 'ညိုပြာ' ရင်ထဲမှာဖြစ်ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုပဲရှိသည်။ အမေနဲ့တွေ့ချင်တာပဲ။ နွေးထွေးလုံခြုံမှု ရှိတဲ့ အမှတ်မိကလေးမှာ ပြန်နားခိုချင်တာပါ။

'ညိုပြာ' အားကိုတင်းပြီး ဘုရားကိုရည်မှန်းကာလက် အုပ်ကလေးချီလိုက်မိပါသည်။ ဆုလည်းတောင်းလိုက်မိသည်။

အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မကို မိသားစုနဲ့ပြန်တွေ့ခွင့် လေးပါ။ မိသားစုနဲ့တွေ့ခွင့်မရဘဲ လူ့လောကနေတိုက်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားရအောင် မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့နော်...။

ခွင်လန်းကျမ်းမြေ့ပါစေ
အင်္ဂလိပ်ကြိုးစားနေဦးမည့်
ဝေဝေအောင်